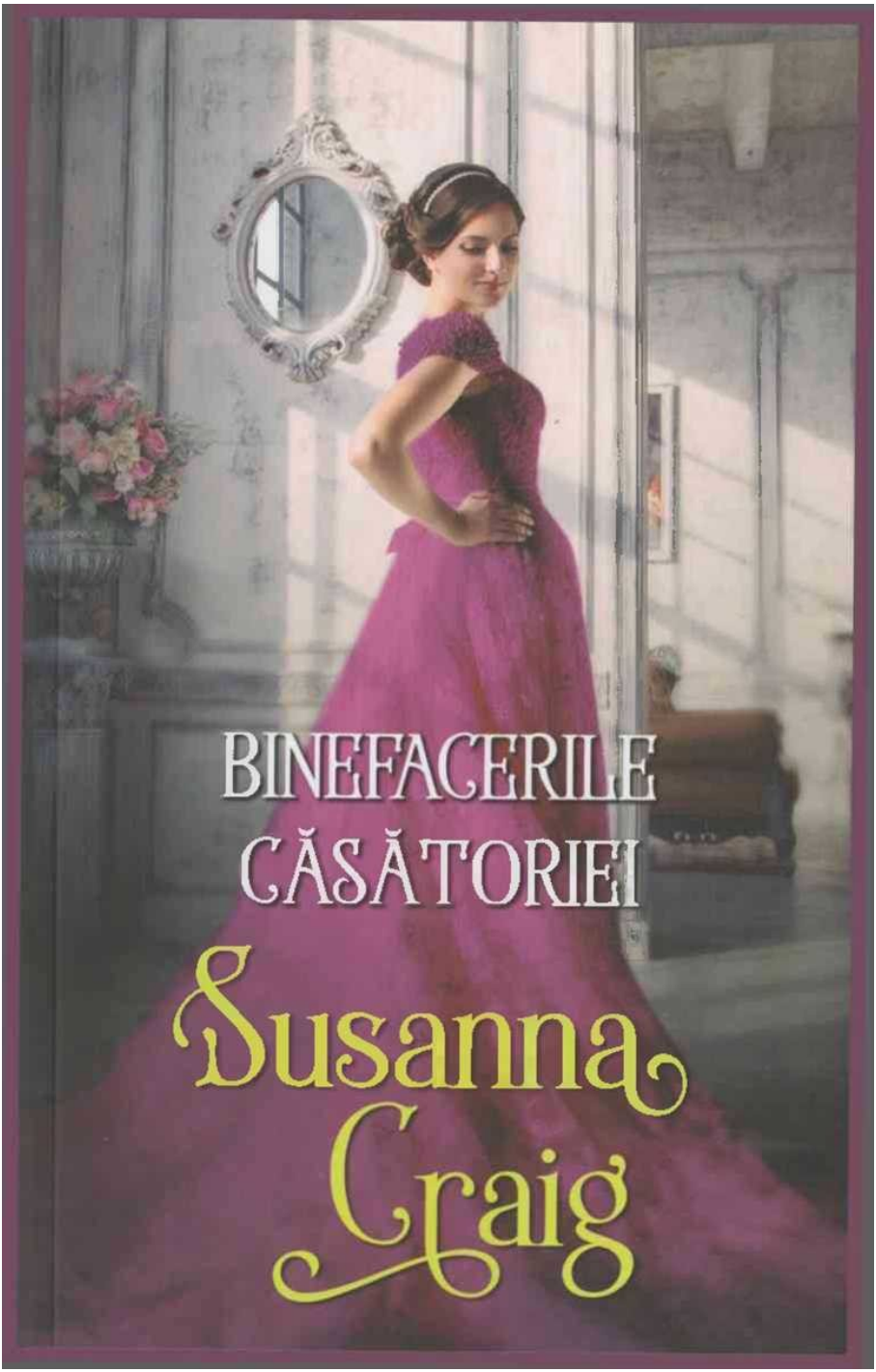
BINEFACERILE
CĂSĂTORIEI
Susanna
Craig

SUSANNA CRAIG
BINEFACERILE CĂSĂTORIEI
SERIA IUBIRILE SPIONILOR 3

***Better Off Wed by* Susanna Craig**

Copyright © 2021 by Susan Kroeg
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CRAIG. SUSANNA
Binefacerile căsătoriei / Susanna Craig
trad. din limba engleză: Elena Arhire. -
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9492-8 I. Arhire, Elena (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA
Bucureşti

Pentru Anne,
care-mi este şi prietenă, şi fan

Prolog

Lady Sterling se născuse din întuneric.

Nu din întunericul nopţii, deşi mare parte din munca ei se petrecea între amurg şi răsărit. Nu, numele ei fusese făurit în sufletele întunecate ale bărbaţilor – bărbaţi a căror dorinţă de putere se întindea dincolo de imperii şi coroane, dincolo de pământuri şi titluri, dincolo chiar de negoţ şi politică, în mansardele şi pivniţele lipsite de confort ale căminelor lor, deseori asupra unor biete fete, ale căror rugăminţi nu erau luate în seamă şi ale căror refuzuri nu însemnau nimic pentru aceştia.

Lady Sterling devenise o hoaţă în numele acestor victime inocente.

În această seară, terenul ei de vânătoare erau grădinile Vauxhall. Lanternele de hârtie dansau leneş în vânt şi pe sub ele se plimbau cupluri zâmbitoare, bărbaţi tineri, plini de energie, chiar şi familii. Aerul cald era înţesat de regretul că, în curând, plăcerile verii vor ajunge la final. În depărtare, se auzea muzica şi oamenii sporovăind în timp ce îşi luau cina compusă din şuncă tăiată subţire, ca hârtia.

Privirea ei era aţintită spre aleile întunecate unde puteau fi satisfăcute alte pofte.

Într-un grup de domni se afla lordul Penhurst, gata să fie desprins din turmă şi sacrificat. Cu un zâmbet seducător pe buze, ea trase în jos de corset şi se plimbă pe lângă el.

Fusese un individ greu de găsit, pentru că prefera reşedinţele faimoase şi balurile înaltei societăţi, unde se afla în căutarea unei soţii bogate şi unde Lady Sterling nu avea niciun drept să intre. Aproape că regreta că îl găsise aici, în seara asta. Îi făcuse plăcere provocarea, vânătoarea.

Trebuia să se gândească la Betty, care în curând nu-şi va mai putea ascunde burta umflată, şi care îşi pierduse poziţia şi acoperişul de deasupra capului din cauza depravării lui Penhurst. Ei bine, vinovatul trebuia să

plătească pentru oalele sparte. Şi, în noaptea asta, avea de gând să-i prezinte baronului nota de plată.

Ştiu exact când o văzu, sau cel puţin când îi zări decolteul. Încetini pasul, ca să-şi onduleze şoldurile mai bine. El va răspunde la chemarea ei tăcută. De asta nu se îndoia. Singura întrebare era dacă va apărea singur.

— Eu zic că păsărica asta-i bună de jumulit, zise unul dintre bărbaţi, nu-i aşa, Penhurst?

Un fior de nesiguranţă o străbătu, dar şi-l ascunse privind în altă parte, etalându-şi gâtul suplu, făcând să sclipească mătasea roşiatică a rochiei. Aruncă o privire în urmă, surprinse cu îndrăzneală privirea lui Penhurst, apoi coborî genele.

— Da, fu de acord baronul. Nu vezi des un piept aşa de plin, alături de o coadă atât de frumoasă.

Bărbaţii erau deja beţi. Dacă nu şi-ar fi dat deja seama după paşii nesiguri ai lui Penhurst, care începuse să se ţină după ea, ar fi ghicit-o din comentariile amicilor rămaşi în spatele lui – glume obscene despre ţepuşe de proţap şi sosuri care abundă de smântână şi care lor li se păreau inteligente.

Băutura îi făcea pe unii dintre bărbaţi ţinte mai uşoare. Pe alţii îi făcea mai răi. Din câte îi spusese Betty, putea să ghicească efectul pe care îl avea asupra lui Penhurst. Un alt fior îi trecu pe şira spinării.

Apoi unul dintre prietenii lui Penhurst îi spuse cu voce joasă:

— La Pandemonium ai parte de mai multă distracţie, bătrâne.

Penhurst îl respinse cu un râset.

O umplu un val de satisfacţie, care-i alungă frica. Pandemonium era un bine cunoscut salon de jocuri de noroc, cu mize mari, iar un bărbat cu reputaţia lui Penhurst, care nu-şi respecta angajamentele, nu putea juca acolo pe credit. Dacă reuşise să facă rost de nişte bani pentru noaptea asta, îi avea probabil asupra lui.

Desigur, o pungă plină cu bani nu ar fi compensat niciodată ceea ce pătimise şi avea să pătimească Betty.

Dar chiar şi una subţire va satisface mai bine nevoile imediate ale fetei decât ceasul de buzunar găsit de Lady Sterling.

Mulţumită de perspectiva adiţională de a-l falimenta, nici măcar nu tresări când braţul baronului îi cuprinse talia pentru a o conduce pe aleea întunecată şi când simţi damful de coniac pe pielea ei.

— Am o noapte plină, îi zise el, dar îţi dau şase penny dacă-mi cânţi la clarinet, porumbiţo.

I se ridică bila în gât, dar o înghiţi. Niciodată nu onorase impresia pe care rochia ei de curtezană reuşea să o dea bărbaţilor. Noaptea asta nu va fi diferită. Spre deosebire de lordul Penhurst, ea era inteligentă, perfect trează – şi înarmată.

Netemându-se de nimic mai mult decât de nedreptate, se întoarse şi trecu cu palma peste vesta lui din mătase bine croită, furându-i cu abilitate ceasul. Chiar când părea că-i acordă toată atenţia, ochii ei erau concentraţi pe acea umflătură promiţătoare de mai jos – punga pe care prietenul lui ar fi trebuit să-l sfătuiască să o păzească. Degetele ei nerăbdătoare alunecară spre talia lui.

— Ooo, şefu'. Îmi ploo deja-n gură.

Nu-i ploua. Doar lacrimile îi curgeau. De ce preferau domnii să se înece în parfum în loc să se spele bine cu apă şi săpun? Ţinându-şi respiraţia, se aplecă mai aproape, agăţându-se de el, curbându-şi degetele peste pieptul lui şi trasându-i cusătura decorativă de pe vestă.

După cum bănuia, punga îi era agăţată de haine, probabil printr-un fir dat peste un nasture ascuns, ca să nu poată fi furată uşor de un hoţ de buzunare. Chiar şi aşa, reuşi să o desprindă când se lipi mai bine şi-şi petrecu braţele în jurul lui. Deşi erau doar la un pas de aleea cu pietriş, abia ieşiţi din raza vizuală a trecătorilor, mâinile lui se aşezaseră deja grele pe umerii ei, împingând-o spre pământ. Corpul ei alunecă senzual pe lângă al lui, făcându-i pe plac. Când ajunse faţă în faţă cu satinul pantalonilor lui, punga atârna liberă, vizibilă sub marginea vestei lui.

O prinse de ceafă când îngenunche în faţa lui.

— Aşa. Îmi place să văd o fată aşezată în genunchi.

Asta ştia deja de la Betty.

Luptându-se cu impulsul de a-i face omului mai mult decât o daună pecuniară, întinse o mână peste coapsa lui şi-şi înfipse vârfurile degetelor în carnea lui. El şuieră şi dădu capul pe spate în aşteptarea plăcerii. Acum, cât el nu se uita, făcu cea mai importanta mişcare, lăsându-şi cartea de vizită unde fusese ceasul lui.

Un risc necesar. Bărbaţii – toţi bărbaţii, din câte îşi dădea seama, dar mai ales cei precum lordul Penhurst – erau aroganţi, avari; creaturi ale propriilor dorinţe, dar totuşi siguri pe superioritatea lor asupra aşa-zisului sex slab. Voia ca ei să cunoască identitatea femeii care fusese mai bună decât ei, voia ca ei să priceapă cine le ştia secretele şi cine le ţinea în palmă viitorul.

Datorită reputaţiei pe care şi-o construise, un simplu dreptunghi de hârtie cartonată purtând numele LADY STERLING avea puterea de a garanta că un bărbat urma să se gândească de două ori înainte de a continua să facă victime.

Cu degete agile, băgă cartea de vizită în buzunarul vestei lui, în timp ce cu cealaltă mână se prefăcea că bâjbâie după nasturii de la fanta pantalonilor lui în timp ce lua punga din ascunzătoarea ei. Când micul obiect din piele aterizã pe frunzele umede de lângă ea, sunetul greoi al monedelor deveni muzica binecuvântată a garanţiei. Betty şi copilul ei nu vor fi condamnaţi la înfometare.

Penhurst încremeni, încordându-şi mâna pe ceafa ei. Pentru moment se gândi că şi el auzise sunetul făcut de punga ce se lovise de pământ.

Dar nu, atenţia lui fusese atrasă de un cu totul alt zgomot: paşi. Cineva se plimba pe alee, venind din direcţia opusă, oferind distragerea perfectă. În noaptea asta, norocul era clar de partea ei. Nu va trebui să recurgă la armă pentru a scăpa. Alunecă pe furiş cu degetele mâinii libere pe pământ până găsi mica pungă din piele şi apoi se împinse cu capul în mâna baronului, cu intenţia de a se ridica.

Dar Penhurst nu se lăsă aşa de uşor.

— Continuă, ordonă el, trăgând-o de perucă şi încordând strânsoarea ca ea să nu se poată întoarce spre sunet. O să treacă, dacă ştiu ce-i bine pentru ei. Râse înfundat. Doar dacă nu-s genul cărora le place să privească.

Ei. Un grup de bărbaţi, poate? Bărbaţi care, văzând-o într-o asemenea poziţie, ar putea concluziona că era mai mult decât dispusă să-i distreze…

Timp de câteva respiraţii, se temu că îşi împinsese norocul prea departe. Apoi auzi vocea unui bărbat.

— Hai să ne întoarcem, Julia! N-ar fi trebuit să venim pe aici.

Paşii aparţineau unui bărbat şi unei femei. Doar un cuplu care intrase pe o alee întunecată din greşeală – sau măcar asta voiau să pretindă dacă erau prinşi.

— Dar suntem aproape de finalul acestei alei. Femeia părea tânără, dar nu un copil. Vezi, lumina-i mult mai puternică aco… O! O, vai!

În vocea tinerei femei se împleteau şocul şi curiozitatea. Era uşor să ţi-o imaginezi întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine.

— Ce fac oamenii aceia în tufiş?

Lady Sterling nu aşteptă ca însoţitorul ei să răspundă. Profită de şansă şi ţipă. Surprins, Penhurst îi dădu drumul şi ea se ridică în picioare, îşi adună fustele cu pumnii strânşi, ca să-şi ascundă mai bine recompensa.

— Cum îndrăzniţi, domnule? strigă ea în timp ce se întorcea în siguranţa relativă a aleii neiluminate, indiferentă la faptul că pietrişul o înţepa prin tălpile subţiri ale pantofilor ei. Încerca să mă… o… oblige… se bâlbâi ea către cuplu, trecând repede pe lângă ei, cu intenţia de a dispărea în noapte.

Şi ar fi reuşit dacă bărbatul n-ar fi prins-o de braţ.

— V-a făcut rău, doamnă?

Reuşi să-i vadă un pic din trăsături prin întuneric, dar ar fi vrut să-l trimită la dracu cu atenţia din vocea lui. Dacă bărbaţilor chiar le-ar fi păsat de soarta femeilor, şi-ar opri fraţii din a le face fetelor inocente ceea ce-i făcuse Penhurst

servitoarei lui.

— Daţi-mi drumul, domnule!

Vocea nu-i tremura. N-avea mai mult de un moment ca să scape. Chiar şi un idiot notoriu ca Penhurst îşi va da seama în curând…

— Ia stai! exclamă lordul, în timp ce tufişul din spatele ei foşnea cât el bâjbâia după nasturii pe care ea îi desfăcuse. N-am terminat încă!

Aşteptându-se ca degetele celuilalt bărbat să se încordeze pe braţul superior ca răspuns la cuvintele lui Penhurst, ea nu realiză că el îi dăduse drumul. Cum ea nu se mişcă, el şopti:

— Fugi!

Pentru o clipă, ea rămase încremenită, nevenindu-i să creadă. Trecu cu privirea peste puţinul pe care-l putea vedea din faţa străinului, un profil în umbră al unui nas grecesc şi ochi scăpărători de o culoare nedesluşită. Apoi, strângând mai bine ceasul de buzunar şi punga lui Penhurst, fugi în întuneric.

Capitolul 1

Chiar dinainte să intre în biroul generalului Zebadiah Scott, căpitanul Jeremy Addison bănuise oarecum care era natura necazului în care se afla. Căci de obicei nu era semn bun să fii chemat în faţa ofiţerului superior. Ţinând cont că generalul îşi ţinea treburile casnice strict separate de afacerile militare, ordinul de a se înfăţişa acasă la Scott, pe strada Audley, era şi de mai rău augur. Iar faptul că primise ordinul cu câteva ore înainte de prânz era şi mai rău.

Dar Jeremy îşi petrecuse mare parte din ultimele săptămâni în subteran, într-o reţea de case clandestine care găzduiau şi ascundeau activităţile unora dintre cei mai abili ofiţeri ai armatei britanice. Biletul de la generalul Scott îi oferise o scuză bine-venită să-şi întindă picioarele şi să-şi limpezească mintea, să evadeze dintr-o temniţă mucegăită

de la mirosul propriului eşec. Aproape că renunţase să descifreze codul aflat în ceea ce părea a fi o carte de bucate franţuzeşti.

Dar, în clipa în care piciorul lui trecu de la podeaua cu marmură a foaierului pe covorul moale al biroului – adică, în momentul în care ajunse faţă în faţă cu privirea speculativă a generalului Scott, Jeremy ştiu că un bărbat mai înţelept ar fi găsit orice scuză să fi rămas pe loc.

Scott înclină din cap în semn de salut.

— Mulţumesc, căpitane Addison. Mă întreb dacă aţi avut timp să citiţi ziarul de astăzi, spuse acesta gesticulând spre un exemplar din *Times* întins pe biroul lui, care, altfel, era gol.

Jeremy mai văzuse interiorul biroului generalului Scott de la Garda Călare doar de două ori în doisprezece ani de armată. În ambele dăţi, lui Jeremy îi transpiraseră palmele la imaginea muntelui de cărţi, scrisori şi hărţi care alunecau de pe biroul bărbatului.

Cumva, această întindere goală de mahon, fără o sugativă sau vreo călimară de cerneală, cu o mică parte din lemnul lucios acoperită de o singură foaie de ziar, era şi mai rea.

Ofiţerii aflaţi în serviciul lui Scott speculau demult că generalul era un actor de primă mână. Aerul simpatic, de bunic; perdeaua de fum de pipă; hainele şifonate, pierderile de memorie şi chiar şi ochelarii, aşezaţi mereu pe frunte şi de obicei prea murdari ca să-l ajute să vadă. Toate erau recuzită, aşa se spunea, pentru un rol pe care Scott îl juca cu o grijă scrupuloasă.

Jeremy avusese mereu dubiile lui în legătură cu asemenea teorii. De ce s-ar fi deranjat un bărbat în poziţia lui Scott să joace teatru?

Acum însă, fără fundalul zugrăvit inteligent, care să ascundă eşafodajul scenei, peste el se aşternu înspăimântătorul adevăr. Un om îşi putea imagina că surprinde o privire întâmplătoare dincolo de costume şi machiaj. Dar adevărul era că văzuse acele lucruri doar pentru că Scott îl invitase în culise.

Şi spectacolul stătea să înceapă.

Sub privirea atentă a lui Scott, Jeremy se poticni spre birou, ca o dublură reticentă împinsă din culise. Aplecându-se peste ziar, duse mâinile la spate şi inspiră ca să se poată echilibra. În aer nu era niciun iz de tutun.

Scană repede pagina aglomerată şi descoperi subiectul care probabil că atrăsese atenţia generalului Scott. Cuvintele îl loviră pe Jeremy cu toată subtilitatea unui ghiont rapid în ochi:

Pandemonium! Şireata Lady Sterling a lovit din nou, de data asta uluind cu o vizită făcută în grădinile Vauxhall ca să-l întâlnească pe zgârcitul Lord P… un porumbel grăsun, jumulit înainte de a putea juca.

Scott îl scosese de la munca lui şi îl târâse prin tot oraşul, ca să citească un articolaş despre un domn care fusese victima unei hoaţe de buzunare? Deşi avusese parte de o copilărie protejată, viaţa în armată îi lărgise semnificativ vocabularul lui Jeremy. Era tentat să răspundă cu un şir impresionant de epitete. Dar se mulţumi să se uite urât în direcţia generalului. Ştia exact de ce trimisese Scott după el.

În colţurile gurii lui Scott începu să se ivească un zâmbet inconfundabil.

— Aha! Înţeleg că aţi auzit de Lady Sterling?

Cine nu auzise? Cariera ei scandaloasă, seducând domnii de rang ca să le fure averile, era motiv de bârfă de luni de zile atât în înalta societate, cât şi printre oamenii comuni.

— Surorii mele Julia i se par amuzante isprăvile femeii şi are grijă să mă ţină la curent.

Stai să vezi când o să afle că Lady Sterling făcuse o vizită la Vauxhall în aceeaşi seară ca şi ei. Julia bătuse câmpii cu orele, entuziasmată de scurta întâlnire cu o tânără nefericită care fugea de un pungaş. Ce o să spună de posibilitatea ciocnirii cu Lady Sterling? O să fie convinsă că drumurile lor s-au intersectat, în ciuda mulţimii şi a

dimensiunilor parcului. Va specula la infinit dacă fusese femeia în verde sau cea în albastru. Nu o să mai termine niciodată.

Curbele elocvente ale zâmbetului se cocoţară şi mai sus pe obrajii lui Scott.

— Interesantă alegere de alias pentru o hoaţă, nu-i aşa? Sterling. Face aluzie la excelenţă, încredere. Puritatea motivului, poate, dacă nu a metodei.

Jeremy îşi miji privirea şi mai mult.

— Înţeleg că nu m-aţi chemat din pricina unei coincidenţe triviale, domnule.

Cu un oftat extenuat care semăna suspect cu un râset, Scott se aşeză la biroul lui şi îi făcu semn lui Jeremy să ia loc pe scaunul opus.

— Ca şi sora dumneavoastră, zise Scott după un moment, am urmărit cu interes cariera lui Lady Sterling. Ţinteşte bărbaţi care sunt cumva vulnerabili. Bărbaţi cu secrete, pe care doresc să le ţină ascunse. Şi, deşi banii pot fi unul dintre motivele acţiunilor ei, eu bănuiesc că nu ia doar asta de la aceşti bărbaţi.

Chiar dacă nu voia, Jeremy era intrigat de ipoteză.

— Adică adună informaţii?

— Da. Informaţii care pot fi folosite pentru şantaj. Într-adevăr, s-ar putea să aibă deja în posesia ei secrete care poate să facă cu adevărat rău regelui, chiar naţiunii. Trebuie să ştiu de partea cui este. Aşa că vă trimit să o găsiţi.

Degetele lui Scott fuseseră întinse într-o poziţie contemplativă. Acum le petrecu unele printre celelalte şi puse mâinile împreunate în faţa lui, pe birou. Hârtia de sub el foşni delicat.

Jeremy, care încuviinţase absent din cap cât Scott îi explicase interesul lui asupra cazului, sări în picioare.

— Pe mine? Dar eu... eu nu... El avea de a face cu cărţi şi hârtie, nu cu oameni. Îşi înghiţi refuzul categoric de a urma ordinele şi întreba în schimb. Şi ce fac eu cu ea dacă reuşesc?

— Când, îl corectă Scott, ridicând ziarul şi întinzându-

i-l peste biroul, de parcă un articol de bârfe putea fi luat drept un ordin. Şi cred că răspunsul este evident, Lord Sterling.

Jeremy abia evită să se cutremure surprins la folosirea titlului său. Nimeni nu-i spusese aşa în armată. Uneori, Jeremy se întreba... nu, spera că oamenii cu care lucra uitaseră că era viconte.

Dacă ar fi putut şi el să revină la starea de binecuvântată neştiinţă.

Când avea şaptesprezece ani, nu ştiuse că tatăl lui aparţinea uneia dintre ramurile aşa-zise secundare ale uneia dintre acele mari familii cu pământuri, vile, titluri şi altele asemenea. Richard Addison, un protopop pasionat de cărţi vechi, ar fi fost încântat de descoperire; i-ar fi plăcut să urmărească felul în care ramura arborelui său genealogic se intersecta cu trunchiul principal. Dar murise cu un an înainte, lăsându-l pe Jeremy următorul în linia urmaşilor.

O vreme, Jeremy îşi închipuise că oamenii din Londra care luau hotărâri cu privire la succesiunea titlurilor îşi vor da seama că, din greşeală, dăduseră cu două pagini mai departe în ghidul lor bine indexat al aristocraţiei şi săriseră peste un moştenitor mai potrivit.

Reticenţa lui crescuse odată cu descoperirea faptului că moştenise nu doar pământuri şi conace, dar şi un teanc de registre acoperite cu postav în care numărul din josul coloanei de PIERDERI era mereu mai mare decât suma din coloana de CÂŞTIGURI. Jeremy – cu abilităţi peste medie în aritmetică, bine organizat, responsabil – îşi dăduse imediat seama ce însemnau lucrurile alea: proprietăţile erau ipotecate; lordul Sterling – el – avea mari datorii.

Toate speranţele lui de a folosi blestemata de moştenire în beneficiul mamei şi al surorii lui – să le permită să trăiască nu doar în confort, ci în lux – zburaseră pe geam. După patru zile de furie tăcută, Jeremy lăsase deoparte planul lui de a merge la Oxford în următorul trimestru. Vânzând ceea ce nu era ipotecat şi închiriind ce se mai putea din restul, adunase suficienţi bani cât să

cumpere o funcţie de ofiţer, resemnat să renunţe la studiile lui în favoarea gloanţelor şi a baionetelor.

Dar adevărata lui natură îl adusese, până la urmă, în atenţia generalului Zebadiah Scott, geniul din spatele operaţiunii de spionaj al Marii Britanii. În ultimii zece ani, Jeremy îşi transformase harul pentru matematică şi jocuri de cuvinte într-un succes în calitate de spărgător de coduri, luptându-se cu duşmanii din hârtie şi cerneală, ducând doar lupte ale minţii.

Până astăzi, niciodată nu avusese un motiv să regrete atenţia generalului.

Acum, Jeremy tresări când ziarul ateriză cu un zgomot în palma lui şi când Scott îl anunţă.

— Vreau să vă însuraţi cu ea.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea şi cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, impasibili, deşi lui Jeremy îi bubuia inima în piept, pompându-i sânge în membre, pregătindu-l instinctiv de fugă. După un lung moment, dădu capul pe spate şi reuşi să scoată un hohot de râs din piept.

— Să mă însor cu ea, Asta-i bună, domnule. Aproape m-aţi păcălit.

Zâmbetul lui Scott se lărgi şi în ochii lui scânteie ceva ce nu era chiar – sau nu era doar – amuzament.

— Da? Chicoti. Dar, desigur, ordinul meu nu merge chiar aşa de departe, căpitane Addison. Deşi, mărturisesc, continuă el, titlul dumneavoastră m-a făcut să vă dau misiunea – coincidenţa de nume, cum spuneţi. Se opri şi înclină capul. Vedeţi dumneavoastră, am nevoie de cineva care să se apropie de ea. Cineva care să o încurajeze să facă confidenţe. Să afle ce ştie – şi dacă-i dispusă să-şi exercite darurile în numele Coroanei.

Pe măsură ce natura misiunii devenea mai clară, degetele lui Jeremy se strânseră în jurul ziarului, mototolindu-l şi făcându-l de necitit. Toate astea pentru că Scott voia să o transforme pe Lady Sterling într-un spion?

— Şi dumneavoastră credeţi că eu sunt un astfel de bărbat? Un agent de teren n-ar fi mai potrivit pentru această sarcină?

După cum Scott ştia foarte bine, setul de abilităţi al lui Jeremy se afla altundeva – cum s-ar spune, de unul singur, cu cărţile lui.

În momentul acesta, se chinuia să descifreze un cifru pentru care alţii îşi riscaseră viaţa ca să-l obţină – cea mai importantă misiune ce-i fusese încredinţată vreodată. Poate că Scott îşi pierduse încrederea în abilităţile lui de a sparge coduri. Poate că această misiune nouă şi stranie venea cu scopul de a-l perfecţiona cumva.

— Vă va prinde bine să petreceţi mai mult timp la aer curat, căpitane Addison, zise generalul, o referinţă voalată la spaţiile întunecoase şi munca secretă făcută în subteran. Sunteţi prea palid. Şi apoi, nu am niciun agent de teren liber. Scott îl fixă cu o privire cu subînţeles. Sunt atraşi într-un ritm alarmant pe păşunile verzi ale vieţii conjugale.

Luptându-se cu un impuls neobişnuit de a se foi, Jeremy netezi şi împături, în schimb, ziarul până când ajunse un pătrat frumos, nu mai mare decât o scrisoare, şi-l băgă în buzunarul de la piept.

— În ceea ce mă priveşte, nu trebuie să vă faceţi griji cu mine, domnule, zise el cu o plecăciune vioaie a capului.

Nu va exista – nu putea să fie – nicio Lady Sterling în carne şi oase.

Nu atât timp cât el era în viaţă.

Dar în ceea ce o privea pe cea care îşi spunea Lady Sterling? Doar o hoaţă cu un fler pentru ironie. Ordinul lui Scott era o ocazie pentru a demasca femeia, pentru a pune capăt speculaţiilor, bârfelor, tachinărilor din partea surorii lui şi junghiului ascuţit din spatele coastelor ce însoţea fiecare aducere aminte a faptului că destinul lui era să fie singur.

— Bănuiesc că ar trebui să încep prin a-i găsi ultima victimă. Cine-i acest Lord P. menţionat în ziar?

— Roderick Penhurst. Locuieşte pe strada Brook, aproape de piaţa Hanover. După toate spusele, omul este plin de datorii – şi, se pare, suficient de disperat să joace puţinul pe care îl mai are în speranţa deşartă că îşi va schimba norocul.

Deşi nu-l ştia pe lordul Penhurst, Jeremy recunoscuse numele de Pandemonium. Străzile din apropierea subteranului erau pline de saloane de jocuri, unele respectabile, majoritatea însă nu. Cu puţin timp în urmă, fusese şi el tentat să treacă o dată sau de două ori pe acolo, ţinând cont de abilităţile lui cu numerele. Doar teama de o pierdere mai mare şi respectul şi încrederea mamei şi a surorii lui îl făcuseră să-i vină minţile la cap.

Scott deschise buzele, de parcă îşi cântărea cu atenţie cuvintele ce urmau a fi rostite.

— Ar trebui să ştiţi şi că Penhurst are reputaţie de escroc – şi nu mă refer la genul fermecător pe care-l găseşti în paginile romanelor lui Robin Ratliff ale neveste-mii. Făcu încă o pauză. Din câte mi-am dat seama despre victimele ei, Lady Sterling vânează prădători, poate cu intenţia de a face astfel de bărbaţi să plătească pentru crimele lor din trecut.

Puritate – a motivului, dacă nu cumva a metodei.

— Un soi de înger răzbunător, adică?

Nu făcu niciun efort să-şi ascundă scepticismul.

Scott încuviinţă insistent din cap.

— Exact aşa. Dar asta-i doar o speculaţie – şi Penhurst sigur va nega orice vină. Dacă vorbiţi cu el, trebuie să trataţi subiectul cu delicateţe. Cu subtilitate. Căci graba strică treaba, vorba proverbului.

Jeremy se burzului.

— Nu sunt un prost, domnule.

— Dacă aţi fi fost, nu v-aţi fi aflat aici, spuse Scott, ridicându-se.

Deşi nu era mai lămurit asupra chestiunii decât atunci când sosise ordinul să se prezinte acasă la Scott, Jeremy recunoscu semnele că întrevederea lor se apropia de final.

— Colonelul Millrose a zis că plecaţi din oraş, domnule.

— Da, mâine, la prima oră a dimineţii. I-am promis soţiei mele o vacanţă de mult aşteptată la Brighton.

Jeremy încercă să şi-l imagineze pe general plimbându-se de-a lungul plajei cu o pălărie de paie. Când

imaginaţia îl lăsă baltă, privi în jurul încăperii spaţioase: lemn cald, pereţi de un verde-închis, scaune îmbrăcate în piele, rafturi aranjate frumos. Complet diferit de biroul generalului Scott de lângă Whitehall, dar o reflecţie a bărbatului care îl folosea.

Jeremy nu se hazardă să ghicească pe moment dacă era o reflecţie adevărată.

Când plecase din Subteran, soarele dimineţii i se păruse aproape dureros de luminos, dar acum zări nori negri adunându-se la orizont prin două geamuri încadrate de catifea. Vestitori ai cerului gri şi ai ploii de toamnă. Spera ca vacanţa generalului să nu-i fie stricată.

— Vă doresc dumneavoastră şi doamnei Scott drum bun, zise Jeremy cu o plecăciune mai adâncă, de despărţire.

— Mulţumesc, Addison… sau ar trebui să spun Sterling? Umbra zâmbetului care-i juca în colţurile gurii era indescifrabilă, chiar şi pentru un spărgător expert de coduri. Şi vă doresc succes, deşi nu cred că veţi avea nevoie.

— Mulţumesc, domnule. Deşi nu voise, vocea i se ridicase, într-o notă de îndoială. În acel moment, numai recunoştinţă nu simţea. Voi încerca să răsplătesc încrederea pe care o aveţi în mine.

În timp ce trecea din nou în foaier, ar fi putut să jure că-l auzise pe Scott chicotind în urma lui.

*

Ciocăni şi uşa casei Penhurst se deschise, dezvăluind ceea ce cu siguranţă era cel mai uscăţiv servitor din Mayfair, care se bâlbâi când răspunse că trebuie să vadă dacă lordul Penhurst era acasă. După câteva minute, tânărul reveni, îi spuse lui Jeremy că lordul Penhurst îl va primi şi-l conduse într-un birou cât se poate de diferit de cel al generalului Scott pentru două încăperi care îndeplineau acelaşi scop.

În locul obişnuitului peisaj, deasupra şemineului stătea agăţat capul jalnic, împăiat al unui cerb imens. De

capătul rupt al unui corn atârna un obiect din dantelă şi panglică – jartiera unei doamne, îşi dădu seama Jeremy, şi-şi feri privirea. În nări îi intrară mirosurile amestecate şi înţepătoare de fum de trabuc, whisky şi transpiraţie. Draperiile erau bine trase şi mirosea ca şi cum nimeni din casă nu îndrăznise să deschidă vreun geam de ceva vreme.

Din mijlocul încăperii slab luminate, atârnând de-a curmezişul unui scaun tapiţat care avusese zile mai bune, lordul Penhurst îl privea cum cerceta încăperea.

— Cine eşti? întrebă el, fără să se ridice, ţinând un pahar din cristal într-o mână.

— Căpitanul Jeremy Addison, milord.

— Al naibii să fiu! Se uită de sus în jos, cu ochii înceţoşaţi, la uniforma lui Jeremy. Am păţit-o, nu-i aşa?

— Nu am plăcerea să vă înţeleg, domnule, răspunse Jeremy, un răspuns care nu făcu decât să-l încurce şi mai mult pe Penhurst. Mă aflu aici să vă pun câteva întrebări despre evenimentele petrecuse seara trecută la Vauxhall.

— Vauxhall!

Penhurst scuipă cuvântul şi apoi, intenţionând evident şi spele gustul amar de pe limbă, ridică paharul la buze. Găsindu-l gol, îl aruncă cu dezgust şi Jeremy privi cum saltă pe covorul pătat şi se rostogoleşte sub o masă. Ce-i de zis în plus pe lângă ce ştiu deja ziarele? Curva aia mi-a furat punga şi a fugit în noapte şi nici măcar nu mi-a cântat la clarinet, după cum mi-a promis.

Obrajii lui Jeremy se îmbujorară de ruşine, fiind recunoscător pentru camera întunecată.

— Îmi puteţi spune ceva ce m-ar putea ajuta să o identific pe Lady Sterling?

— Armata regelui umblă după ea acum, nu-i aşa? Păi, vă doresc succes. Păcat că nu v-aţi apucat de treabă mai devreme! mormăi el. N-am văzut mult – a venit după mine pe una din aleile întunecate.

Acele alei mărginite de tufişuri, fără lumină poate că nu fuseseră proiectate pentru întâlniri amoroase, dar cu siguranţă erau folosite în acest fel. Din acest motiv, Jeremy intenţionase să o conducă pe Julia departe de alei la vizita

lor prin grădina plăcerilor din seara trecută. Julia, încăpăţânată şi, aproape ca întotdeauna, mai mult curioasă decât înţeleaptă, avusese alte idei.

Dacă Julia descoperea vreodată că faimoasa Lady Sterling nu doar că fusese la Vauxhall, dar se mai şi strecurase în secret pe una dintre acele alei întunecate ca să profite de pe urma ultimei ei victime… poate pe aceeaşi alee întunecată unde biata femeie intrase în Jeremy, fugind clar de la o întâlnire amoroasă ce decursese prost…

Aceeaşi? Cu siguranţă, nu…

Chiar şi aşa, ritmul egal al pulsului lui Jeremy se precipită. Inspiră adânc ca să se calmeze, gustând aerul infect din încăpere.

— Mai era şi îmbrăcată ca o bucată bună, continuă Penhurst. Şi vorbea cu vocea aşa răguşită – ştiţi cum. Mi s-a sculat aşa de tare că puteam să bat cuie cu ea, doar când o ascultam. Puteţi ghici că a ajuns într-o clipită în genunchi. Dar înainte să apuc să deschid pantalonii, a fost ceva agitaţie un pic mai încolo şi ea a fugit. S-a ciocnit de un individ – am încercat să apelez la el, dar el i-a dat drumul şi a dispărut înainte să mă iau de el că mi-a stricat noaptea.

Capul lui Jeremy începu să pulseze la fel ca inima, fiecare cuvânt de al lui Penhurst fiind o altă lovitură.

Femeia din tufişuri, femeia pe care o avusese în mâinile lui pentru cel mai scurt moment, fusese Lady Sterling? Acea Lady Sterling? Şi el îi dăduse drumul?

Nu, nu, nu.

— După aceea mi-am dat seama că mi-a lăsat asta în locul, ăăă, obiectelor mele.

Penhurst scoase din buzunarul vestei o carte mică de vizită, dreptunghiulară, şi i-o întinse lui Jeremy, ţinând-o între primul şi al doilea deget.

Jeremy se aplecă să o ia. În semiîntuneric, fu nevoit să mijească ochii ca să vadă cuvintele imprimate pe ea:

Lady STERLING
Prinzătoare-de-hoţi

Vederea numelui avea darul de a-i provoca mereu o tresărire de disconfort, chiar şi atunci când se aştepta la asta, şi trecu peste el cât putu de repede. Dar prinzătoare-de-hoţi era un apelativ care atrăgea atenţia: un cuvânt curios de demodat în aceste vremuri în care Londra îi avea pe băieţii de la Bow Street Runners[1]. Chiar şi aşa, într-un oraş mereu în creştere, răufăcătorii scăpau prea des fără să fie arestaţi şi existau în mod clar cei care preferau metodele tradiţionale de justiţie.

Atent, întoarse cartea de vizită între degete. Pe spate, cineva scrisese două cuvinte cu o caligrafie delicată: Pentru Betty.

Oare mesajul scris de mână confirma sugestia lui Scott că misiunea lui Lady Sterling ar putea să fie alta decât cea sugerată de ziarele de scandal? Pe cartea de vizită scria prinzătoare-de-hoţi, nu hoaţă. Înscrisul Pentru Betty sugera că ea furase punga lui Penhurst pentru o altă femeie.

Era cumva un soi de femeie Robin Hood?

Ridică cartea de vizită, dar nu i-o oferi înapoi lui Penhurst.

— Milord, cine este Betty?

Penhurst dădu din umeri.

— N-am idee. Dar când vorbi, îşi îndreptă privirea spre un colţ îndepărtat al încăperii. „O minciună.” Eu chiar sper să fie spânzurată pentru ce a făcut.

— Mai întâi, îi reaminti Jeremy, trebuie găsită. Pentru prima dată de când ieşise din biroul lui Scott, simţea un gram de entuziasm la această perspectivă. Vă mulţumesc pentru asistenţă în această chestiune, Lord Penhurst.

Cu o plecăciune precisă, cu cartea de vizită încă în posesia lui, ieşi din camera murdară şi reveni în holul de la intrare, care, prin comparaţie, era confortabil.

Acelaşi servitor aştepta acolo, suficient de aproape să fi auzit conversaţia stăpânului său. După încruntătura de pe

---

1 Prima forţă poliţienească profesională, fondată în 1749, de către magistratul şi scriitorul Henry Fielding (n.red.)

faţa lui, Jeremy ghici imediat că tânărului nu-i plăcuse ce auzise.

Jeremy îndreptă bărbia spre uşa de la intrare, indicând servitorului că trebuia să o deschidă, sperând că zgomotul dinspre stradă le va acoperi oarecum conversaţia.

— Ai auzit cumva ca stăpânul tău să menţioneze o cunoştinţă pe nume Betty? întrebă el încet.

— O fost servitoare aici, domnule. Un muşchi tresări în maxilarul tânărului. O avut ghinionul să atragă atenţia lordului Penhurst şi când o rămas cu burta la gură, el o dat-o afară. Nu-i de mirare că o zis că n-o cunoaşte. După el, ar putea să moară de foame – cu copil cu tot.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea?

Băiatul privi iute în jur şi coborî şi mai mult vocea.

— Toate slujnicele din Londra ştiu să-i facă o vizită lui Lady Sterling când lucrurile merg prost. Nobilimea zice că-i hoaţă de buzunare, dar, dacă e, îi face doar să plătească pentru ce au luat de la fete ca Betty. Făcu o pauză, urmărind cu privirea o trăsură cu blazon care trecea. Sigur, unele lucruri nu mai pot fi îndreptate.

Jeremy se gândi la biata Betty, o victimă a depravării stăpânului ei, poate una din multele. Se gândi la insistenţa lui Penhurst ca ea să fie spânzurată – o referinţă la Lady Sterling, desigur, dar un astfel de bărbat la fel de repede ar da vina pe servitoare pentru necazurile lui de moment.

Se gândi şi la vulgarităţile lui Penhurst cu privire la Lady Sterling, la pretenţia lui că o pusese în genunchi. Îşi aminti teama din vocea femeii, tremuratul mâinilor ei când se ciocnise de Jeremy în fuga ei, şi se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla, la ce i-ar fi făcut Penhurst, dacă Jeremy ar fi ţinut-o de braţ un moment în plus. Brusc, nu mai regretă că-i dăduse drumul.

Articulaţiile i se albiră în schimb unde ţinea cartea de vizită. Chiar când fura de la aceşti bărbaţi, ei ce i se fura?

— Ştii unde-i Betty acum? întrebă el, inspirând iarăşi adânc pe nas – nu neapărat ca să se calmeze, ci ca să se concentreze.

Starea lui Lady Sterling nu era treaba lui.

— Îhî. Lady Sterling i-o găsit un loc nou – barem până naşte. Cu o doamnă Mildred Hayes în Clapham.

— Şi celelalte servitoare de aici? Sunt în siguranţă? întrebă el, aruncând o privire peste umăr.

— O să fie, în curând. Probabil că pe faţa lui Jeremy se văzu scepticismul pentru că servitorul continuă repede. Lady Penhurst zice că îşi trimite fiul la ţară. La casa ei din Cornwall, doar cu valetul lui, să se ocupe de el.

— Din cauza lui Betty? întrebă Jeremy, deşi se temea că ştie răspunsul.

Dacă ar fi fost surprinşi într-o poziţie compromiţătoare, greul supărării stăpânei ar fi suferit-o biata servitoare, nu stăpânul.

— De aia Lady Sterling i-o furat lordului Penhurst ceasul şi lanţul, răspunse el cu un râset aspru, neamuzat de cruzimea faptului că un ceas valora mai mult decât viaţa unei servitoare. Moştenire de familie, zic ei. Un obiect greu din aur, cu litera L pe faţă, care se învârte şi se roteşte.

Ciudat. Penhurst nu spusese nimic despre ceas, deşi părea un obiect valoros. Şi deosebit. Genul de lucru care ar putea să fie recuperat cu uşurinţă, dacă cineva ar şti unde să-l caute.

— Lady Penhurst o făcut o criză când i-o zis că nu-l mai are, zise servitorul. O urlat la el. I-o zis că-i rupe gâtul dacă iese din birou, în afară de urcatul în trăsură, la plecare.

El şi Jeremy zâmbiră sumbru, amândoi ştiind că, în cel mai bun caz, era o păsuire temporară pentru servitoarele din casa Penhurst. Indiferent de valoarea lucrului furat de Lady Sterling, niciodată nu va reprezenta suficient ca pedeapsă pentru a opri un bărbat ca Penhurst. Doar dacă…

„Deşi banii ar putea fi un motiv pentru faptele ei, bănuiesc că nu ia doar asta de la aceşti bărbaţi.” Generalul Scott vorbise despre secrete, vulnerabilităţi – de asta Penhurst nu spusese nimic despre ceas?

Jeremy se mai uită o dată la cartea de vizită şi la acele două cuvinte acuzatoare: Pentru Betty. Presupusa hoaţă de buzunare se deranjase destul de mult să-i

amintească lui Penhurst că ştia adevărul despre el.

Acum era treaba lui Jeremy să descopere adevărul despre ea.

Încuviinţând din cap spre servitor, băgă cartea de vizită la buzunarul de la piept şi porni să coboare treptele.

— Domnule?

Jeremy privi peste umăr.

— Domnule, când o găsiţi pe Betty, îi puteţi spune că Walter îi transmite... Se opri, ezitând parcă să nu dezvăluie prea multe şi un val de roşeaţă îi accentuă pistruii. Îi transmite toate cele bune. Spuneţi-i... spuneţi-i că încă vreau să facem plimbarea în parc, dacă nu o deranjează.

Mijind ochii, Jeremy se uită pe stradă, care devenea tot mai aglomerată pe măsură ce dimineaţa trecea. Oare fata va vrea să vorbească cu un străin?

— De ce nu vii cu mine? Poţi să-i spui chiar tu.

Walter se uită un moment uimit la el. Apoi privi peste umăr la uşa deschisă şi la holul gol de dincolo, cântărindu-şi pentru o clipă opţiunile, şi dădu din umeri.

— Bine, domnule. E o idee grozavă, zise el, apoi îşi dădu jos peruca ondulată şi pudrată şi o băgă într-un buzunar al livrelei.

Cei doi porniră în direcţia podului Westminster.

Capitolul 2

Stând în faţa geamului, cu spatele uşor îndreptat spre încăpere, Laura Hopkins scoase ceasul din poşetă, doar pentru plăcerea de a trecea cu degetul peste L-ul de pe capac.

— Draga mea fată, cred că-i a zecea oară când te uiţi la ceas în ora asta. Vino şi stai jos!

Ochii mătuşii Mildred erau negreşit de ageri, chiar şi fără lornionul pe care-l folosea uneori. Cu jumătate de zâmbet reticent pe faţă, Laura strânse degetele în jurul ceasului şi se duse la măsuţa de ceai.

— Mi s-a părut că-ţi întârzie trăsura.

— Prostii! E doar unu şi un sfert. Ceasul tău nou nu merge bine?

— E un ceas excelent, mătuşă, o asigură Laura, etalând ceasul greu de aur în palmă.

— Cam masculin, îşi exprimă, cu fermitate, opinia mătuşa Mildred în timp ce analiza ceasul.

— Bănuiesc, fu de acord Laura, trecând din nou cu degetul mare peste monograma înconjurată de un desen cu frunze şi vârtejuri. Dar, când l-am văzut, am simţit că era menit pentru mine.

Cu siguranţă, era la fel de îndreptăţită să aibă ceasul ca şi lordul Penhurst. Şi reputaţia lui Lady Sterling era de aşa natură încât găsirea cărţii ei de vizită în buzunarul lui pentru ceas ar fi trebuit să fie un avertisment suficient, dovada că ştia ceea ce Penhurst şi mama lui ar fi preferat să rămână ascuns.

În mod normal, secretele adunate de Laura erau mai puţin tangibile şi era obligată să-şi marcheze triumfurile prin alte metode: poveştile tot mai nebuneşti despre aventurile lui Lady Sterling din ziarele de scandal şi recunoştinţa tinerelor femei nefericite care veneau la ea ca să fie ajutate.

Dacă punga lordului Penhurst ar fi fost mai uşoară, Laura ar fi căutat o cale să amaneteze ceasul şi să-i dea banii lui Betty – deşi exista un oarecare risc să încerce şi scape de un obiect atât de distinct. Dar domnia sa se dovedise neaşteptat de... generos, mai ales pentru un bărbat cu reputaţia de a fi falit. Acum, că avusese grijă de Betty şi de copilul ei nenăscut, Laura se simţea îndreptăţită să păstreze ceasul pentru ea.

Mâna mătuşii Mildred s-a aşezat peste a ei, apăsând metalul cald în degetele Laurei, oferindu-i o strângere de alinare. Ticăitul constant al ceasului îi bătea liniştitor în palmă.

— Îmi doresc să te răzgândeşti şi să vii cu mine, draga mea. Arăţi de parcă te doare iarăşi capul.

— Doar un pic, mătuşă, zise şi ridică mâna cealaltă ca

să apese cu degetele pe tâmplă.

Chiar o durea capul – sau, mai degrabă, scalpul. Noaptea trecută, lordul Penhurst o prinsese de perucă cu nerăbdare sau disperare, trăgând de acele care o ţineau pe loc. Puţine lucruri o speriau pe Laura, însă avusese un moment în care se întrebase dacă va putea să plece fără să-şi smulgă propriile bucle scurte din rădăcini. Se cutremură când îşi aminti.

— Vezi tu, o mustră mătuşa ei, interpretând cutremuratul care străbătuse membrele Laurei ca o confirmare a bolii incipiente a nepoatei sale. Sunt sigură că băile ţi-ar face bine.

Laura zâmbi, neavând intenţia de a o însoţi la Bath.

— Eu nu sunt niciodată bolnavă, mătuşă, declară ea.

— Atunci poate ar trebui să mă răzgândesc şi să o iau pe fata cea noua ca însoţitoare. Cum o cheamă? A, da, Betty. Biata de ea! I-ar prinde bine o schimbare de aer.

Chiar în acel moment, Betty intră în salon şi făcu o reverenţă.

— Trăsura dumneavoastră este aici, doamnă Hayes.

Era adevărat că Betty avea cearcăne şi ochii îi erau roşii – prea multe nopţi nedormite, o dată, şi a doua, chiar şi lacrimile de bucurie şi uşurare lasă semne. Dar obrajii îi erau deja mai luminoşi şi plini după doar două săptămâni departe de casa Penhurst.

— Betty este predispusă la greţuri de dimineaţă, doamnă, îi explică Laura mătuşii ei. Mă tem că amândouă aţi avea o călătorie groaznică. Şi apoi, nu mi-ar plăcea să stau singură aici, adăugă ea, făcându-i conspirativ cu ochiul lui Betty.

De fapt, Lady Sterling fusese solicitată în afara oraşului.

— Nu, nu, fu de acord mătuşa Mildred, care se ridicase şi se întorsese spre oglinda mare ca să-şi ajusteze boneta. Îmi voi face griji pentru tine în fiecare clipă.

Vinovăţia i se strecură sub pielea, dar se eliberă de ea de parcă nu era nimic mai mult decât o cută nedorită în fustele ei şi se ridică pentru a-şi săruta mătuşa pe obrazul

stafidit.

Înşelăciunea înseamnă protecţie, îşi spunea ea de fiecare dată când se deghiza în Lady Sterling, o maximă ce se aplica la fel de bine şi asupra minciunilor ocazionale pe care le spunea ca să protejeze inima mătuşii ei.

— Mătuşă, nu mai invoca pericole care nu există. Ştii că voi fi perfect în siguranţă şi că durerea mea de cap va trece de cum voi fi sigură că urmezi indicaţiile medicului.

Deşi avea încă o expresie îngrijorată, mătuşa Mildred încuviinţă din cap.

— Păi, bănuiesc că aş face bine să plec. Trecu de uşă, ieşi pe etaj şi Betty o urmă, cărându-i cutiile de pălării. Sper că vom depăşi furtuna aia, o auzi Laura mormăind de pe scări. Simt deja ploaia în oase.

Laura studie de la geam norii întunecaţi de la orizontul vestic, îi privise cum se adună în ultima oră. Aşteptă răbdătoare în timp ce trăsura mătuşii Mildred era încărcată şi flutură mâna când în sfârşit porni.

După ce nu se mai văzu, deschise din nou ceasul lui Penhurst.

— Acum va trebui să ne grăbim, Betty, zise şi se duse să-şi ia mantia.

— Lucrurile dumneavoastră sunt toate aranjate, domnişoară, răspunse Betty, ridicând o valiză care fusese depozitată în spatele unui scaun.

— Mulţumesc. Acum, explică ea în timp ce îşi lega panglicile bonetei, din moment ce nu ştiu cât timp voi fi plecată, am lăsat scrisori în sertarul noptierei de lângă patul meu, ca să le trimiţi mătuşii mele la intervale, ca ea să nu-şi facă griji că nu aude de mine. Vei descoperi o varietate, în funcţie de vreme şi dacă scrie să spună că se simte bine sau se plânge de companie. Trebuie să-i citeşti mai întâi scrisorile şi să alegi corespunzător.

— Da, domnişoară.

Apoi ieşiră din salon, coborâră treptele şi ajunseră pe trotuar.

Laura, care venise să locuiască cu mătuşa ei la vârsta de doisprezece ani, nu credea că se va sătura vreodată de

Clapham, singurul cartier din Londra unde toată lumea avea o cauză. În orice zi, străzile şi bisericile erau pline de vocile celor consideraţi „radicali” de societate – bărbaţi şi femei care se opuneau comerţului cu sclavi şi care credeau că copiii n-ar fi trebuit să moară constant în mine şi hornuri, şi care vorbeau despre educarea femeilor şi a săracilor.

În ceea ce o privea, mătuşa Mildred participa la prelegeri şi făcea donaţii generoase diferitelor cauze şi chiar primea în serviciu fete care fuseseră concediate pe nedrept din slujbele lor, la fel ca în situaţia de faţă. Era departe de a fi imună la febra justiţiei care pătrunsese însăşi aerul din Clapham.

Dar fără îndoială că ar fi tras o linie la soluţia preferată de Laura: şi anume de a obţine secretele murdare ale bărbaţilor bogaţi şi de a-i ameninţa că îi va expune dacă nu-şi lăsau în pace servitoarele.

În lupta ei pentru justiţie, Laura se folosea de farmecul ei. Fermeca doamne bogate, convingându-le să-i dea bani mai mulţi decât intenţionaseră şi să angajeze servitori de care nu aveau nevoie. Ca şi Lady Sterling, îi atrăgea pe bărbaţi în situaţii în care putea mai apoi să-i pedepsească cât de dureros putea pentru maltratarea tinerelor femei neputincioase. Nu se îndoia că ar fi putut să facă o căsătorie bună folosindu-şi farmecul, dacă ar fi vrut un soţ. Dar cum nu credea că vreun bărbat s-ar fi potrivit cu ea, de cele mai multe ori se mulţumea să-şi farmece mătuşa să fie mulţumită de situaţia dată.

Dar ştia că mentalitatea liberală a mătuşii ei ar fi fost pusă din greu la încercare dacă ar fi aflat vreodată despre situaţiile periculoase în care Laura se afla deseori. Să se ducă în Kent cu diligenţa ca să ajute o guvernantă nefericită care se chinuia să evite avansurile nedorite ale tatălui pupilului ei, spre exemplu.

Laura îşi încetini paşii de obicei rapizi auzind-o pe Betty respirând cu sufletul la gură, grăbindu-se după ea cu valiza în mână. Dar, când fata ajunse lângă ea, îi zise:

— Sunteţi mereu aşa de curajoasă, domnişoară.

Laura îşi dori să nu-şi fi schimbat pasul.

Nu se simţea curajoasă. Oricum, nu de data asta. Imensitatea Londrei îi oferise o siguranţă paradoxală. Indiferent de situaţia în care Lady Sterling se afla, existase mereu o ascunzătoare. La ţară, fiecare mişcare a ei va fi privită cu bănuială. Dacă intra în necazuri, nu va avea cui să-i ceară ajutorul.

Betty păru să-i citească gândurile.

— Domnişoară, ştiu că nu-i treaba mea, dar nu-mi place că mergeţi singură şi mătuşa dumneavoastră nu ştie nimic. Sunteţi sigură că veţi fi bine?

— Sigur că voi fi, insistă Laura.

Lady Sterling lucra mereu singură. Începu să se grăbească iarăşi spre han; pasagerii îşi ocupau deja locurile pe scaunele din poştalion şi vizitiul nu va zăbovi pentru nimeni, nici măcar dacă ar şti că urma să o ducă pe una dintre cele mai cunoscute femei din Londra.

Prinse ultimul loc liber din trăsură, în timp ce unul dintre bărbaţi luă valiza de la Betty şi o îndesă între două cufere care erau legate în spate, cu funii. Când poştalionul porni, Laura îşi ridică degetele înmănuşate ca să răspundă la fluturatul încurajator al lui Betty şi să înăbuşe vocea interioară enervantă, ce insista că ar fi trebuit să o ia pe servitoare cu ea.

Nu era nevoie să mai pună şi pe altcineva în pericol.

Pe măsură ce luau viteză, magazinele şi casele cunoscute începeau să treacă în ceaţă pe lângă geam. În primul sfert de oră se amuză studiindu-i pe ascuns pe ceilalţi călători. Pe bancheta aflată cu spatele la sensul de mers stăteau trei bărbaţi tineri, cei doi mai tineri, cu un păr roşcat ca al fratelui ei, erau despărţiţi de un bărbat cu părul negru, doar un pic mai în vârstă. Un tutore şi protejaţii lui călătorind undeva, hotărî ea, sau poate întorcându-se dintr-un sejur în capitală. La stânga ei, un moşier solid la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o haină de stofă, care în curând începu să sforăi încet. La dreapta ei, o femeie, văduvă după înfăţişare, privind nervoasă pe geam afară. Ţinea în poală un mic săculeţ pe care-l strângea în degetele înmănuşate suficient de tare încât să semnaleze oricărui

observator că deţinea ceva de valoare – un impuls pe care Laura învăţase demult să-l recunoască şi să-l exploateze.

La scurt timp, Laura se surprinse trasând forma ceasului prin mătasea grea a propriei poşete, imaginându-şi că putea să distingă marginile ornate ale literei L. Dar între ceas şi degetele ei se afla o altă barieră: o bucată de pergament împăturită de mai multe ori care fără îndoială că foşnea la atingerea ei trecătoare, deşi nu se auzea nimic peste zgomotul sacadat al roţilor trăsurii.

Citise scrisoarea domnişoarei Godfrey de atâtea ori încât o memorase. N-avea nevoie să o scoată din poşetă şi să o citească din nou acum, nu înconjurată de cinci perechi de ochi străini. Deşi, desigur, niciunul dintre ei nu părea să-i acorde atenţie. Cei doi fraţi roşcaţi se uitau constant afară pe geamurile lor, în vreme ce, între ei, tutorele lor era absorbit de o mică carte de poezii, legată în piele. Boierul sforăia din când în când, dar nu dădea semne că s-ar trezi. Şi privirea fixă a văduvei era acum în podea.

Cu o economie strictă de mişcare, ca să nu-şi înghiontească tovarăşii de călătorie şi să nu le atragă atenţia, scoase scrisoarea şi o despături.

Stimatei Lady S...

Veţi fi surprinsă oare să aflaţi că reputaţia dumneavoastră de războinică în slujba femeilor maltratate este cunoscută până şi în provincie? Veştile circulă ca vântul, dând curaj oricărei fete aflate în serviciu, care a suferit din cauza stăpânului ei.

De fiecare dată când citea acele cuvinte, Laura îşi strângea buzele într-o expresie situată undeva între un zâmbet şi o încruntătură. Nu avea încredere în efuziunea de laude înflorite, indiferent de sentimentele oneste care se aflau, poate, la baza lor.

Prefera răsplata mai tangibilă pe care o primise în dimineaţa asta: exclamaţia încântată a lui Betty şi îmbrăţişarea îndrăzneaţă de recunoştinţă când Laura îi dăduse punga lordului Penhurst şi, cu ea, mijloacele pentru

a evita spitalul orfanilor, orfelinatul sau poate ceva şi mai rău.

Pe de altă parte, scrisoarea străinei o făcea să simtă un fior de neliniște pe şira spinării de fiecare dată când se uita la ea.

Primăvara trecută, am fost angajată de Lady Thornton ca guvernantă a celor trei copii mai mici ai săi. Copiii nu sunt nişte elevi dificili şi timpul petrecut la conacul Thornton a fost plăcut. S-ar putea să fiţi surprinsă atunci să vedeţi că-mi tremură peniţa de teamă.

Nimic nu o surprindea pe Laura. Nu o mai surprindea. Chiar dacă n-ar fi ştiut foarte bine conţinutul scrisorii, ar fi ştiut ce urma.

Deşi n-am auzit zvonuri înainte de a accepta această poziţie, se pare că lordul Thornton şi-a pierdut buna reputaţie în faţa servitorilor săi. Menajera, amabilă, m-a avertizat că atunci când lordul Thornton va ajunge la ţară în această săptămână, trebuie să mă arăt tăioasă, mai ales după ce a consumat ceva alcool. Nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat cu ultima guvernantă, dar zice că trei servitoare au fost concediate anul trecut fără vină. Sper că mă fac înţeleasă.

Nu mai ştiu ce-i liniştea de când am auzit acele cuvinte. Nici măcar nu am mijloacele de a fugi din casă, pentru că n-am primit încă niciun salariu. Fără o recomandare a lui Lady Thornton, cum îmi voi găsi vreodată o altă poziţie? Aţi reuşit să faceţi asemenea bărbaţi să plătească pentru crimele lor. Dar aveţi abilitatea să preveniţi distrugerile provocate de lordul Thornton?

Vă rog, Lady Sterling, ajutaţi-mă – nu, nu doar pe mine, pentru că fiecare servitoare de aici este într-un pericol similar. Ne ajutaţi?

Emily Godfrey

Conacul Thornton, Kent

Deşi simţea compasiune pentru situaţia femeii, în circumstanţe normale ar fi refuzat cazul domnişoarei Godfrey. Ajunsese să accepte, chiar dacă cu părere de rău, că nu putea să ajute fiecare biată femeie aflată în nevoie. Kent era prea departe, subterfugiul necesar fiind prea mare pentru ca Lady Sterling să rişte. Expunerea – sau ceva şi mai rău – ar fi dus-o în incapacitatea de a mai ajuta pe altcineva.

Dar numele lordului Thornton ieşise în evidenţă din ziar şi-i atrăsese atenţia.

Camerista lui Lady Thornton fusese prima clientă a lui Lady Sterling, însă Laura, lipsită de experienţă, aşteptase prea mult ca să-l încolţească pe conte. Apoi, chiar în această primăvară, fusese acostată de bucătăreasa acestuia, care sperase că se putea găsi ceva care să ţină în frâu comportamentul unui bărbat pentru care o tigaie din fier în coaste se dovedise o piedică insuficientă. La vremea aceea, Laura obţinuse ceva valoros, însă nu secrete, nu informaţii cu care să-l poată ameninţa, nimic care să oprească un astfel de bărbat să continue să-şi exploateze servitoarele.

Acum, anticiparea sosirii lordului Thornton la moşia lui din Kent băgase frica în inima guvernantei copiilor lui – şi a tuturor servitoarelor. Dacă Laura nu-l oprea cu a treia ei încercare, cum mai putea ea să continue să-şi spună Lady Sterling?

Ridică privirea spre geam. Afară, cerul devenea din ce în ce mai rău prevestitor. Degetele Laurei ar fi vrut să tremure. Dar degetele lui Lady Sterling erau ferme în timp ce împătureau scrisoarea şi o puneau la loc în ascunzătoarea ei, lângă ceasul de buzunar al lordului Penhurst. Orice ar fi fost, era hotărâtă să ducă acest caz la sfârşit.

După aceea, nimeni nu va mai trebui să tremure vreodată la numele de Lord Thornton.

*

Ameninţarea ploii şi un vânt rece îi băgase în case pe majoritatea locuitorilor din Clapham. La multe ferestre pâlpâiau deja lumânările şi lămpile, chiar dacă era devreme. Walter îl prinse pe Jeremy de cot şi încuviinţă din cap spre o servitoare care era pe cale să o cotească pe o stradă lăturalnică.

— Măi, să fie. Ea este. Betty!

Ea încetini, dar nu se opri.

— Betty! o strigă servitorul.

Ea se întoarse, mai întâi cu precauţie, apoi cu ochii surprinşi, curioşi la băiat şi privind, în sfârşit, neîncrezătoare la uniforma lui Jeremy.

Avea expresia epuizată, palidă a unei fete care văzuse prea multe pentru anii ei. După el, avea vreo şaisprezece ani cel mult.

— Ce te aduce aici, Wally? Ce vrei de la una ca mine?

— Haide, Bets, protestă Walter, nefericit şi patetic. Am venit până aici ca să vorbesc cu tine.

Pe chipul ei se aprinse bucuria, restaurând o parte din pudoarea pe care Penhurst i-o luase.

— Dar, mai întâi, mă tem că am o treabă mai puţin plăcută, adăugă Jeremy. Eu sunt căpitanul Jeremy Addison şi am avut motiv să fac o vizită fostului tău stăpân în această dimineaţă. Îndrăznesc să cred că ai auzit că a fost tâlhărit azi-noapte la Vauxhall?

La auzul acestor vorbe, privirea ei se închise şi ea se întoarse, privind cu subînţeles la Walter.

— E nevoie de mine acasă.

— Stai!

Ea tresări, de parcă se aştepta să simtă mâna lui Jeremy pe braţul ei, oprind-o din mişcare. El băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase cartea de vizită şi i-o arătă, mai întâi numele ei, scris de mână pe verso, şi apoi numele imprimat pe faţă.

— Ştii unde aş putea să o găsesc pe femeia care a lăsat această carte de vizită?

Ea se uită de la cartea de vizită la Walter şi apoi la el.

— Ce vreţi de la ea?

El înghiţi greu şi se obligă să vină cu un răspuns.

— Mi s-a ordonat să…

Mă însor cu ea.

Gluma generalului Scott avea un fel de a-i rămâne în minte, deşi Jeremy nu simţise niciodată că-i vine să râdă. Refuza să se lase intrigat de femeie, indiferent de cât de nobilă era cauza ei. Cu cât rezolva mai eficient problema cu Lady Sterling, cu atât mai repede se putea întoarce la desluşirea cifrului din acea blestemată carte de bucate.

— Să-i pun câteva întrebări, termină el. Te asigur că nu vreau să-i fac rău.

Ceea ce era adevărat, deşi nu putea să vorbească despre intenţiile lui Scott faţă de femeie. Spionajul pentru Coroană era mereu o treabă periculoasă.

Acum fu rândul lui Betty să ezite.

— N-ar trebui să spun nimic… Şi-a riscat viaţa pentru mine.

— Haide, Betty! insistă Walter. Căpitanul Addison e un gentleman, dar nu-i prieten cu Penhurst şi ăi de-o teapă cu el. Nu vezi asta-n ochii lui? Şi haina aia roşie nu-i destul să-ţi câştige încrederea?

Ea se uită încă o dată cu atenţie la Jeremy de sus în jos şi trecu cu mâna pe ascuns peste burtă, chiar dacă nu începuse încă să i se rotunjească.

— Păi, tocma’ asta-i, nu? Cine ştie mai bine ca mine pericolele pe care le-ar putea înfrunta? S-a dus singură să ajute o tânără doamnă, care-i guvernantă la copiii lordului Thornton, zise ea în sfârşit. Şi, o, mi-e teamă pentru ea, domnule!

Lui nu-i era cunoscut numele Thornton, dar, dacă Lady Sterling era implicată, putea să ghicească tipul de bărbat căruia îi aparţinea acest nume şi genul de pericol în care ea s-ar putea băga.

— Dacă vă grăbiţi, poate-o prindeţi, îl îndemnă Betty, arătând spre stradă.

El se uită nerăbdător spre direcţia indicată. Lady Sterling venise în persoană în Clapham să-i aducă servitoarei bunurile furate? Azi-noapte pusese mâna pe ea.

Era oare din nou aşa de aproape de femeia misterioasă?

— Tocmai a plecat spre Kent cu diligenţa de ora unu, explică ea.

Puseul lui momentan de entuziasm se fâsâi ca o petardă udă. Cu diligenţa? În Kent?

Jeremy era un planificator, un gânditor. El lua notiţe. Făcea liste. Fusese suficient de rău că îşi petrecuse dimineaţa alergând prin Londra, fără să ştie ce ar putea găsi. Însăşi ideea de a o zbughi prin ţară, ca un copoi de vânătoare după o vulpe, era împotriva naturii sale. Adică orice prost putea să vadă că şansele lui de a o ajunge din urmă erau în cel mai bun caz slabe.

Dar, desigur, trebuia să încerce. Pentru că era şi genul de bărbat care îşi făcea datoria.

Chiar şi atunci când ar fi preferat să nu o facă.

— Rămân îndatorat, zise el, încuviinţând din cap către Betty şi Walter. Vă las să vă vedeţi de ale voastre. Era ceva despre o plimbare în parc, nu-i aşa?

Abia rosti cuvintele că începu să cadă ploaia. În timp ce Betty îl luă pe Walter de mână şi-l trase în adăpostul unei uşi, Jeremy îşi ridică gulerul mantalei şi se resemnă să se înhame la o călătorie jalnică, lipsită de sens.

Capitolul 3

Când furtuna se dezlănţui cu adevărat, Laura încercă să o ignore. Stropii căzeau constant pe acoperiş, adormindu-l pe moşier şi mai bine. Tutorele aţipi şi el, lăsându-i pe cei doi fraţi angajaţi în pariuri în mare parte silenţioase cu privire la progresul stropilor de ploaie care alunecau pe geam de o parte şi de alta a trăsurii.

Doar pe chipul văduvei se arătă un semn de alarmare – pe tot corpul ei, de fapt – în timp ce privea afară pe geam. Împinsă în aceasta de către moşierul adormit, Laura auzi cum din gâtul femeii se ridica un murmur slab şi abia reuşi să audă cuvintele ce-i ieşeau de pe buze: o rugăciune

mormăită.

„Asta-i Anglia”, vru Laura să-i reamintească femeii, cum îi reamintea atât de des şi de necruţător tatăl ei. Până la urmă, se aşteptau să plouă.

Era momentul să-i distragă atenţia. Laura îşi adună ceva din farmecul ei obişnuit şi o întrebă pe femeie dacă fusese în vizită la familie.

— Nu, răspunse precaută, dar, când Laura îi zâmbi încurajator, femeia detalie că se ducea să-şi viziteze sora. Locuieşte aproape de Dartford. A fost bolnavă toată vara, din cauza căldurii îngrozitoare, dar eu n-am putut să-mi las magazinul până acum. Vedeţi, sunt modistă.

— Modistă? Ar fi trebuit să ghicesc după acea bonetă minunată pe care o purtaţi, răspunse Laura, oferindu-i un compliment care fu răsplătit cu o disertaţie surprinzător de lungă despre bordurile cele mai populare ale sezonului.

Oamenilor le făcea plăcere să vorbească despre ei înşişi dacă li se dădea cea mai mică ocazie. Lady Sterling se baza pe asta. Plictisit, fără îndoială, de discuţia despre volane, unul dintre tineri interveni în curând pentru a spune că ei se îndreptau spre Tunbridge Wells – şi, într-un final, spre Hastings, adăugă fratele lui – pentru o lecţie de istorie pe viu cu tutorele lor. Tutorele, trezit de discuţia animată despre pălării şi istorie, zâmbi politicos spre modistă, îşi ceru scuze Laurei pentru întreruperea din partea pupililor săi şi, la insistenţele Laurei, vorbi entuziasmat vreun sfert de oră sau mai mult despre o nouă colecţie de poeme ale unui individ pe nume Wordsworth.

Vocile lor îl treziră până la urmă pe moşier, care se declară a fi un domn Richardson, din Aylesford, care participase la nunta unui văr în Wembley.

— A trebuit să-i urez toate cele bune, ştiţi, deşi, dacă va fi binecuvântat cu un băiat, bănuiesc că nu voi moşteni conacul ăla mic şi frumuşel pe care-l are.

Astfel, ploaia, lordul Thornton şi tot soiul de lucruri neplăcute fură uitate până când diligenţa se opri la Dartford şi modista şi cei trei tineri domni coborâră şi-şi văzură de drumurile lor.

Domnul Richardson aţipi în curând din nou datorită legănatului trăsurii şi după-amiezii cenuşii şi Laura se mută mai aproape de geam, tentată să facă asemenea lui. Vizita de azi-noapte de la Vauxhall o ţinuse trează până târziu, pentru că nu îndrăznea niciodată să plece sau să intre în casă până când nu era sigură că mătuşa Mildred dormea buştean.

Nu era sigură dacă o treziră zdruncinările enervante ale trăsurii sau înjurăturile strigate de vizitiu. Când deschise ochii ştia doar că avea obrazul încă lipit de geamul rece, în timp ce domnul Richardson, care se afla la capătul opus la banchetei, era din nou cuibărit pe partea ei stângă, pentru că poştalionul se înclina brusc spre dreapta.

El pufni, bodogăni şi încercă să restaureze distanţa cuvenită între ei, cotrobăind prin umbre după ceva de care să se ţină, făcând trăsura să se balanseze cu mişcările lui. După ce se ridică de lângă ea, Laura inspiră adânc şi încercă să estimeze situaţia. Afară, auzi vocile vizitiului şi ale înaintaşului certându-se. Băgaseră trăsura într-un şanţ? Asta cu siguranţă ar fi explicat unghiul din care ea privea pe moment lumea.

Unul dintre bărbaţii de afară ciocăni la uşa care era îndreptată spre cer.

— Ie cineva rănit?

Domnul Richardson, suspendat de una dintre cureluşele de piele de deasupra geamului, se uită la ea.

— Eu nu sunt rănită, insistă Laura, ignorând durerea din braţul drept, care se lovise de necruţătorul lemn.

— Şi eu sunt bine, raportă boierul.

— Slavă Domnului! se auzi vocea de afară. Trăsura o ieşit din drum din pricina noroiului. Ne-o oprit o grămadă de bolovani, da’ unu’ din ei o rupt roata şi aşa am ajuns cu fundurile în sus, de să cădem în şanţ – mă scuzaţi, doamnă. După ce deshămăm caii, trebuie să vă căţăraţi prin astă uşă, ordonă el, lovind-o cu palma şi făcând trăsura să tremure.

Lucrând împotriva gravitaţiei, boierul şi vizitiul reuşiră să deschidă uşa. Ploaia rece începu să cadă pe faţa Laurei,

întoarsă în sus. După o dezbatere, cei doi bărbaţi hotărâră că, dacă boierul ar putea ieşi primul, trăsura s-ar putea înclina câteva grade şi i-ar permite Laurei să coboare mai în siguranţă.

Domnul Richardson reuşi să se ridice prin uşa parţial deschisă la a doua încercare şi să iasă, căzând pe pământul ud cu o înjurătură. Trăsura, care pârâise şi se cutremurase alarmant la fiecare mişcare a lui, se balansă înapoi într-o poziţie mai dreaptă, cum sperase toată lumea, deşi era departe de a fi stabilă.

Două perechi de mâini se întinseră să o ajute să coboare. Cocoţată pe marginea uşii, Laura răsuflă uşurată când zări drumul noroios, care în curând va fi sub picioarele ei. Doar o mică săritură…

Deşi era mititică, mutarea greutăţii făcu trăsura să se încline – nu mult, dar suficient cât să-i afecteze echilibrul deja precar. O săritură uşor de gestionat de poate un metru deveni brusc una mult mai precară de aproape un metru şi jumătate. În nerăbdarea ei de a se elibera complet din trăsură, mâinile îi alunecară din mâinile ude ale bărbaţilor. Căzu pe pământ, trăgându-l pe vizitiu după ea.

Se distanţă de el şi se ridică în genunchi, ştergându-şi ploaia din ochi cu dosul unei mâini înmănuşate, pline de noroi, strângând poşeta la piept cu cealaltă mână.

— Sunteţi bine, doamnă? întrebă domnul Richardson, aplecându-se înainte şi apucând-o de cot ca să o ajute să se ridice.

Înainte să-i răspundă afirmativ, el o şi aşeză pe picioare. Durerea îi săgetă glezna. Uimită să descopere că se rănise, nu încercă să înăbuşe micul ţipăt de durere ce-i ieşi pe buze.

— Se pare că răspunsul este nu, zise călăreţul aflat mai departe, cu câte o pereche de cai prinsă de fiecare mână.

Vizitiul o privi cu ochi lacomi, având faţa suficient de aproape încât ea să simtă mirosul de whisky.

— Puteţi să mergeţi, cam vreun kilometru?

Scrâşni din dinţi. Mutându-şi greutatea, îşi testă din

nou glezna şi aproape îşi pierdu echilibrul când aceasta refuză să o susţină.

Înainte să apuce să formuleze un răspuns la întrebarea vizitiului, boierul se aplecă, băgă mâna pe după genunchii ei şi o ridică în braţele lui solide, făcând-o să ţipe iar surprinsă. Nu-şi reveni din şoc când el o şocă din nou, punând-o fără menajamente pe spinarea mare a unuia dintre caii trăsurii. Ploaia cădea pe gâtul ei şi aluneca de pe marginea moale a bonetei.

— Acum, în ce direcţie dăm de un foc călduros şi o halbă, băieţi? întrebă domnul Richardson, apucând calul de căpăstru şi pregătindu-se să conducă drumul departe de resturile trăsurii.

— Valiza mea? întrebă ea, încercând să sufle o pană udă de pe faţă şi scuipându-se cu apă de ploaie.

Mormăind, vizitiul îi salvă geanta şi i-o puse în faţă. Calul îşi scutură coama de parcă încerca să dea la o parte povara suplimentară, obligând-o să strângă mânerul de lemn al valizei cu aceleaşi degete amorţite cu care îşi strângea poşeta.

Când calul se mişcă, ea îşi înghiţi un alt ţipăt, băgă degetele libere în coama lui şi nu mai zise nimic, nici măcar când distanţă de un kilometru deveni mult mai mare. Ploaia rece aluneca în pârâiaşe pe ceafa ei şi respiraţia boierului făcea mici norişori. Vara părea o amintire îndepărtată.

Niciodată nu fusese mai bine-venită strălucirea lumânărilor într-o fereastră, deşi nu dezvăluia nimic mai mult decât o mică cârciumă, cu tavanul jos, în loc de un han de poştă. Domnul Richardson o conduse la un scaun lângă foc, în capătul îndepărtat al unei mese lungi, necioplite, apoi târî una dintre banchete peste podea şi se aşeză lângă ea. O servitoare, părând chinuită de noii sosiţi, trânti o halbă de bere în faţa lui şi promise să-i aducă şi ei ceai. Dar nu le oferi apă fierbinte sau prosoape şi nici camere. Vizitiul şi călăreţul, ocupaţi cu caii, puteau să fie găzduiţi în grajduri. Domnul Richardson îşi demonstrase deja abilitatea de a dormi oriunde. Laura ştia că trebuia să se pregătească să petreacă o noapte mizerabilă.

Îşi dădu jos mănuşile pline de noroi şi le puse deoparte, alături de boneta mototolită.

Domnişoara Godfrey nu o aştepta. Momentan nu avea niciun mijloc să trimită vorbă cuiva unde se afla. Şi cu o gleznă rănită, avea prea puţine şanse să ajungă la destinaţia ei sau să se întoarcă prea curând acasă. Intrase şi ieşise din nenumărate necazuri folosindu-se de şarmul ei, dar ce-i trebuia acum era ceva mai aproape de un deus ex machina, o salvare necăutată şi improbabilă ca în actul cinci…

Înainte ca mintea ei obosită să facă vreun plan, uşa cârciumii se deschise şi intrară doi bărbaţi.

Primul îşi dădu jos pălăria, dezvăluind un păr blond care se rărea în creştetul capului şi se scutură de ploaie în mod exagerat, deşi multitudinea de pelerine ale mantalei lui erau încă uscate şi cizmele-i străluceau în ciuda vremii. Mergea cu pasul ţanţoş al unui bărbat care se aştepta ca alţii să se dea la o parte din faţa lui şi care nu ar ezita să facă lucrurile incomode pentru cine nu o făcea.

Proprietarul micii cârciumi întunecoase ieşi agitându-se din spatele barului şi făcu o plecăciune servilă.

— Milord! Cărui fapt datorez onoarea?

Bărbatul se uită acuzator prin încăpere.

— Cine-i răspunzător pentru resturile alea împrăştiate pe drum? Caii mei aproape că s-au împiedicat în ele! Mă tem că vopseaua a fost zgâriată de pe una din roţile mele.

În ciuda disconfortului, Laura se aşeză mai dreaptă. Când ochii lui reci o găsiră lângă foc, îşi dădu seama că-l cunoştea pe bărbat – nu doar tipul lui: indiferenţa insensibilă, aerul arogant – ci omul însuşi.

„Lordul Thornton.”

Instinctele ei se luptau între ele. Să coboare privirea, cum evident că el se aştepta? Dar el nu o văzuse niciodată pe Lady Sterling. N-avea niciun motiv să o recunoască pe Laura şi deci nici ea nu avea motiv să se teamă de el.

Dar să-l întâmpine cu o privire sfidătoare ar fi putut să atragă o atenţie nedorită. Aşa că alese compromisul, luându-şi poşeta, care se afla în poala ei, şi scoţând ceasul

greu de aur, de parcă ar fi verificat ora. Îşi lăsă atenţia absorbită de acel obiect până când simţi privirea lordului Thornton trecând mai departe.

— Dar sunteţi bine, milord, se aventură să observe cârciumarul, un memento delicat că alţii s-ar putea să nu fi fost aşa de norocoşi.

— Nu datorită vizitiului acelei trăsuri dărăpănate, se răsti Thornton. Bănuiesc că era beat. Unde este?

Laura strânse ceasul mai tare şi închise ochii. Eforturile anterioare ale lui Lady Sterling pentru a-l face să plătească pentru egoismul şi cruzimea sa eşuaseră. Trecu cu degetul mare peste faţa ceasului, dar mâinile îi erau prea amorţite de la frig pentru a putea simţi gravura. Îl întoarse însă pe o parte şi pe alta, lăsând lumina focului să se reflecte pe L-ul ornamentat şi să-l lumineze. Cum putea ea oare să se asigure că a treia oară va fi diferit? Ce secrete valoroase avea el? Adică era posibil să n-aibă niciodată ocazia să…

Cugetările îi fură întrerupte de zgomotul făcut de cel de-al doilea bărbat, care îşi dregea vocea. Când ridică privirea, descoperi că acesta o studia cu o expresie nu neapărat insondabilă, dar pentru care nu găsi un singur cuvânt. Surpriză, fascinaţie, chiar dezaprobare, toate legate între ele de o extenuare absolută.

Când cei doi bărbaţi intraseră în cârciumă, ea bănuise că ei călătoreau împreună, dar acum văzu că se înşelase. Haina şi pălăria lordului Thornton fuseseră stropite doar de câteva picături de ploaie, care abia îl udaseră în fuga lui de la uşa trăsurii la uşa cârciumii.

Al doilea bărbat era ud din cap până-n picioare, aproape la fel de murdar ca şi ea. Călătorise în mod sigur călare şi, după noroiul de pe cizmele lui, călărise în viteză în ciuda furtunii, dornic să ajungă la destinaţia lui sau…

În timp ce o studia, între sprâncenele lui apăru o mică încruntătură, albastrul ochilor lui fiind vizibil chiar şi din partea cealaltă a încăperii.

„Sau poate urmărea pe cuiva?”

„O urmărea pe ea?

Încercă să alunge ideea. Ce ar putea să vrea acest străin de la ea? Nu-l recunoscuse şi ea nu uita niciodată o faţă. Mai ales nu una ca aceasta, toată unghiuri ascuţite, cu ploaia alunecând de pe nasul lui grecesc perfect. Pulsul ei dansă nervos sub privirea lui pătrunzătoare. Neputând să ascundă asta, făcu ce i se păru ei mai util şi-şi făcu de lucru băgând ceasul la loc.

Sau încercând.

Îi căzu şi se rostogoli pe masa de lemn care o despărţea de străin. La celălalt capăt al mesei, el opri ceasul cu mâna înmănuşată, îl ridică şi se uită de la ceas la ea cu aceeaşi intensitate surprinsă. Se înfiora.

— Dumnezeule, murmură el. Lady Sterling.

Numele o străpunse rece, tăios şi mortal. De unde o ştia? Uitase ea cumva o ţintă din trecut?

Dar nu părea să fie aşa. Individul imita impresionant de bine pe cineva care tocmai dăduse cu fruntea de o grindă joasă. Părea uluit şi un pic suferind.

Toată lumea din încăpere se întoarse să se uite la ea şi feţele lor cu gurile căscate erau dovada că bârfele de la Londra ajunseseră şi în ziarele de provincie. Oamenii ăştia o ştiau pe Lady Sterling sau îşi imaginau că o ştiu şi, după expresiile lor, putea doar să spere că cei care o priveau ca pe o eroină populară îi vor împiedica pe ceilalţi să o spânzure.

— Ce aţi spus?

Fusese aşa de uimită de cuvintele străinului, atât de conştientă de curiozitatea dezaprobatoare care radia dinspre săteni, încât pentru moment uitase de cea mai mare sursă de pericol din încăpere: bărbatul cu prieteni pentru care numele Lady Sterling era mai mult decât un nume în ziare.

Vocea catifelată a lui Thornton era contrazisă de răceala din ochii lui în timp ce se întorcea şi-l măsura pe străin.

— V-am auzit bine, domnule?

— Da, m-aţi auzit, răspunse străinul. Această doamnă este… este…

Acea uşoară ezitare bâlbâită îi oferi speranţă. Indiferent cine era el, indiferent cum o ştia, clar nu dorise să dezvăluie identitatea ei lordului Thornton.

Dar nu îndrăzni să aştepte să descopere cum intenţiona el să termine acea frază. Trebuia să preia controlul situaţiei şi trebuia să o facă acum.

Rugându-se ca străinul să fie dispus să-şi joace rolul măcar până când contele pleca, orice să iasă din necazul în care el o băgase, ea vorbi prima.

— Soţia lui.

La asta, şi lordul Thornton, şi străinul se întoarseră spre el, Thornton precaut şi celălalt bărbat sceptic.

— Ne-am căsătorit în această dimineaţă, îi explică ea lordului Thornton, oboseala din vocea ei promiţând o poveste sumbră.

Dragostea mătuşii ei pentru teatru o salvase pe Laura de mai multe ori, oferindu-i material de poveşti care erau suficient de credibile.

— Văd după expresia dumneavoastră că numele de Lady Sterling nu vă invocă amintiri plăcute.

Contele mormăi aprobator şi restul oamenilor din cârciumă rămaseră suficient de tăcuţi încât şuieratul şi trosnitul focului din spatele ei să pară aproape insuportabil de zgomotoase.

— Aş putea să spun şi eu la fel. Când fratele meu a propus această căsătorie între mine şi acest domn, explică ea, gesticulând din cap spre străin, rugându-se ca el să fie dispus să intre în rolul în care ea îl distribuise aşa de brusc, n-am avut idee că-mi voi lega reputaţia pentru totdeauna de cea a unei…

— Hoaţe, se oferi imediat Thornton.

Laura zâmbi precaută, recunoscătoare că el nu alesese ceva mai rău.

— Pentru că am fost crescută de o mătuşă care nu mi-a permis să citesc ziare de scandal sau să ascult bârfe, continuă ea, n-am ştiut nimic despre existenţa unei asemenea persoane până în această dimineaţă. Apoi, la masa de nuntă, un prieten al lordului Sterling şi-a permis

libertatea să mă informeze…

— Unul dintre prietenii mei? interveni străinul.

Nervozitatea pe care o simţi când îşi îndreptă atenţia spre el nu era falsă. Nu era obişnuită să joace teatru cu un partener. Multe erau în mâinile bărbatului şi ea încă nu ştia dacă intenţiile lui erau bune sau rele.

— Un fost prieten, de asta poţi să fii sigură. Vocea lui era fermă. Nu trebuia să fugi.

Ei i se tăie respiraţia în piept. Îşi juca rolul?

— Am fost… stânjenită, se aventură ea.

— Ar fi trebuit să ştii că te voi urma. Făcu trei paşi spre ea, convingător de ezitant, de parcă se temea că o va speria din nou. Este vina mea, zise el, privind peste umăr la Thornton înainte de a se concentra din nou pe ea. Dar la cine fugeai?

— La o prietenă din şcoală. Scuza îi veni pe buze fără să se gândească. Lângă Margate.

— O călătorie lungă, periculoasă cu poştalionul, declară Thornton. Mai ales pentru o lady.

Presupusul ei soţ veni şi mai aproape de ea, se lăsă într-un genunchi şi se întinse după mâna ei. Era un grad de implicare în rol la care ea nu se aşteptase. În ciuda noroiului de pe mânecă, a degetelor îngheţate şi a faptului că îi era complet străin, ea nu părea să aibă altă opţiune decât să capituleze.

— Ai fost rănită în accident, draga mea?

Degetul lui mare trecu peste articulaţiile degetelor ei,încălzindu-i mâna.

„Draga mea?” Acele două cuvinte venite de pe buzele unui străin erau aproape la fel de nedorite ca „Lady Sterling” Una era să pretindă că erau căsătoriţi şi altceva că între ei exista afecţiune.

— Mi-am sucit glezna sărind de pe resturile trăsurii, zise ea, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui ca să arate spre picior.

— Dar a fost curajoasă, interveni domnul Richardson în conversaţie. Străinul – Lord Sterling, după cum îşi spunea – ascultă, dar nu-şi luă ochii de la chipul Laurei. Acum nu

poate să meargă de una singură. Am pus-o pe unul din caii trăsurii şi am adus-o înăuntru, termină boierul, umflându-şi pieptul.

— Vă sunt recunoscător pentru grijă, zise străinul, ridicându-se. Dar trebuie să chemăm un doctor să se uite la rana ei.

— Sunt…

„Sunt bine”, voise ea să spună şi astfel să înlăture orice nevoie suplimentară de asistenţă. Dar, când se ridică în picioare pentru a o dovedi, durerea îi săgeta glezna şi se aşează brusc din nou.

Lordul Thornton avu îndrăzneala să râdă de chinul ei.

— Uite ce propun eu, Sterling, zise el, întorcându-se spre străin. În acest loc nu vei găsi un pat. Cel puţin nu unul potrivit pentru… noaptea nunţii voastre.

La aceste cuvinte, obrajii ei şi ai străinului se îmbujorară.

Valul de culoare îl făcea şi mai atrăgător.

La fel de repede cum apăruse gândul nechemat în mintea ei, ea scutură din cap, încercând să scape de el. Trebuia să-şi păstreze minţile.

— Conacul Thornton e la doar treizeci şi ceva de kilometri, continuă contele. Cred că-i mai bine să veniţi cu mine.

Ea rămase cu gura căscată. Îşi dorise o salvare şi iată una venită la ţanc. O încuviinţare, câteva cuvinte şi se va afla la destinaţia ei.

În ceea ce priveşte salvările, aceasta avea destule dezavantaje. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă atenţia lordului Thornton – cel puţin nu înainte să se facă dreptate. Şi să trebuiască să pretindă că-i măritată – cu orice bărbat, darămite cu unul pe care nu-l cunoştea, un bărbat care aproape că-i expusese identitatea – ar fi îngreunat şi mai mult situaţia.

Lady Sterling lucra singură.

Când străinul deschise gura ca să vorbească, ea se aplecă uşor înainte, întrebându-se ce voia să spună. Până acum era adevărat că îşi jucase rolul, dar ce motiv ar fi

putut să aibă să continue şarada? Orice motiv îi venea în minte nu merita să se gândească prea mult la el. Voia ca el să spună da sau nu?

Oricum ar fi fost, un cuvânt sau două de la el ar schimba totul.

Şi Thornton era nerăbdător.

— Deci?

— Sunteţi foarte amabil, domnule, zise în sfârşit străinul. Nu-i aşa… Lady Sterling?

Când se întoarse din nou la ea cu ochii aceia de lapis lazuli, ea ar fi putut să jure că el putea să vadă chiar în sufletul ei. Ţintuită de privirea lui, fu nevoită să facă un efort ca să încuviinţeze din cap, ca să scape de senzaţia receptivităţii lui. Indiferent cine era, era doar un bărbat – şi bărbaţii nu erau aşa de inteligenţi.

— Prea bine. Trăsura aşteaptă chiar afară. Thornton se îndreptă spre ieşire în timp ce vorbea. Odată ajunşi la conacul Thornton, voi trimite după medic ca să se ocupe de soţia dumneavoastră şi veţi putea călători imediat ce îşi revine.

— M… mulţumesc, se bâlbâi ea, cu mintea ocupată să cântărească cum să folosească ospitalitatea neaşteptată a contelui pentru a-i aduce căderea.

— Vă pot ajuta cumva? vorbi domnul Richardson, gesticulând spre ea de parcă ar fi fost o valiză greoaie.

Străinul se uită de la ea la boier şi înapoi.

— Mulţumesc, bunul meu domn. Dar sunt destul de sigur că mă pot descurca.

Bărbatul nu avea nimic solid, dar, chiar şi aşa, se aplecă şi o ridică cu uşurinţă în braţele lui, fără să pufăie ca domnul Richardson în efortul său similar.

Ea încercă să nu exclame uimită când realiză cât era de solid pieptul lui, ce forţă surprinzătoare avea în braţe.

— Valiza mea? reuşi ea să întrebe, canalizându-şi respiraţia accelerată în cuvinte.

Domnul Richardson îi ridică valiza şi indică cu un gest că îi va urma la trăsură. Ea descoperi o ciudată senzaţie de confort în prezenţa lui, deşi bănuia că el era atras doar de

privelişte.

— Cum rămâne cu pălăria şi mănuşile dumneavoastră, milady?

Ea se uită la grămada udă de pe marginea mesei, brusc conştientă de modul în care chiar şi nişte mănuşi din piele de ied şi mici bonete inutile deveneau un soi de armură, scuturi în spatele cărora o femeie ar fi putut ascunde măcar o mică parte din ea. Mâna ei era palidă pe haina străinului.

— Gătelile mele de nuntă, distruse, răspunse ea cu un oftat. Lăsaţi-le.

În timp ce soţul ei impostor îl urmă la câţiva paşi pe lordul Thornton, ea se foi uşor în braţele lui.

— Cum ai… cum ai ştiut cine…?

— Mai târziu. Cuvântul se auzi moale şi încet la urechea ei şi braţele lui ferme o traseră mai aproape de pieptul lui. Repede, cât nu aude Thornton, spune-mi numele tău real. Un soţ l-ar şti, insistă el când ea ezită.

— Laura, zise ea pe gâtul lui, simţind răceala pieii lui ude de la ploaie pe gura ei. Şi al tău?

Observă de jos cum buzele i se arcuiesc, doar parţial de amuzament.

— Lord Sterling.

Capitolul 4

Laura.

Jeremy o recunoscuse din momentul în care intrase în cârciumă, deşi accidentul îi lăsase hainele în dezordine şi trecuse aproape un an de când o văzuse.

Domnişoara Laura Hopkins.

Un contrast între cum arătase atunci, îmbrăcată într-o rochie de un alb sfios, cu părul într-o dezordine de bucle aurii, strălucitoare; plină de viaţă şi drăguţă, fermecând pe toată lumea la recepţia organizată pentru unii dintre ofiţerii din serviciul lui Scott. Deşi tinerele domnişoare fuseseră

puţine în seara aceea, el fusese prea timid ca să-şi croiască drum prin marea de haine roşii pentru o prezentare. Cu siguranţă, nu se aştepta ca ea să-l recunoască în această seară.

Sora locotenentului Hopkins.

Pe Fitzwilliam Hopkins îl ştia doar ca pe un ofiţer inferior bonom, promiţătorul agent de teren care găsise cartea, iar apoi îi făcuse viaţa un iad lui Jeremy. În ciuda legăturii lor firave, Jeremy fusese pregătit să o abordeze şi să-i ofere ajutorul, văzând o membră din familia unui coleg ofiţer singură şi aflată clar în primejdie. Cu siguranţă spera ca un alt bărbat să facă la fel pentru Julia, dacă rolurile ar fi fost cumva inversate.

Şi apoi sora lui Hopkins scosese un ceas – un ceas de domn – ceasul lui Penhurst – din poşetă şi rotiţele din capul lui se blocaseră pe moment. Domnişoara Hopkins era…?

Nu. Absolut imposibil.

Dar, din nou, faptele erau fapte. La mai puţin de doi kilometri de aici trecuse pe lângă o trăsură aflată într-un şanţ, trăsura cu care Lady Sterling plecase din Clapham spre conacul Thornton. Desigur, domnişoara Hopkins s-ar fi putut afla în aceeaşi trăsură, dar el nu văzu niciun semn al vreunei alte pasagere. Şi, deşi era posibil ca

Lady Sterling să fi coborât mai devreme din trăsura, părea puţin probabil. După informaţiile lui Betty, următoarea ei victimă se afla la mai puţin de un braţ distanţă de el, în timp ce ea se prefăcea că verifică ora la acel ceas remarcabil de asemănător cu cel descris de servitorul lui Penhurst.

Cu siguranţă, nu intenţionase să-i rostească cu voce tare numele fals. Se aşteptase şi mai puţin ca domnişoara Hopkins să revendice titlul şi să se declare soţia lui.

Pentru un moment îndelungat, Jeremy nu ştiuse ce să facă mai apoi.

Când acele rotiţe şi arcuri care-i formau intelectul, care de altfel era fiabil, ba chiar uneori formidabil, începuseră să se rotească din nou, mişcarea lor îi răsunase în cap, sunând alarmant de asemănător cu chicotitul

cunoscător al generalului Scott.

„Cred că răspunsul este evident. Lord Sterling.”

Ştiuse cumva Scott… plănuise întâlnirea asta?

Normal că nu. Cât de ridicol să se gândească la aşa ceva!

Chiar şi aşa, alegerea lui Jeremy fu clară. O pusese în pericol, aproape o expusese. Dacă juca rolul în planul ei pentru a-şi repara greşeala, ea încă putea să ajungă la conacul Thornton în seara asta, în ciuda accidentului şi a rănirii ei, aşa cum ea însăşi planificase să o facă.

Şi va putea să o observe în acţiune, să vadă ce fel de femeie era de fapt Lady Sterling.

Aşa că îi luase mâna în cârciumă şi i se adresase cu draga mea, spunându-şi că nu făcea decât să urmeze ordinele lui Scott pentru a se apropia de femeie.

Ar fi trebuit doar să se gândească cât de mult era dispus să se apropie.

Noaptea trecură fusese una, o îmbrăţişare accidentală în întuneric. Acum însă, ea îşi petrecuse un braţ în jurul gâtului lui, fiind însăşi imaginea unei soţii încrezătoare pregătită să fie trecută pragul. Când ieşiră în ploaia rece, măruntă, ea îşi îngropă faţa în umărul lui, invitându-l aproape să o sărute pe părul umed.

Asta ar fi însemnat să uite de el sau să-şi joace rolul cu convingere?

Din fericire, ar fi trebuit să pară că sunt în dezacord, pentru că ea fugise de bărbatul al cărui nume – „o, aproape că era tentat să râdă” – o expusese la bârfă şi scandal.

O ridică delicat în trăsură şi o puse pe bancheta care mergea cu faţa, apoi ezită un moment, gândindu-se unde era mai bine să se aşeze. Nu-i plăcea ideea de a o forţă pe domnişoara Hopkins să îndure câteva ore în apropierea lui Thornton; expresia din ochii lui Betty când îi vorbise despre reputaţia bărbatului îi rămăsese imprimată în memorie.

Apoi, nu văzu nimic asemănător fricii pe faţa domnişoarei Hopkins şi nimic care să-l invite pe el.

Până la urmă, Jeremy se aşează în faţa ei, gândindu-se că era mai bine să arate respect faţă de gazda lui. Poziţia îi

oferea şi beneficiul de a o studia mai uşor pe… ăăă… soţia lui.

În ciuda scaunului moale, bine arcuit, poziţia ei rigidă, ciudată, îi reflecta disconfortul, deşi el n-ar fi putut să-şi dea seama dacă era din cauza jenei sau a durerii. Chiar şi în umbrele trăsurii, costumul ei de călătorie, dintr-o lână de culoarea tutunului, era totuşi cu câteva nuanţe mai deschis şi putea masca noroiul de pe marginea hainelor, de pe genunchi şi de pe marginea mânecilor ei. Pentru că îşi abandonase mănuşile pline de noroi şi boneta udă în cârciumă, acum nimic nu-i mai ascundea felul în care buclele aurii îi încadrau faţa sau modul în care îşi ascundea mişcările nervoase ale mâinilor palide, răsucind absentă panglica poşetei în jurul primului ei deget, lăsând-o să se desfacă, apoi luând-o la capăt.

În mintea lui Lady Sterling fusese o siluetă neclară, un simplu contur de femeie fără trăsături şi chip. În ciuda schiţei sale mentale vagi în legătură cu bine cunoscuta hoaţă, imaginea prezentă a domnişoarei Hopkins era complet nepotrivită cu aceasta. Una la mână, era tânără – douăzeci şi cinci de ani sau cam aşa, ghici el; silueta ei micuţă şi chipul în formă de inimioară o făceau să pară şi mai tânără. Speculaţiile lui Scott şi povestirea lui Penhurst despre evenimentele de la Vauxhall îl făcuseră să se aştepte la cineva mai matur. O persoană care să nu arate atât de… inocentă.

Care avea nevoie de protecţie.

Trăsura se balansă când Thornton urcă treptele. Mişcarea păru să o sperie, amintindu-i poate de accident, iar ochii ei mari, cenuşii, îl priviră pe Jeremy în treacăt în timp ce îşi îndrepta atenţia spre uşă.

Părea să-i poarte pică pentru că o salvase – sau, mai degrabă, purta pică nevoii de a fi salvată.

Da, lăsând deoparte glezna rănită, domnişoara era clar nefericită în mariajul ei inventat.

Şi Jeremy, care fusese aşa de nesăbuit încât să râdă nepăsător la ordinul generalului Scott, era la fel.

Thornton se întoarse înăuntru.

— Toată lumea aşezată, deci?

Ea încuviinţă din cap, retrăgându-se mai spre peretele opus când bărbatul se aşează lângă ea.

— Nu-i nimic nou să vezi o mireasă emoţionată, cugetă Thornton, uitându-se la ea de sus în jos, deşi nu cred că am auzit de prea multe să se fi deranjat să fugă. Sper ca această mică aventură să vă fi învăţat o lecţie, Lady Sterling?

Adresarea directă o sperie – sau ea se prefăcu bine.

— Într-adevăr, milord. A fost o zi – se uită scurt la Jeremy – plină de descoperiri.

— Şi, în curând, o noapte asemenea ei, Sterling, glumi Thornton pe o voce joasă, făcându-i cu ochiul lui Jeremy. Când vine doctorul să verifice glezna, o să am grijă să-i dea soţiei dumneavoastră şi ceva pentru emoţii.

Semnificaţia mai puţin decât subtilă a acelor cuvinte o cutremură pe domnişoara Hopkins cu toată forţa unei lovituri şi ochii ei scăpărară şi se îndreptară spre chipul lui Jeremy, îngrijorată de reacţia lui. După tenta de furie a expresiei ei, el ghici că teama era o emoţie pe care ea reuşea de obicei să o controleze.

— S-ar putea să fie nevoie de un sedativ, fu de acord Jeremy, mobilizându-şi cel mai bun accent aristocratic. Aş zice că soţia mea are nevoie de o noapte de odihnă. Neîntreruptă.

Thornton scoase din gât un sunet de amuzament uimit şi-şi încrucişă braţele peste piept. Evident că lui nu-i dăduse niciodată prin cap că un bărbat s-ar putea să nu dorească să-şi forţeze soţia nedoritoare – chiar inconştientă.

— Cum doriţi.

Deşi încă părea circumspectă, domnişoara Hopkins îşi lăsă umerii în jos. Îşi fixă atenţia pe geam şi pe cerul tot mai întunecat de afară. Furtuna camuflase după-amiaza târzie în întunericul apusului. Vor avea noroc să ajungă la conacul Thornton până la căderea nopţii.

Thornton se aşează într-o poziţie similară, privind afară pe geamul opus. Jeremy profită de momentul de linişte

pentru a-şi aranja gândurile într-o ordine mai puţin întâmplătoare. Până la urmă, ar fi trebuit să fie un ofiţer de informaţii bine antrenat.

Dar, în loc de răspunsuri, creierul lui fu capabil doar să genereze mai multe întrebări.

Ce se va întâmpla când vor ajunge la conacul Thornton?

Ce explicaţie era el pregătit să-i ofere domnişoarei Hopkins, odată ce vor fi singuri? Ar trebui să-i dezvăluie misiunea, numele, faptul că o ştia?

Cât de departe vor trebui să meargă pentru a-i convinge pe ceilalţi că ei chiar erau soţ şi soţie?

— Sterling, mormăi lordul Thornton şi ritmul disperat al gândurilor lui Jeremy se întrerupse din nou. Thornton nu se întoarse de la geam, dar Jeremy observă cu coada ochiului o uşoară schimbare de poziţie în postura domnişoarei Hopkins, o rigiditate neaşteptată în interiorul trăsurii înghesuite. Şi ea asculta. Reşedinţa familiei dumneavoastră este în…?

— Wiltshire, deşi am un arendaş la conac. Eu locuiesc la Londra. Sau locuiam… înainte de căsătorie.

Nu era un aranjament de nemaiauzit ca un domn necăsătorit să prefere să-şi petreacă timpul la Londra. Jeremy spera doar că explicaţia lui anticipativă însemna că Thornton nu-l va iscodi mai mult cu detalii despre Everham, pe care nici măcar mama şi Julia nu le ştiau.

— O zonă destul de plăcută a ţării. Urmă o altă pauză de gândire. Cred că tatăl dumneavoastră a petrecut mult timp acolo. Nu-mi amintesc să-l fi întâlnit vreodată.

Jeremy cântări răspunsul pe care trebuia să-l dea.

— Tatăl meu nu a deţinut niciodată titlul, domnule. Eram încă în doliu când l-am moştenit de la un văr distant, destul de neaşteptat.

Thornton ridică speculativ din sprânceană, mişcarea din colţul gurii lui era vizibilă chiar şi din profil.

— O surpriză bine-venită, fac pariu.

Deşi nu voia, maxilarul lui Jeremy se încordă. Putea să ghicească genul de calcule pe care le făcea acum Thornton.

Cât valora moştenirea lui. Ce fel de domn fusese Jeremy înainte de a deveni un nobil.

— O surpriză, da.

În sfârşit, Thornton se întoarse cu faţa spre el şi Jeremy făcu un efort să stea impasibil sub analiza celuilalt bărbat.

— Acum îmi amintesc povestea. Fostul lord Sterling nu avea ceva necazuri? întrebă el în sfârşit. Nişte datorii…? începu el, apoi se opri, privind pe furiş spre domnişoara Hopkins. Dar sunt sigur că toate au fost rezolvate.

Jeremy nu se putea hotărî dacă intenţia lui era să-i liniştească presupusa soţie sau dacă Thornton credea că problema nu era potrivită pentru urechile unei doamne. Poate îşi imagina că Jeremy se căsătorise doar pentru cine ştie ce avere aducea soţia lui, ceea ce ar fi explicat mai bine reticenţa soţiei lui.

Ei bine, n-avea decât să gândească aşa. Oamenii se căsătoreau tot timpul pentru bani. Asemenea uniuni erau în general privite ca fiind ceva practic şi respectabil, chiar dacă departe de a fi romantice. Dacă s-ar căsători vreodată – ceea ce nu intenţiona să facă –, va trebui să facă o asemenea alegere.

Şi apoi, ca şi explicaţie pentru tensiunea evidentă dintre Jeremy şi „Lady Sterling”, o căsătorie fără iubire aranjată doar din motive financiare părea mult mai rezonabilă decât adevărul.

— Din fericire, interveni domnişoara Hopkins, luându-şi privirea de la geamul pătat de ploaie, negustorii bogaţi îşi oferă fetele şi zestrea suficientă ca să acopere nevoile celor mai săraci nobili.

Delicateţea din vocea ei făcea să fie aproape posibil să treci cu vederea peste cuvintele dure.

— Negustor sau nu, dacă eu aş fi tatăl dumneavoastră, puteţi să fiţi sigură că aţi simţi nemulţumirea mea pentru cum v-aţi comportat, declară Thornton, fugind în loc să fiţi recunoscătoare pentru mâna primită, zise el şi înclină capul, indicându-l pe Jeremy.

— Bănuiesc că aveţi dreptate, domnule, fu ea de

acord. Mai bine să fiu măritată cu un străin chipeş – ochii ei trecură cu îndrăzneală peste Jeremy pe sub marginea genelor, apoi clipi inocent la Thornton – decât să fiu la mila unui boşorog cu gută.

Implicaţia nici c-ar fi putut fi mai clară, deşi Thornton nu avea vreun semn de gută şi la patruzeci şi cinci de ani sau cam pe acolo, nu era neapărat bătrân. Contele îşi drese vocea nemulţumit, oferind o acoperire excelentă pentru chicotitul pe care Jeremy abia îl ascunse cu o tuse.

Nu era surprins să descopere că femeia ce poza în Lady Sterling gândea repede şi avea spirit.

Doar că nu se aşteptase să o admire pentru asta.

În ciuda gleznei rănite, a stării ei răvăşite şi a poziţiei vulnerabile – prinsă într-o trăsură cu doi bărbaţi, unul pe care intenţiona să-l fure şi un altul care ar fi putut să-i fie prieten sau duşman – refuza să se facă mică de frică. Se întrebă dacă Thornton îşi va mai avea punga şi ceasul de buzunar când va ajunge acasă.

— Chiar şi aşa, continuă domnişoara Hopkins, a fost un şoc să descopăr că numele lui – al meu e legat de un scandal. După privirile din cârciumă, înţeleg că mă pot aştepta la impertinenţe la orice pas.

— Trebuie să aveţi încredere în soţul dumneavoastră, că va răspunde oricui presupune să acţioneze în urma unei conexiuni atât de ridicole, zise Thornton.

— Să am încredere în soţul meu? repetă ea cu o notă de scepticism în voce. Bănuiesc ca aveţi dreptate, milord. Îşi mută atenţia înapoi la Jeremy. Sub privirea evaluatoare, nodul de nesiguranţă din pieptul lui se desfăcu, ca panglica poşetei ei, apoi se strânse dureros din nou. Ce alte opţiuni am?

El crezu că acum înţelegea cum câştiga ea încrederea bărbaţilor ale căror pungi – şi secrete – le fura. Acei ochi aveau puterea de a face un bărbat slab, dispus să cedeze… tot.

Reveni cu privirea la geam, urmărind atent orice semn că se apropiau de conacul Thornton. Sau mai degrabă, prefăcându-se că urmăreşte atent. De fapt nu era

dornic să fie singur cu ea. Nu avea încredere în ea, cum ea n-avea în el.

Doar unui prost i-ar fi făcut plăcere să se afle sub privirea lui Lady Sterling şi el nu era un prost – măcar pe asta insistase mai devreme astăzi cu generalul Scott.

Oftatul lui Jeremy făcu un cerc de abur pe geam.

Poate că, dacă mai repeta de câteva ori afirmaţia, chiar devenea adevărată.

*

Când Laura se întoarse spre geam, lăsă să-i scape o înjurătură delicată în gând, dar nu de pe buze. Premeditase aşa de bine selecţia unui alias, dorindu-şi un nume asociat cu bogăţia şi valoarea.

Ceva care să cântărească în faţa puterii bărbaţilor pe care căuta să-i pedepsească. Sterling fusese o alegere atât de inteligentă – sau aşa crezuse ea.

De ce nu consultase un ghid al nobilimii?

La început, presupusese că străinul minţea cu privire la titlul lui. Dar cu cât îl iscodea Thornton mai mult şi cu cât dezvăluia mai multe celălalt bărbat, cu atât devenea mai convinsă că spunea adevărul. Din păcate, probabil chiar era lordul Sterling.

Şi mai regretabil, foarte realul lord Sterling nu era nici bătrân, nici plăpând, nici absolut plictisitor. Avea potenţialul de a-i provoca mari probleme.

În circumstanţe diferite, chipul lui frumos ar fi putut măcar să fie o diversiune plăcută; mai devreme, senzaţia braţelor lui în jurul ei îi aprinsese o flăcăruie în piept, care încă ţinea în frâu combinaţia de frig şi de durere.

Se desprinse de gând ca de o crenguţă fragilă, înainte să o lase să facă ramuri sau să prindă rădăcini. Nu-şi putea permite să fie distrasă de nimic, mai ales acum.

Şi apoi, cu cât îl vedea mai mult, cu atât era mai înclinată să respingă adjectivul. Pentru că chipeş nu era.

Chipul lui părea desprins din tabloul unui înger, numai linii şi unghiuri perfecte. Un val de culoare îi pudra pometii

ascuţiţi; în interiorul slab luminat al trăsurii, nu-şi putea da seama dacă se îmbujorase din nou. Părul închis la culoare, doar la o nuanţă distanţă de a fi negru, îi cădea peste frunte, încadrând o pereche de ochi albaştri uimitori.

Frumos era clar un cuvânt mai potrivit pentru un asemenea chip, deşi bănuia că majoritatea bărbaţilor ar obiecta. Dar nu era mai puţin bărbat. O cărase fără efort din cârciumă şi-i răspunsese lui Thornton fără să fie servil, deşi era considerabil mai tânăr decât contele, nu avea încă treizeci de ani, se gândi ea. Cât priveşte soţii fictivi, o tânără lady cu siguranţă ar fi putut nimeri mai rău.

Dar Laura nu voia niciun fel de soţ, fictiv sau de alt soi.

Mintea ei trebuia să se concentreze pe lucruri mai urgente.

Cum o recunoscuse? Şi ce intenţii avea cu ea?

Poate că urmărea să răzbune un prieten pe care Lady Sterling fusese rugată să-l viziteze. Sau poate din greşeală ea născocise un adevăr parţial. Oare logodnica lui sau poate mama lui – o, vai, bărbaţii erau destul de iraţionali când venea vorba de mamele lor – fusese ruşinată de mascarada Laurei şi insistase ca el să găsească o cale de a o opri?

Ştia câte ceva despre ce putea să facă un om din dorinţă de răzbunare.

Dar apoi, dacă asta ar fi urmărit, ar fi putut să o expună în faţa lui Thornton de multe ori în ultima oră. Acum ar fi putut să fie în custodia magistratului local.

Desigur, tăcerea de moment a lordului Sterling pe această chestiune nu-i garanta siguranţa. Învăţase din eforturile ei de a ajuta nenumărate tinere femei că bărbaţii îşi păstrau cele mai periculoase şi depravate comportamente pentru ocaziile când nu existau martori ai destrăbălării lor. Cu siguranţă, trebuia să evite orice tonic pe care l-ar putea prescrie medicul lui Thornton, orice i-ar putea zăpăci gândurile sau ar face-o şi mai vulnerabilă.

Cu toate acestea, îi era greu să creadă că lordul Sterling avea de gând să o atace în clipa în care rămâneau

singuri. Cu siguranţă, nu fusese de acord cu aluzia dezgustătoare a lui Thornton că ea nu va fi în stare să-i refuze în noaptea asta prerogativele de soţ. Nici nu părea să fie ca Thornton. De fapt, aproape că putea să creadă că acceptase ospitalitatea lui Thornton doar de dragul ei. De parcă ar fi ştiut care-i era destinaţia şi intenţiona să o ajute să ajungă…

Ridicol. Cum ar fi putut să ştie? Nu ştia decât Betty. Nici măcar biata domnişoară Godfrey nu o aştepta.

Trăsura derapă când coti brusc de pe drumul principal şi degetele ei bâjbâită să prindă bucata de lemn foarte lustruit de sub geam în timp ce gâtul îi fu strâns de un geamăt de groază.

Thornton păru că găseşte trauma ei amuzantă.

— Credeaţi că sunteţi încă în rabla aceea de poştalion, Lady Sterling? Vă asigur că vizitiul meu ştie să treacă peste un pic de noroi.

Lordul Sterling nu zise nimic, deşi miji ochii, privindu-l un moment pe lordul Thornton, înainte de a se întoarce spre ea şi a-şi îndulci uşor expresia. În alte circumstanţe ar fi putut spune că o privise cu compasiune, deşi avea încă ceva rece şi ascuţit în acei ochi de un albastru închis. De parcă ea era o ghicitoare pe care încerca să o rezolve.

— Draga mea Laura n-a agreat niciodată prea mult ploaia, zise el, susţinându-i privirea. Mama ei s-a îmbolnăvit după ce a fost surprinsă de o furtună şi, din păcate, nu şi-a revenit niciodată.

Un nou fior de panică, rece ca gheaţa, i se strecură în piept, împlântându-se în spatele sternului. Amintirea morţii mamei ei era suficient de dureroasă, dar cum – cum? – putea acest străin să ştie ceva despre asta? Se lipi de perne, punând cât de multă distanţă se putea între ei, atât cât îi permitea interiorul trăsurii.

Îşi construise reputaţia pe premisa că informaţia era putere.

Lordul Sterling ştia mult prea multe ca să poată sta liniştită.

Thornton murmură ceva ce ar fi putut să fie

condoleanţe.

— Aproape că am ajuns.

Laura îşi lipi degetele de sticlă, recunoscătoare că avea o scuză să se uite pe geam, şi nu la lordul Sterling. Dar trecu cel puţin un sfert de oră până să vadă vreun semn al porţii sau parcului, sau al luminilor din ferestrele conacului Thornton. Destul timp ca neliniştea să se întindă şi să o facă să-i tremure membrele.

Dar nu suficient timp ca ea să facă un plan despre cum ar fi mai bine să răspundă când trăsura se opri, în sfârşit, în faţa unui conac elisabetan impunător şi lordul Sterling îşi arătă intenţia de o lua iar în braţe.

Capitolul 5

— Mdescurc sngură.

Jeremy se încruntă, încercând să înţeleagă acele sunete, scrâşnite prin maxilarul încleştat. În acest moment, înghesuită într-un colţ, cu coloana ţeapănă, îi amintea de o pisică speriată ce se retrăsese într-o fisură şi acum scuipa şi şuiera ca să împiedice să fie salvată. Sperase că ea se va relaxa un pic după ce Thornton va ieşi din trăsură, dar, pe moment, era foarte clar că s-ar fi putut trezi cu o zgârietură.

Ea îşi descleştă în sfârşit dinţii – lumina dinspre casă îl ajută să vadă că maxilarul şi buzele ei tremurau; nu era sigur că era de frig, de teamă sau de furie – şi vorbi din nou.

— Am zis că mă descurc singură.

El îşi întinse buzele într-un zâmbet subţire, înjurându-l în gând tot acest timp pe generalul Scott.

— Sunt convins că aşa credeţi, doamnă. Dar, dacă vă lăsaţi greutatea pe piciorul acela şi vă faceţi şi mai mult rău, veţi fi – noi vom fi – blocaţi o lună în Kent. Aşa că va trebui să insist să-mi acceptaţi ajutorul.

— Noi. Veninul cu care fusese rostit cuvântul aproape

că-l făcu să tresară. Şi cine sunteţi dumneavoastră, milord? Cum se face ca ştiţi ceva – totul – despre mine?

În aproape două ore de drum, Jeremy nu ajunsese la nicio concluzie despre cât de mult să dezvăluie despre el sau despre misiunea lui. Dar era evident că încercarea lui de a o linişti dezvăluindu-i că o cunoştea pe ea, nu doar pe fictiva Lady Sterling, nu o liniştise deloc.

Dorindu-şi să nu fi repetat comentariul neoficial al locotenentului Hopkins că surorii lui nu-i plăcea ploaia, Jeremy afişă o trăsătură care spera că era încurajatoare, înclină capul şi întinse mâna în ciuda riscurilor.

— Dacă mai stăm aici un moment în plus, vor apărea şi mai multe întrebări. Promit că vă voi explica imediat cum voi fi sigur că nu putem fi auziţi. Acum, haideţi.

După un moment, ea se îndreptă suficient să alunece de a lungul banchetei, apropiindu-se de el. Cu o grimasă, se ridică pe piciorul sănătos şi se înclină înainte, în braţele care o aşteptau.

Cu siguranţă, nu se gândise niciodată că jumătate de viaţă petrecută cărând-o pe Julia pe umerii lui şi prinzând-o de fiecare dată când ei îi venea să se lanseze de pe creanga unui copac sau din vârful vreunui gard urma să-l pregătească pentru munca lui ca agent secret.

Dar să o scoată pe sora mai mică din diferite belele nu semăna deloc cu a o ţine la pieptul lui pe Laura Hopkins.

Se opri ca ea să-şi aranjeze fustele atât cât să-i acopere picioarele, apoi îi cuprinse gâtul şi umerii cu un braţ.

— Nu-mi place să fiu o povară.

— Nu sunteţi o povară, insistă el şi era – în cel mai evident mod – complet adevărat.

N-avea cum să aibă mai mult de un metru şi jumătate sau să cântărească mai mult de cincizeci sau cincizeci şi cinci de kilograme. Fie, ar fi fost mai uşor de cărat dacă ea n-ar fi fost rigidă ca un cadavru, dar alese să pună asta pe seama frigului şi a durerii.

Adevărata povară era informaţia, sau lipsa ei în acest caz.

Să ştie că misiunea lui nu-i clarificase cum ar trebui să procedeze.

Să ştie că adevărata ei identitate nu făcea ca intenţiile ei să fie mai puţin misterioase. Dacă ea şi-ar fi relaxat vreodată postura rigidă, corpul ei s-ar fi potrivit perfect pe al lui şi era mai periculos decât să nu ştie nimic.

Thornton începuse deja să urce treptele şi uşa se deschise pentru a-l lăsa să intre. Din casă se revărsară lumină şi voci şi Jeremy urmă conştiincios drumul creat. Corpul domnişoarei Hopkins se cutremură de ceva ce suna suspect de mult a râs sec.

— Nu plănuisem să intru în conacul Thornton pe uşa din faţă, zise ea.

El îi răspunse pe o voce joasă.

— Consideraţi-vă norocoasă. Când m-am trezit în dimineaţa asta, n-aveam idee că voi intra câtuşi de puţin în conac.

Holul de la intrare avea tavanul înalt şi era căptuşit cu panouri din lemn de nuc, întunecos în ciuda lumânărilor aliniate pe pereţi şi suficient de mare încât şase oameni care aşteptau sosirea lui Thornton să fie deja aproape pierduţi în spaţiu.

Un servitor făcu un pas în faţă primul, ca să-i ia lui Thornton mantaua şi pălăria. Urmă o femeie de vârstă mijlocie, probabil Lady Thornton, murmurând o litanie constantă de plângeri şi îngrijorări despre aerul umed. În spatele ei stăteau trei copii, două fete aflate în pragul bizar al adolescenţei şi un băiat de vreo şase ani; niciunul dintre ei nu părea prea dornic să-şi întâmpine tatăl.

Thornton făcu un pas în lateral ca soţia lui să-i vadă mai bine pe oaspeţii lor neaşteptaţi.

— I-am găsit pe aceşti rătăciţi într-o cârciumă la est de Dartford. Un accident de trăsură. Nu puteam să-i las în ploaie, declară el cu genul de râs care nu invita pe nimeni să i se alăture. Vi-i prezint pe lordul şi pe Lady Sterling, proaspăt căsătoriţi.

Din umbre se auzi o exclamaţie delicată, care îi atrase atenţia lui Jeremy spre o tânără femeie pe care o neglijase

– o tânără femeie care spera să fie neglijată, dacă era să judece după rochia din lână gri prost croită şi privirea lăsată în jos. Nimeni altcineva nu părea să fi auzit.

— O, vai! exclamă Lady Thornton, venind mai aproape.

Lui Jeremy i se păru genul de femeie căreia îi plăcea să aibă pe cineva pe lângă care să se agite – sau, mai bine zis, îi plăcea ca ceilalţi să o perceapă ca genul de femeie căreia îi plăcea să se agite în jurul oamenilor.

— Aţi fost rănită? Dar evident că da, se corectă ea. Ochii ei apropiaţi trecură peste silueta Laurei aflată în braţele lui. Biata de ea! Puteţi să mergeţi?

Domnişoara Hopkins clătină din cap pe umărul lui.

— Cred că-i mai bine să nu încerc, doamnă.

— Trimite după Phelps, ordonă Thornton servitorului.

În acelaşi timp, Lady Thornton îi vorbi tinerei în gri, întorcând doar pe jumătate capul.

— Godfrey, du copii în salonul de iarnă, apoi spune-i doamnei Tenney să pregătească dormitorul verde pentru lordul şi Lady Sterling.

— N-ar fi… începu domnişoara Godfrey, uimindu-se şi pe ea, şi pe Lady Thornton cu îndrăzneala ei, n-ar fi de preferat dormitorul albastru, milady?

Lady Thornton se gândi la sugestie.

— Bănuiesc că ai dreptate. Este mai aproape. Du-te, atunci!

— Da, milady.

Domnişoara Godfrey îi adună pe cei trei copii cu o mişcare a ambelor braţe şi-i conduse spre scările largi, în spirală, din fundul holului. La etaj se opri şi aruncă o privire plină de speranţă peste umăr. Brusc, Jeremy îşi aminti: din ce-i spusese Betty, Lady Sterling se ducea la conacul Thornton de dragul guvernantei.

Lady Thornton îi conduse sus pe scări la dormitorul albastru, rânduit luxos cu draperii şi baldachin fix în nuanţa la care te-ai fi aşteptat, dar, desigur, care avea doar un pat.

Cei patru stâlpi din mahon şi salteaua dolofană dominau camera. Cel puţin aşa i se păru lui Jeremy, căruia

Lady Thornton fu nevoită să-i vorbească de două ori înainte ca el să fi văzut divanul delicat, acoperit cu damasc în faţa unui şemineu gol. O puse pe Laura pe pernele divanului cum i se indică, oftă recunoscător, apoi îşi ridică repede umerii de două ori şi încercă să-şi recapete senzaţia în braţe.

În ochii Laurei scăpără ceva asemănător amuzamentului, deşi umbrele durerii şi ale îngrijorării nu se şterseră.

— Credeam că aţi spus că nu sunt o povară, milord.

Înainte să apuce să se gândească la o remarcă potrivită, camera se umplu de servitori: două servitoare să facă patul cu aşternuturi curate, o alta să facă focul, în timp ce Lady Thornton promitea iminenta sosire a medicului şi plecă grăbită să se asigure de asta. La scurt timp după plecarea contesei apăru un al doilea val de servitori şi deveni repede limpede că promisiunea lui de a se explica faţă de domnişoara Hopkins trebuia să aştepte ceva vreme. Un servitor aduse valiza ei şi sacul lui Jeremy, apoi luă cizmele înnoroite şi mantaua lui Jeremy ca să fie curăţate. Doamna Tenney, menajera, veni cu o tavă de ceai ţinută sus, în vreme ce mai mulţi servitori aduceau recipiente cu apă fierbinte şi o cadă din cupru.

Parada ostentativă de ospitalitate îl făcu pe Jeremy să se simtă bănuitor, recunoscător şi gelos în acelaşi timp. Everham n-ar fi putut să ofere pe loc acest confort amplu, ca, de altfel, nici cârciuma din Dartford. Dar ştia suficient despre felul în care bărbaţii ca Thornton îşi gestionau afacerile pentru a ghici cum îşi putea permite un asemenea lux. Dar, pentru moment, era pregătit să se răsfeţe la strălucirea călduroasă a focului cu o ceaşcă de ceai fierbinte şi promisiunea unei băi.

Ca şi cum s-ar fi născut în conac, domnişoara Hopkins privea spectacolul ce se desfăşura în jurul ei, înclinând graţioasă capul ei frumos când menajera îi oferi o ceaşcă de ceai şi tresărind scuzându-se când una dintre servitoare îngenunche să-i dea jos pantofii plini de noroi şi ciorapii.

Acea bucăţică de picior gol şi glezna n-ar fi trebuit să

provoace niciun răspuns în Jeremy, în afară poate de milă – era destul de vânăt şi arăta umflat. Dar era prea uşor să-şi imagineze proporţiile normale şi bine definite ale acelei glezne. Ştia că nu era treaba lui să observe asemenea lucruri – până la urmă, nu erau proaspăt căsătoriţi dar fiecare părticică din ea îi atrăgea atenţia, la fel de fermecătoare cum şi-o amintea şi la fel de dificil de ignorat.

Trebuia să fie precaut. După Penhurst, nu se dădea în lături de la a-şi folosi farmecele pentru a ademeni un bărbat la pierzanie dacă el îi dădea motiv şi, deşi pentru Penhurst sau alţii ca el nu putea să simtă compasiune, nu avea de gând să ajungă o alta din victimele lui Lady Sterling.

Din acest motiv, se sustrase nerăbdător din cameră când una dintre servitoare indică timid un plan să o ajute pe soţia lui să dea jos hainele de călătorie pline de noroi şi să intre în cadă. În intimitatea relativă a garderobei mai reci, se dezbrăcă fără ajutor şi se mulţumi cu apa din lighean şi un mic prosop aspru.

Era recunoscător din câteva motive că înainte să plece din Clapham făcuse o scurtă oprire în Subteran. Acolo se dezbrăcase de uniformă, era mai bine să rămână anonim; împachetase câteva lucruri necesare, deşi prea puţine pentru ceea ce se temea că ar putea să fie o şedere prelungită în Kent; şi făcu aranjamente pentru un cal în formă suficient de bună să nu cadă sub presiunea unui galop îndelungat.

Odată îmbrăcat cu cămaşă şi ciorapi curaţi, cu faţa spălată şi părul pieptănat, trebuia doar să aştepte ca domnişoara Hopkins să termine cu baia ei. Cum între garderobă şi dormitor nu era o uşă, putea să audă – şi să-şi imagineze – mult mai multe decât i-ar fi plăcut: stropii şi prelingerea apei pe pielea ei perfectă, chicoteli feminine – era sigur că Lady Sterling nu chicotea niciodată, dar se temea că domnişoara Hopkins ar putea – şi, când din valiză fu scoasă o cămaşă de noapte din flanel, o dezbatere distractivă între două servitoare despre îmbrăcămintea potrivită în noaptea nunţii, la care din fericire domnişoara

Hopkins nu participă cu mai mult de câteva murmure imperceptibile.

Abia îl anunţă una dintre servitoare că se putea întoarce în dormitor că sosi domnul Phelps, medicul. Din uşă, aproape de pat, Jeremy văzu că domnişoara Hopkins stătea din nou pe micul divan din damasc, acoperită decent cu un halat şi o pătură din lână, cu părul periat astfel încât buclele ei aurii scurte scânteiau în lumina focului, ceea ce le oferea o sclipire roşiatică.

— Veniţi mai aproape, vă rog, zise domnul Phelps, un bărbat scund, chel cu ochelari. Sunteţi soţul?

— Eu…

— Da, zise cu calm domnişoara Hopkins.

Jeremy se întrebă dacă era posibil să fie şi recunoscător pentru limba ei iute şi consternat pentru uşurinţa cu care ea minţea.

Dar apoi, era ofiţer de informaţii. Tocmai el ştia că nimeni nu spunea mereu adevărul.

Ea stătea cu piciorul stâng pe podea, iar piciorul rănit era întins pe divan, cu o pernă umflată sub el. Vorbindu-i cu calm în timp ce o examina, domnul Phelps ridică marginea halatului ei, îl împături până la mijlocul tibiei şi-i examină glezna, mişcând-o delicat într-o parte şi în alta, în timp ce ea îşi înfigea dinţii în buza inferioară.

— O entorsă uşoară, fu diagnosticul înainte să o dea cu o alifie urât mirositoare şi apoi să bandajeze glezna bine. Trebuie să-l ţineţi ridicat cât de mult se poate în următoarele zile, milady. Am înţeles că sunteţi proaspăt căsătorită. Trebuie să-i permiteţi lordului Sterling să vă ajute. Nimic obositor, zise el, aruncându-i o privire aspră lui Jeremy.

Jeremy simţi cum căldura îi urcă pe piept şi pe obraji.

— Desigur, domnule.

— Acum, zise medicul, întorcându-se spre domnişoara Hopkins, cum vă simţiţi?

— Mai bine, zise ea şi Jeremy crezu că ar putea să fie adevărat. O parte din culoarea ce dispăruse de pe faţa ei pe durata examinării revenea. Bandajul ajută foarte mult.

— Şi asta va ajuta şi mai mult, zise el, băgând mâna în geanta lui şi oferindu-i o mică sticluţă: tinctură de laudanum. Doar o picătură sau două la câteva ore.

Pentru un moment, el crezu că domnişoara Hopkins avea intenţia să refuze. Dar, după o mică ezitare, luă sticluţa în palmă şi încuviinţă din cap în semn de mulţumire către doctor.

— Voi vorbi cu doamna Tenney când ies, zise el, închizându-şi geanta. Lady Thornton i-a ordonat să vă aducă orice aveţi nevoie. Aveţi noroc cu gazda dumneavoastră, milady.

De data asta, domnişoara Hopkins fu cea care nu avu cuvinte.

— Chiar suntem, interveni Jeremy, punând o mână în spatele divanului, aproape, dar fără să-şi atingă presupusa soţie.

Dacă nu se purta măcar uneori ca un iubit, cu siguranţă ar fi provocat bănuieli.

Ea se întoarse ca să se uite la el şi, doar pentru un moment, el crezu că ea îşi va sprijini obrazul de dosul palmei lui într-o imitaţie convingătoare de soţie iubitoare. Apoi ea zise cu o voce rece:

— Nu pot să am numai ghinioane.

Jeremy ştia prea multe despre probabilităţi matematice pentru a întreţine ideea de noroc sau ghinion. Dar nu avu nicio explicaţie raţională pentru ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, seria de evenimente improbabile care-l adusese în acest moment.

Se uită la domnul Phelps la timp ca să surprindă o tresărire de nesiguranţă în zâmbetul binevoitor al bărbatului.

— O să trec poimâine, să văd pacienta. Dar, pentru moment, ies singur.

Când zăvorul uşii răsună, erau în sfârşit singuri.

Domnişoara Hopkins se întoarse, expiră – de uşurare? exasperare? – şi puse fustele şi pătura la loc.

— Deci? întrebă ea.

Era clar că nu o durea chiar aşa de tare încât să uite

promisiunea lui de a da explicaţii când era sigur că nu vor fi auziţi. Jeremy privi spre uşă, sperând aproape să fie iarăşi întrerupţi.

Nu se auzi niciun ciocănit. Niciun sunet, doar trosnetul focului.

Prea casnic şi intim.

În loc să vorbească, el ocoli micul divan spre masa de ceai. Doamna Tenney umpluse cu amabilitate fiecare centimetru cu mâncare în încercarea de a tenta călătorii obosiţi, dar lui nu-i era foame. Din fericire, menajera inclusese şi un decantor, care nu era neapărat pe jumătate plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Scoase dopul sticlei şi o ridică la nas. Coniac. Coniac franţuzesc. Nu era nicio surpriză că genul de bărbat care provocase implicarea lui Lady Sterling prin abuzurile faţă de servitorii săi era şi genul care nu avea scrupule cu privire la alcoolul de contrabandă. Jeremy îşi turnă o cantitate generoasă în paharul oferit, simţindu-se mai puţin vinovat decât ar fi trebuit. Ceaiul era călduţ şi, în orice caz, n-ar fi fost potrivit pentru scop.

— Ăla-i coniac? întrebă domnişoara Hopkins, uitându-se după el. Aş vrea şi eu.

El se întoarse complet ca să fie cu faţa la ea. Pe trăsăturile ei încă se vedea durerea.

— Ar trebui să luaţi câteva picături din acel laudanum în schimb. Articulaţiile ei se albiră în jurul sticluţei din mâna ei. Vă rog şi nu băgaţi în seamă ce a spus Thornton în trăsură. Eu nu aş… nu voi…

Ea îl fixă cu o privire evaluatoare, ochii ei gri de o inteligenţă ascuţită de parcă Homer ar fi compus un poem cu mintea ea.

— Vă cred. Dar tot prefer coniacul.

El învârti paharul din cristal între degete, studiind jocul luminii prin lichid, după care îi întinse ei băutura.

— Este doar un pahar.

Nu se aşteptase ca ea să refuze. Chiar nu. Nici nu se aşteptase ca ea să dea coniacul pe gât fără vreo tuse sau un şuierat, să ofteze satisfăcută cu ochii închişi şi apoi,

după un moment, să aplece capul în faţă şi să-şi îndrepte din nou atenţia către el.

— Bine. Acum cred că pot să suport, zise ea, dându-i paharul. Coniacul îi făcuse vocea guturală. Spuneţi-mi, de unde ştiţi cine sunt?

Capitolul 6

Laura îl privi cum revine la masă, cum examinează ceaşca singuratică, cu resturile de zahăr şi frunze de ceai, şi cum umple iarăşi paharul din decantor. Era încă cu spatele la ea când ridică paharul la buze şi-l dădu pe gât; acea înghiţitură rapidă fu urmată imediat de scuipături şi umeri tremurând în timp ce el încerca să nu se înece.

Coniacul lui Thornton era fin şi suav, unul dintre cele mai bune pe care le gustase ea vreodată. Era evident că lordul Sterling nu bea prea des. Ceva rar printre domni, după experienţa ei.

După ce îşi recăpătă sângele-rece, puse paharul pe masă şi se aşeză pe un scaun umflat, cu tapiţerie dungată. Încrucişă picioarele, apoi le desfăcu, în tot acest timp evitând privirea ei. Ea simţi că intimitatea momentului – paharul băut împreună, ea îmbrăcată în halat, el în ciorapi – îl stânjenea.

Împotriva bunei ei judecăţi, i se păru aproape duios. Nu întâlnea deseori bărbaţi care să fie aşa de uşor, aşa de inocent stânjeniţi.

— Lord Sterling?

Pentru un moment păru că vocea ei nu ajunsese la gândurile lui; apoi el ridică ochii şi în sfârşit privirile li se întâlniră.

— O, da. Doar mă gândeam cum să... Vedeţi, eu nu prea folosesc titlul. Nu sunt obişnuit ca lumea să mi se adreseze cu...

Voia să-l întrebe ce fel de nobil nu-şi foloseşte titlul. Dar, când se gândi îndată la ceea ce lordul Thornton îl

obligase să dezvăluie în trăsură, faptul că titlul nu fusese doar neaşteptat, ci poate chiar nedorit, aşa că nu mai întrebă asta.

Celelalte întrebări erau mai presante.

— Ne-am mai întâlnit, milord?

Întrebarea, intenţionată să-l convingă să admită ceva, orice, păru în schimb să-l alarmeze. Se ridică şi începu să se plimbe înainte şi înapoi în faţa focului.

— N-am fost prezentaţi, răspunse el după un moment. Dar îl cunosc pe fratele dumneavoastră, Fitzwilliam, domnişoară Hopkins.

În urechile ei bubui sângele.

Dacă n-ar fi avut glezna rănită, i s-ar fi alăturat în tocirea covorului. Niciodată nu invidiase aşa de mult libertatea de mişcare a unui bărbat. Deci asta era explicaţia pentru intervenţia străinului.

— Ahaaa! Ar fi trebuit să ştiu că Fitz va găsi pe cineva care să mă supravegheze.

Lord Sterling zâmbi vag.

— Şi eu am o soră. Cu siguranţă, înţeleg îngrijorarea fratelui dumneavoastră în ceea ce vă priveşte, mai ales ţinând cont de cum… adică… Abandonă căutarea de cuvinte, pentru că nu găsi niciunul care să-l satisfacă. Dar nu cred că el… adică nu el…

Abia auzindu-l, ea miji ochii, cercetându-i din nou chipul după nişte trăsături familiare. Fu uşurată să afle că nu era genul de bărbat care să fi avut de-a face anterior cu Lady Sterling. Dar acum îi veniră imediat întrebări în minte. Când o văzuse? Unde? În compania cui?

— Aşa aţi ştiut despre mama mea.

El încuviinţă din cap.

— Pot să vă spun cât de rău îmi pare…?

— Dar asta nu explică cum îl cunoaşteţi pe Fitz, continuă ea, trecând peste expresia lui de condoleanţe.

Pe moment, nu-şi permitea să fie distrasă de amintirile unei cu totul alte vieţi.

— Sunt căpitanul Jeremy Addison.

— Căpitanul Addison, repetă ea, fără să încerce să-şi

ascundă surpriza. Adică din armată?

Construcţia lui, purtarea… nu semănau deloc cu ale oricăruia dintre tinerii ofiţeri obraznici pe care-i întâlnise ocazional. Chiar şi aşa, era o explicaţie la fel de plauzibilă ca oricare alta pe care ar fi putut să o invoce creierul ei obosit.

— Bănuiesc că apoi îmi veţi spune că dumneavoastră şi Fitz sunteţi în aceeaşi divizie, sau acelaşi regiment, sau ce o fi?

În ochii lui scăpără ceva asemănător amuzamentului.

— Ce o fi, într-adevăr. Şi da, suntem. Iarna trecută aţi participat la un bal al ofiţerilor cu fratele dumneavoastră. Asemenea distracţii sunt o raritate pentru bărbaţii ca noi şi aţi fost aşa de… aşa de… Schiţă un cerc fără ţintă cu o mână cu degetele lungi. Este de ajuns să spun că nu aţi fost uşor de uitat de oricine a participat, domnişoară.

Obrajii lui se îmbujorară din nou. Dacă continua să se îmbujoreze aşa, ea era în pericol să fie realmente flatată.

— În acea seară v-am privit de la distanţă, aşa că, în seara asta, când v-am văzut în cârciumă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. De asta m-am apropiat. Şi apoi… v-a scăpat… ăăă…

— Ceasul, termină ea pentru el, scoţându-şi poşeta din spatele pernei divanului unde o ascunsese mai devreme.

Desfăcu şnurul punguţei de mătase, băgă o mână înăuntru şi scoase ceasul. Aurul sclipi monoton în palma ei.

— Îmi pare rău, zise el şi în vocea lui se auzi sinceritatea. Am fost luat pe nepregătite când l-am văzut. Niciodată nu m-am gândit că ar putea să existe o legătură între cineva pe care îl cunosc, indiferent cât de puţin, şi faimoasa…

— Sigur nu infama?

— Lady Sterling, termină el cu o privire piezişă la întreruperea ei răuvoitoare. Numele mi-a scăpat înainte să mă gândesc la consecinţele pentru dumneavoastră sau pentru noi.

Ochii lui se învârtiră prin cameră, iar ea văzu

momentul exact când privirea lui ajunse pe pat.

— Şi chiar sunteţi şi Lord Sterling?

Un muşchi tresări în maxilarul lui.

— Da.

Gradul militar şi-l oferise cu mult mai multă încredere şi mândrie decât titlul. Dar ambele erau fără îndoială ale lui. Era prea obişnuită cu căutarea adevărurilor ca să se îndoiască.

Până în acest moment, fusese surprinzător de deschis. Dar se părea că ea şi străinul posedau o pereche de nume şi identităţi pe care preferau să le ţină separate, chiar secrete.

— Cum aţi ajuns să faceţi legătura între ceas şi mine? întrebă ea, cântărind ceasul.

Când el întinse mâna, ea îi dădu cu reticenţă iarăşi ceasul. Degetele ei se atinseră de ale lui când puse ceasul în palma lui.

— Era… descris în ziar, zise el, întorcând ceasul către lumina focului şi făcându-l să sclipească. În articol spunea că Lady Sterling l-a furat. De la lordul Penhurst. Noaptea trecută în Vauxhall.

Din fericire, nu ştia să mintă. Dar, chiar dacă acea serie de mici ezitări nu l-ar fi dat de gol, ea tot ar fi fost bănuitoare.

— În care ziar?

Privirea lui se îndreptă din nou spre covor în timp ce îşi reluă plimbatul pe covor.

— Ăăă… nu-mi amintesc. Cineva a lăsat câteva pagini prin jur şi eu doar am aruncat o privire.

Descrierea ceasului nu apăruse în niciun ziar pentru că lord Penhurst şi mama lui nu ar fi vrut să apară. De asta era sigură.

Era poate momentul ca lordul Sterling să înţeleagă că Lady Sterling nu era o hoaţă obişnuită.

— În ziare scrie că Lady Sterling fură din buzunarele domnilor, zise ea. Dar ei nu ştiu de ce. Prea mulţi bărbaţi – bărbaţi bogaţi, bărbaţi puternici, da, dar chiar şi bărbaţi obişnuiţi – se consideră îndreptăţiţi asupra femeilor.

Îndreptăţiţi asupra timpului şi atenţiei femeilor. Îndreptăţiţi asupra persoanelor. Orice femeie se poate chinui să se elibereze de un bărbat care are o părere aşa de bună despre el însuşi şi priveşte cu dispreţ aşa-zisul sex slab, desigur, dar femeile care muncesc sunt deosebit de vulnerabile.

El ascultă cu atenţie, dar nu spuse nimic, aşa că ea continuă.

— Imaginaţi-vă că aveţi o soră care, fără vreo vină a ei, ar fi obligată să-şi caute de lucru ca, să zicem, guvernantă într-o casă ca asta, cu un angajator care insistă să vorbească chestiuni indecente în faţa ei doar pentru că-i place să o vadă înroşindu-se – cu alte cuvinte, doar ca să-i amintească puterea pe care o are asupra ei.

— Un asemenea bărbat ar trebui să fie biciuit pentru impertinenţa lui.

Degetele lordului Sterling erau strânse puternic în jurul lanţului ceasului. Când se mişcă, ceasul atârna în mâna lui, legănându-se neregulat.

— Întâmplarea face, doamnă, să am o soră. Dar vă asigur că nu ar trebui să fiu înrudit cu o tânără ca să înţeleg diferenţa între bine şi rău.

Laura nu încercă să-şi ascundă iritarea. Obosise să fie surprinsă de el – chiar şi în mod agreabil.

— Prea mulţi bărbaţi se deranjează să-şi amintească umanitatea femeii doar când are vreo legătură cu alţi bărbaţi. Pentru ei, valoarea adevărată a unei femei stă în poziţia ei de soră sau soţie sau mamă şi dacă nu are niciuna din aceste poziţii, atunci ce valoare are ea? În ochii lor, prea puţină. Dar chiar şi femeile cu rude bărbaţi rareori au resurse sau sunt respinse de familiile lor când se află în circumstanţe precum cele descrise de mine. Multe nu au unde să se ducă. Chiar şi legea este împotriva lor, pentru că ele nu sunt decât victime ale unui fel de furt. Nimeni nu le ascultă poveştile despre suferinţele lor… cu excepţia lui Lady Sterling.

Cu privirea distantă, încuviinţă din cap că înţelegea.

— Lady Sterling crede că domnii care se poartă aşa ar

trebui să fie pedepsiţi cumva. Aşa că le ia ceva: ceva valoros, da, ceva să ajute bietele servitoare înlocuite, dar şi ceva să facă fiecare bărbat la fel de vulnerabil ca femeia sau femeile pe care le-a atacat. Şi-i lasă o amintire că ea deţine puterea acum, pentru că ea ştie ceva despre el ce el ar prefera ca ea să nu ştie.

Aşa cum eu acum ştiu despre tine, milord.

— Îi ameninţaţi că le expuneţi comportamentele.

Obrajii lui erau îmbujoraţi cu un soi de ruşine de mâna a doua.

Pentru un soldat era prea dulce şi naiv.

— Din păcate, prea mulţi bărbaţi mai repede s-ar lăuda cu desfrâul lor decât să se supere că este descoperit. Dar asemenea bărbaţi invariabil au vreo… slăbiciune, să zicem? Ceva ce doresc să rămână secret faţă de lume.

La menţionarea unui secret, el mări pasul.

— De exemplu, acel ceas, zise ea, încuviinţând din cap spre el. A fost furat, dar nu de mine – cel puţin, nu de la bun început. A aparţinut ducelui de Langerton, care acum vreo doisprezece ani s-a însurat cu verişoara lui Penhurst, spre consternarea mătuşii ei, Lady Penhurst – erau rude, dar nu era şi amabilă, cum se spune, şi era îngrozită să vadă o rudă săracă aşa de sus. La scurt timp după, ducele, care era foarte în vârstă, a murit. Fiul lui, actualul duce şi un bărbat foarte dezagreabil, a făcut mare tam-tam şi a încercat să o dezmoştenească pe tânăra ducesă. Toate semnele indicau faptul că Lady Penhurst a furat ceasul, sperând să înrăutăţească lucrurile pentru nepoata ei. Chiar este o moştenire de familie – doar că nu a familiei lui Lady Penhurst.

În timp ce vorbea, lordul Sterling se apucă să studieze iarăşi ceasul din toate unghiurile, de parcă ar fi putut cumva să-i confirme povestea ei.

— Acum vreo doisprezece ani. Aţi fi fost un copil. Cum de ştiţi toate astea?

— Când o potenţială clienta îi cere lui Lady Sterling să intervină în numele ei, am obiceiul să aflu tot ce pot ca să planific mai bine. Am citit, am făcut cercetări, am

intervievat, chiar am spionat. M-am deghizat în servitoare, femeie în vârstă, chiar şi prostituată. Se opri, simţind spaima din reacţia lui la acele cuvinte, deşi el îşi ţinu gura. Nu ştiu dacă Penhurst cunoaşte de unde provine ceasul, continuă ea. Dar ştia că mama lui ar fi fost furioasă pe el dacă descoperea că se întâmplase ceva cu ceasul. De asta nu l-a amanetat niciodată să plătească o datorie la jocuri sau să-l folosească pentru a plăti pentru vreo altă plăcere ilicită. Mă îndoiesc că a fost atât de prost cât să dezvăluie faptul că a dispărut – cu siguranţă, nu cuiva care ar fi putut să facă să apară descrierea ceasului în ziare.

Lord Sterling balansă ceasul în sus şi-l prinse în pumn, făcând lanţul să scoată un clinchet delicat pe faţa ceasului.

— Indiferent cum s-a aflat, mama lui ştie, zise el după un moment. Şi era furioasă pe el. Suficient de furioasă încât să-l certe pentru pierdere în auzul servitorilor.

Reputaţia lui Lady Penhurst printre servitorii ei nu era mai bună decât a fiului ei. Laura putea să creadă că femeia dezvăluise prea mult într-o criză de nervi. Şi ce prost dispusă trebuie să fi fost pentru că, mai devreme în acea dimineaţă, baroneasa primise şi ea o carte de vizită – Lady Sterling era meticuloasă – şi un bilet sugerând că, dacă comportamentul fiului ei nu se îmbunătăţea, restul scandalului va fi destul de dezagreabil.

Dar de ce vorbise lordul Sterling cu servitorii lui Penhurst? Avea şi el propria anchetă despre ceas, era poate chiar angajat de însuşi Penhurst? Apoi el zise:

— Drept consecinţă pentru dispariţia ceasului – şi acum înţeleg ce ar putea să însemne anumite dezvăluiri despre el pentru familie – Lady Penhurst îl ţine din scurt pe fiul ei şi ţine la distanţă de el şi servitoarele.

Un val de căldură – mai caldă decât coniacul sau focul – se întinse prin venele Laurei, înlăturând pentru moment îngrijorarea ei. Succes. Lady Sterling reuşise din nou!

— Spuneţi-mi, zise ea, îndreptându-şi coloana cu mândrie, credeţi că fratele meu va fi surprins când îi veţi povesti isprăvile surorii lui?

Lord Sterling îşi drese vocea, de parcă încă îl deranja

arsura alcoolului.

— Nu pot să spun, domnişoară Hopkins. Cum am încercat să vă spun înainte, nu el mi-a cerut să vă găsesc.

Căldura fugi la fel de repede cum venise.

— Atunci cine? reuşi ea să şoptească.

Propria voce părea la fel de înclinată să dispară. Doar nu Penhurst? Mândria ei o condusese direct într-o cursă?

Lord Sterling zâmbi slab, ceea ce oricum avu puterea să o agite pe interior pe Laura.

— Cineva căruia i s-a părut amuzant să-l trimită pe lordul Sterling în urmărirea lui Lady Sterling.

Mica glumă, dacă era o glumă, nu o amuza.

— Urmează să fiu eliminată? întrebă ea sec. Bănuiesc că, dacă această persoană misterioasă l-ar fi trimis în schimb pe căpitanul Addison, ar fi trebuit să mă întreb dacă în scurt timp nu va apărea întreaga armată britanică.

Râsul lui drept răspuns fu ezitant şi a doua încercare a lui de a se explica nu fu mai satisfăcătoare decât prima.

— Să zicem atunci că mă aflu aici în numele cuiva care doreşte să o înţeleagă mai bine pe Lady Sterling şi intenţiile ei.

— În ciuda a ceea ce aţi putea să credeţi despre mine, domnule, nu-mi plac ghicitorile, răspunse Laura cu o încruntătură aproape de severitate, uimită de reticenţa lui bruscă.

— Domnişoară, mă tem că momentan nu vă pot da un răspuns mai satisfăcător. Se întoarse cu spatele la ea în timpul plimbării lui prin faţa şemineului. Pentru moment, va trebui să vă mulţumiţi să ştiţi că este vorba de cineva care nu vă vrea răul – doar dacă, desigur, vreţi să faceţi rău altora.

— Eu vreau să fac rău doar celor care merită, răspunse ea, ridicând bărbia.

Aflat la capătul îndepărtat al vetrei acum, lordul Sterling se opri şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Ca Penhurst.

Mută ceasul în cealaltă mână, apoi căută în buzunarul vestei. Chiar şi de la distanţă, ea recunoscu cartea de vizită

scoasă de el. A ei. Cea pe care o băgase în buzunarul vestei lui Penhurst. Pentru că pe spatele ei scria…

— Betty, zise ea.

Piesa lipsă din harta misiunii acestui bărbat în găsirea lui Lady Sterling.

Cum de fata fusese aşa de neatentă, de nerecunoscătoare şi să o trădeze pe Laura unui străin?

— Penhurst a negat că ştia ceva despre servitoarea în numele căreia Lady Sterling a pretins că l-a vizitat – destul de neconvingător, aş adăuga eu, şi spre consternarea unui anume servitor pe nume Walter, care încă are nişte sentimente pentru tânără. El m-a dus să o găsesc în Clapham, unde am înţeles că acum ea este în serviciul unei doamne Hayes.

Laura încuviinţă o dată scurt din cap ca să-şi ascundă stresul că fusese găsită aşa de uşor.

— Mătuşa mea.

— Nu trebuie să aveţi o părere proastă despre Betty pentru că mi-a spus unde v-aţi dus, insistă el. Îşi făcea griji pentru dumneavoastră. Buzele lui se curbară când privirea îi trecu peste Laura. Părea să creadă că aţi putea avea nevoie de ajutor aici, la ţară.

Simţindu-se complet expusă, Laura strânse pătura de lână mai bine în jurul ei. Oamenii speculaseră cu privire la identitatea lui Lady Sterling de la bun început. Dar se crezuse suficient de inteligentă ca să evite să fie prinsă.

Acum, trebuia să descopere cum să gestioneze ce distanţă mai exista între ea şi lordul Sterling. Chiar dacă pentru a face asta trebuia să-l atragă şi mai aproape de ea.

— Poate că Betty avea dreptate.

Se uită la glezna ei, apoi îi răspunse la zâmbet, asigurându-se că zâmbetul ei era uşor mâhnit şi complet dezarmant.

Dar lordul Sterling păru imun la farmecele ei. Pierdut în gânduri, întoarse cartea de vizită cu degetul mare al mâinii cu care ţinea ceasul.

— Thornton merită şi el?

Resemnată, Laura îşi îndreptă capul şi încetă să mai

zâmbească.

— Mai mult. Şi-a forţat atenţiile asupra cameristei soţiei lui când Lady Thornton era în vizite şi obişnuia să cheme bucătăreasa în camerele lui ca să-şi satisfacă… apetitul.

— Dar credeam că… guvernanta?

— O, da. Domnişoara Godfrey se află printre beneficiarii atenţiei lui nedorite sau se teme că va fi în curând. Mângâie poşeta aflată în poala ei, făcând să fâşâie hârtia împăturită din interior. I-a scris lui Lady Sterling, solicitându-i ajutorul.

— N-aţi mai încercat să…?

— Am încercat, zise ea în cuvinte sacadate. Şi am dat greş. Îşi dădu seama că trasa conturul marginilor scrisorii lui Emily Godfrey prin poşeta de mătase. În cariera legendară a lui Lady Sterling, lordul Thornton a fost singurul adversar pe care nu l-a putut dovedi, răufăcătorul care reapare chiar când totul pare bine.

— Asemenea personaje sunt de obicei înfrânte la sfârşit, nu-i aşa? Când ea ridică brusc privirea la el, el ridică din umeri într-o mişcare oarecum timidă. Sora mea a hotărât că-i place teatrul, explică el. Chiar şi melodramele.

— La fel şi mătuşa mea, recunoscu şi ea până la urmă. Ridică degetul arătător la frunte şi apăsă pe spaţiul dintre sprâncene, dându-şi seama că aveau ceva în comun în afară de presupusul ei titlu şi titlul lui real. Dar nu simţiţi deseori că pedepsele din scena finală sunt o mică consolare pentru victimele care au fost sacrificate din primele patru acte?

El înclină capul, de parcă nu se gândise niciodată la asta.

— Cred că preferă să fie răzbunate, chiar şi tardiv, decât uitate.

— Răzbunarea-i mai uşor de zis decât de făcut. Adică, chiar şi cu studiu atent şi pregătire, campaniile lui Lady Sterling o iau razna. Fu surprinsă să-şi audă propria mărturisire. Nu trebuia să se chinuie să egaleze sinceritatea lordului Sterling. De exemplu, cazul de acum, avusesem de

gând să petrec câteva zile în cel mai apropiat sat, să adun informaţii. După ce-mi făceam un plan, i-aş fi trimis o notă domnişoarei Godfrey şi i-aş fi cerut să ne vedem în jumătatea ei de zi liberă.

— Cu siguranţă, este un avantaj să fiţi direct în casă?

— O, da, da, fu ea de acord, rotind ochii. Să creezi agitaţie cu propria intrare, să atragi atenţia fiecărui membru al familiei şi a servitorilor în loc să…

— Datorită acelei intrări, domnişoara Godfrey nu doar că ştie că sunteţi aici să o ajutaţi, dar a putut să vă specifice această cameră în mod special, zise el, gesticulând cu calm în jurul lui, şi nu alta. Sigur trebuie să fi avut un motiv?

Sugerase domnişoara Godfrey dormitorul albastru dintr-un alt motiv decât apropierea de holul mare? Laura n-ar fi putut spune ce o surprindea mai mult: faptul că nu se gândise la posibilitate sau faptul că lordul Sterling se gândise.

Era evident că durerea îi zăpăcea minţile.

— Şi încă ceva, continuă ea, încruntându-se la glezna rănită. Am dat greş să-l învinge pe Thornton când îmi puteam folosi toate membrele. Cum o să reuşesc ceva acum?

El veni lent spre ea, cu o mână întinsă şi-i dădu ceasul şi cartea de vizită înapoi. Ea le strânse cu degetele, observând contrastul între hârtia rece şi metalul cald de la atingerea lui.

— Poate doar aveţi nevoie de un pic de ajutor, sugeră el aşezându-se din nou pe scaunul din apropiere.

— Sub nicio formă. Lady Sterling lucrează singură. Nu pot…

El ridică imperativ un deget ca să-i facă semn să tacă. Dacă ar fi fost doar un pic mai aproape, ea l-ar fi putut prinde între dinţii ei. Cum îndrăznea?

— Nu mai suntem singuri, zise el pe muteşte, gesticulând din pletele brunete spre uşă.

Laura încercă să asculte. Era linişte, cu excepţia trosnitului şi a şuieratului focului. Deschise buzele să-l

mustre, dar, înainte să poată vorbi, cuvintele dispărură sub sunetul unui ciocănit încet.

Lord Sterling ridică din sprânceană şi ridică din umeri de parcă ar fi spus: Vedeţi? Se ridică în picioare şi-şi drese din nou vocea:

— Intră!

Capitolul 7

Când persoana din spatele uşii nu intră imediat, Jeremy se gândi dacă s-ar cuveni să repete invitaţia sau să deschidă uşa. Îngrijorarea lui despre cât din conversaţia lui cu domnişoara Hopkins fusese auzit putea fi liniştită doar când va şti cine ascultase.

Făcuse trei paşi spre uşă înainte ca scârţâitul liniştit al balamalelor să o dezvăluie pe guvernantă, domnişoara Godfrey. În rochia ei gri, cu tenul cenuşiu părea aproape lipsită de culoare în contrast cu panourile din lemn de nuc intens.

În spatele lui o auzi pe domnişoara Hopkins foindu-se pe divan.

— Domnişoară Godfrey! Intraţi!

Guvernanta păru mai înclinată să accepte cea de-a doua invitaţie, aruncând o privire precaută spre Jeremy. Traversă podeaua şi se aşeză pe scaunul lăsat liber de el, în apropierea capului domnişoarei Hopkins. El s-ar fi putut aşeza pe scaunul opus, la picioarele ei, dar alese, în schimb, să stea în picioare, sprijinindu-şi un umăr de poliţa şemineului.

Domnişoara Godfrey se întoarse în scaun spre domnişoara Hopkins.

— Cum vă simţiţi, milady?

— Mult mai confortabil decât înainte. Domnul Phelps

pare să creadă că glezna va fi mai bine în câteva zile.

— O, mă bucur să aud asta, zise ea, arătând numai bucuroasă nu în timp ce îşi frângea degetele în poală. Cum aş putea trăi cu mine dacă eu aş fi cauza rănirii dumneavoastră?

— De vină n-ar trebui să fie vizitiul care aproape a răsturnat trăsura? se aventură Jeremy, realmente nedumerit de sentimentul de vinovăţie exagerat al guvernantei.

Ea se sperie la vocea lui, dar nu ridică privirea spre faţa lui.

— Dacă nu i-aş fi scris lui Lady Sterling şi nu i-aş fi implorat ajutorul, n-ar fi avut motiv să vină la ţară…

— Şi dacă Lord Thornton ar fi un bărbat diferit, n-aţi fi avut motiv să-mi scrieţi. Cuvintele domnişoarei Hopkins erau blânde, dar ferme. Dar cum ştim exact ce fel de bărbat este el, putem să renunţăm la acest joc de presupuneri.

— Da, milady, răspunse domnişoara Godfrey.

— V-a făcut rău? întrebă Jeremy.

Întrebarea îi aduse o privire tăioasă de la domnişoara Hopkins, dar nu şi un răspuns direct.

— Nu ştiam că sunteţi căsătorită, Lady Sterling, se bâlbâi domnişoara Godfrey, uitându-se la ea pentru confirmare.

— Este o evoluţie recentă. Dar căsătoria are avantajele ei. Unul din ele fiind mult mai multă libertate de mişcare, explică presupusa lui soţie, fără vreun pic de ironie.

La absurditatea completă a situaţiei, în pieptul lui se ridică un râs pe care abia reuşi să-l camufleze într-o tuse.

Sunetul o făcu pe guvernantă să-şi întoarcă din nou privirea spre el.

— Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, milord, sunt perfect bine. Nu l-am văzut niciodată pe lordul Thornton până în seara asta. Majoritatea timpului şi-l petrece la Londra, chiar şi când Parlamentul nu este în sesiune. Lady Thornton m-a angajat în primăvară şi toată

vara am fost singure la ţară. Mă înţeleg bine cu copiii şi am fost mulţumită cu poziţia mea. Asta până când s-a anunţat întoarcerea lordului Thornton şi am început să aud servitoarele şoptind. Chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să le bag în seamă – în general detest bârfele, se apără ea. Nodul în care îşi răsucise degetele părea dureros. Dar doamna Tenney m-a luat deoparte şi m-a sfătuit să par tăioasă. Mi-a zis că trebuie să ne aşteptăm la o casă plină de prieteni de ai săi în scurt timp şi să fiu atentă până când ei hotărăsc să vâneze după alte păsărele.

Jeremy se întrebă dacă vânătoarea în chestiune era de natură sportivă sau de un soi mai metaforic. I se răsucea stomacul pe dos la însăşi gândul că femeile din casă se întăreau împotriva comportamentului aşteptat al bărbaţilor. O senzaţie de greaţă, un amestec de dezgust şi milă şi o altă senzaţie complet diferită de experienţa anterioară: o dorinţă arzătoare de a strânge degetele într-un pumn şi de a-l pocni pe Thornton şi apoi pe fiecare dintre aşa-zişii lui prieteni.

— O, acum înţeleg, zise brusc domnişoara Godfrey, luminându-se. Nu sunteţi deloc rănită, nu-i aşa, Lady Sterling? Ştiaţi că lordul Thornton preferă compania masculină şi aţi hotărât că ajutorul unui domn era necesar în acest caz. Glezna este doar un şiretlic ca să-l introduceţi în casă pe lordul Sterling. Genial!

Deşi n-ar fi pretins că o cunoaşte bine pe domnişoara Hopkins, avea destulă experienţă în chestiuni militare ca să-şi dea seama de lupta ce fierbea în spatele ochilor ei. Independenţa ei determinată era pregătită să lupte cu presupunerea nedorită că avea nevoie de ajutor de la cineva, darămite de la un domn. Se aştepta ca ea să sară în picioare pentru a dovedi că era bine, cum încercase să o facă în cârciumă.

Dar era şi vulnerabilă la linguşeala domnişoarei Godfrey sau, cum fără îndoială prefera să creadă, era suficient de inteligentă să vadă că explicaţia guvernantei pentru prezenţa lui se putea dovedi utilă. Avea buzele deschise să vorbească, dar, după un moment de ezitare, le

închise, în schimb, şi încuviinţă regal din cap.

— Uneori, domnii sunt şi ei utili, zise el, privind aproape dispreţuitor.

Deşi nu voia, se burzului.

— În afară de a fi un mijloc pentru a dobândi un titlu, adică? Când domnişoara Godfrey întoarse privirea spre el, el se forţă să râdă. Asta-i soţia mea inteligentă. Dar mă surprinde că şi dumneavoastră sunteţi aşa de inteligentă, domnişoară Godfrey, zise el. De fapt, bănuiesc că aţi avut un motiv pentru a-i sugera lui Lady Thornton să ne cazeze în camera albastră, nu-i aşa?

Un pic în spatele ei, domnişoara Hopkins rostogoli ochii.

— Eu... păi, poate că am calculat greşit, dar în dormitorul verde aţi fi fost mai aproape de camera lordului şi a lui Lady Thornton. M-am gândit...

— Da?

— Că aici sunteţi mai aproape de scările servitorilor.

— Aha, zise domnişoara Hopkins. Aşa cu siguranţă va fi mai uşor să ne deplasăm dintr-un loc în altul fără să fim văzuţi.

— Camera de studiu şi camera copiilor sunt chiar deasupra, aşa că pot veni aici jos mai uşor, fără să atrag atenţia asupra mea, dacă... dacă va fi nevoie de ajutorul meu, adăugă ea, părând surprinsă de propria îndrăzneală.

— Şi dedesubt ce este?

— Biroul lordului Thornton.

Fruntea domnişoarei Hopkins se încreţi uşor când ridică un deget şi îl lovi gânditoare de buze. Nu oferi nicio explicaţie pentru poziţia ei şi pielea de pe frunte i se netezi într-un moment.

— Ar trebui să mergeţi, domnişoară Godfrey, înainte să vi se simtă lipsa.

— Copiii sunt cu părinţii lor în seara asta, se scuză ea, chiar când se ridică repede în picioare. Este puţin probabil să fie nevoie de mine.

— Până când Lord Thornton decide că-i nevoie să facă o vizită în camera de studiu, îi reaminti domnişoara

Hopkins, cu capul înclinat într-un fel de mustrare blândă. Dar staţi, zise ea chiar când domnişoara Godfrey păşi spre uşă. Aveţi un ac de pălărie, domnişoară Godfrey?

Guvernanta părea la fel de uimită de întrebare cum se simţea Jeremy.

— Nu, milady.

Domnişoara Hopkins se întinse după poşetă şi căută în ea, scoţând până la urmă un obiect pe care-l expuse în palmă. Domnişoara Godfrey se aplecă să-l vadă, blocându-i temporar vederea.

— O!

Când se îndreptă din nou, el văzu un ac împodobit frumos, cu gămălia dintr-un capăt mai mare decât genul folosit chiar de dandy şi cu acul în sine cam de lungimea unei palme. Vârful era băgat într-un mic ghem de lână, ca un fel de pernuţă absurdă de ace, complet nepotrivit ca proporţii cu acul. Cu degete agile, domnişoara Hopkins scoase acul din pernuţă; vârful ascuţit sclipi în lumina focului.

— Una dintre metodele mele preferate de autoapărare, domnişoară Godfrey. Destul de uşor de avut asupra mea când port o pălărie, desigur, dar, după cum puteţi vedea, mă asigur că nu mă aflu niciodată fără o armă. Luaţi-l, zise ea întinzând mâna spre guvernantă. Băgaţi-l sub pernă în noaptea asta şi găsiţi o cale să-l aveţi la îndemână mâine şi în zilele ce vor urma. Şi, pentru Dumnezeu, dacă Thornton se apropie de dumneavoastră, folosiţi-l.

Domnişoara Godfrey se îndepărtă alarmată de acul oferit.

— Adică să-l înjunghii?

— Da, într-adevăr.

— Dumnezeule mare! Unde?

— În orice parte moale pe care are indecenţa să vi-o arate.

Deşi nu-i era milă de Thornton sau cei de genul lui, Jeremy nu-şi putu suprima complet tresărirea.

Cu ceva emoţii, domnişoara Godfrey luă acul de

pălărie, făcu o reverenţă către domnişoara Hopkins şi cu întârziere către el şi se grăbi spre uşă.

Când rămaseră iarăşi singuri, el întrebă:

— În general aveţi obiceiul de a oferi ace de păr şi să daţi asemenea sfaturi clientelor dumneavoastră? Dacă da, e o minune că încă mai este un bărbat pe insula asta suficient de prost să mai pună mâna unde nu-i dorită.

Râsetul ei drept răspuns avea o notă condescendentă.

— Dacă bărbaţii ar fi descurajaţi de suferinţa altora, căpitane Addison, războiul ar fi ceva necunoscut. Acum, luaţi loc! Mă simt suficient de rău fără să mai capăt şi un junghi la gât.

Se aşeză unde stătuse domnişoara Godfrey, conştient din nou când se apropie de inconfortabilul fapt că erau din nou singuri într-un dormitor plăcut şi că toată lumea din jurul lor îi credea soţ şi soţie.

Încercând să pară nonşalant, încrucişă picioarele şi-şi aminti de umilinţa de a apărea în ciorapi, cu un călcâi reparat cu grijă de mama lui.

— Păreaţi interesată de ceea ce a avut de spus domnişoara Godfrey despre biroul lui Thornton, zise el, punând ambele picioare pe podea. Vă gândeaţi la posibilitatea de a auzi ceva important de aici?

— O sugestie interesantă. Nu se ştie niciodată cu casele astea vechi. Buzele ei se crispară. Sunteţi promiţător ca asistent, Lord Sterling. Adică s-ar putea chiar să vă dovediţi util în a-l convinge pe Lord Thornton să vă mărturisească tot felul de lucruri la… Gura ei făcu o grimasă, suprimându-şi râsul. La un pahar de coniac, poate?

Ce anume o făcuse aşa de dură? se întrebă el. Dură ca o piatră lustruită – dacă acea piatră ar fi fost modelată într-un cap de săgeată, gata să penetreze printre plăcile unei armuri şi să doboare un om. Şi de ce era aşa de hotărâtă să afişeze acea parte din ea în faţa lui?

De parcă exista pericolul ca el să uite de inteligenţa ei sau să cadă pradă farmecului ei…

Cu fiecare moment care trecea, era tot mai sigur că

Scott ar fi trebuit să trimită pe altcineva în această misiune – şi ciudat de recunoscător că generalul nu o făcuse. Devenea un pic cam plictisitor să stai săptămâni întregi încuiat cu cărţile.

Domnişoara Hopkins n-avea nimic plictisitor.

— Eu nu am obiceiul să-mi tulbur capul cu tărie, doamnă, după cum sunt sigur că v-aţi dat seama după reacţia mea la o înghiţitură de coniac, răspunse el cu un zâmbet pe jumătate critic. Nu vă este teamă că, având un pahar plin, mi-aş vărsa propriile secrete în schimb?

Ea îl studie un moment, cu capul într-o parte. Ridică şi coborî din sprâncene într-un interes în bătaie de joc.

— Asta chiar ar putea să fie ceva care să merite mai mult. Strecură degetele în poşetă şi scoase din nou ceasul. Lady Sterling are două obiective cu fiecare caz: unu, să obţină ceva de valoare pur monetară, cu care servitoarea nedreptăţită să-şi poată duce existenţa după ce scapă; şi doi, să găsească ceva mai puţin valoros, ca acest ceas. O, nu mă îndoiesc că ar aduce şi el nişte bani frumoşi la vreun amanet mai puţin respectabil. El urmări cum ea trece cu degetul mare peste L-ul ornamentat de pe faţa ceasului, cum o făcuse în cârciumă. Dar atât timp cât este în mâinile mele, am mijloacele să-i reamintesc lordului Penhurst şi mamei sale că crimele lor nu au trecut neobservate.

Jeremy încuviinţă din cap. Ştia prea bine valoarea secretelor, dar şi dificultăţile pentru a le dezlega.

— Deci sunteţi implicată în şantaj.

Buzele ei tresăriră dezgustate.

— Un cuvânt aşa de grosolan mă făcea să mă gândesc la politicieni lacomi sau la o bandă de hoţi mărunţi.

— În vreme ce dumneavoastră sunteţi doar o hoaţă.

— Cea care fură de la hoţi, milord, îl corectă ea pe un ton egal. Bănuiesc că mi-aţi citit cartea de vizită. Ceasul dispăru din nou în adâncurile poşetei ei. Vreau să mă asigur că se face dreptate. În trecut, Thornton s-a dovedit o adevărată provocare. Când camerista soţiei lui a venit la mine, era prea tulburată să-mi fie de vreun ajutor şi eu prea fără experienţă să ştiu cum să obţin genul de informaţie de

care aveam nevoie pentru a-l opri pe conte. Am fost obligată să revin cu mâna goală.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit. Trupul suplu al domnişoarei Hopkins se cutremură, dar asta nu-i uşură vinovăţia grea ce brusc îi atârna pe umeri. S-a aruncat în Tamisa cu buzunarele pline de pietre.

În urma acestei dezvăluiri, Jeremy încremeni pe moment, simţind o combinaţie tot mai familiară de tristeţe neaşteptată şi furie rece la răul pe care Thornton şi alţi bărbaţi ca el îl făcuseră.

— Dumnezeule! Şi… bucătăreasa, parcă aţi spus?

Umerii domnişoarei Hopkins se ridicară uşor.

— Doamna Croft a avut o soartă mai bună: cincizeci de lire şi o poziţie nouă. Dar tot nimic să pot folosi pentru un scop mai larg.

Tot ceea ce ea îi povestise îi confirma teoria generalului Scott despre motivele şi abilităţile lui Lady Sterling şi aceste zile la conacul Thornton promiteau să ofere şi dovada necesară. Era inteligentă, hotărâtă şi mai preocupată cu dreptatea decât cu legea – exact genul de agent de care Scott s-ar bucura să-l aibă, dacă se dovedea dispusă să-şi folosească talentele pentru spionaj.

Va conta, ar trebui să conteze că misteriosul înger răzbunător era o tânără de familie nobilă şi sora locotenentului Hopkins?

Se temea că ştia deja răspunsul.

— Atunci, de ce vă interesează biroul lui Thornton? întrebă el în schimb.

El îi urmări privirea în timp ce ea se uita prin încăpere: peisajul în ulei de deasupra focului, masa de modă veche pe care se afla tava de ceai.

— Thornton este un colecţionar. Antichităţi. Rarităţi. Se opri pentru un moment şi el se cam aştepta ca ea să adauge la listă şi femei vulnerabile, dar ea nu o făcu. Trebuie să existe în această casă ceva ce nu ar trebui să aibă şi biblioteca este un loc excelent pentru a începe să-l caut.

— Şi dacă nu este?

Ea ezită. Doar o mică tresărire de bărbie. Dacă n-ar fi studiat-o de ore deja, ar fi ratat acel semn, acea scânteiere de dubiu.

Înainte ca el să fie sigur de ceea ce văzuse, ea îşi încordă maxilarul.

— Va fi.

Comportamentul ei, un soi de determinare epuizată, atinse o coardă familiară. Uneori, chiar şi recent, fusese aşa de convins că soluţia unei codificări deosebit de încăpăţânate era chiar după colţ, încât renunţase la somn şi chiar la mâncare. Se ridică tăcut, se duse la masa de ceai şi pregăti două farfurii cu ce părea mai tentant. Ea era gata să refuze când îi dădu o farfurie, dar el clătină din cap.

— Aveţi nevoie de mâncare. Şi de odihnă. Amândoi avem. Conţinutul biroului lui Thornton va trebui să aştepte până mâine.

Ea luă farfuria cu un oftat sfidător, dar un moment mai târziu alegea deja mâncarea cu furculiţa. După încă un moment devora fiecare îmbucătură cu o viteză necuviincioasă, aproape periculoasă.

El zâmbi cu gura plină de pâine şi unt.

— Vedeţi? Deja sunteţi mai bine.

— Sunt surprinsă că doamna Tenney n-a trimis pe cineva după tavă sau să vadă dacă mai avem nevoie de altceva, observă ea, lingând spumă de somon de pe lateralul degetului ei mare.

— Bănuiesc că nu vor să deranjeze… ăăă… tinerii însurăţei.

Ceva – o bucată de peşte, un epitet rămas mai bine nerostit – se blocă pentru moment în gâtul ei şi ea începu să tuşească. Culoarea care i se ridică în obraji era rezultatul înecatului sau un val de jenă?

Se întoarse la masă şi-i turnă jumătate de ceaşcă din ceaiul rece.

— Nu aţi uitat că această căsătorie a fost ideea dumneavoastră, nu-i aşa, Lady Sterling?

Ochii duri se întâlniră cu ai lui peste marginea ceştii.

— Bun, atunci. Se întoarse la scaunul lui. Voi presupune că doriţi să continuăm cum am început în trăsură: reci şi distanţi. Departe de a fi o căsătorie din dragoste. Îmi veţi trimite priviri nimicitoare pe care eu mă voi preface că nu le văd; eu voi face glume insipide cu ce noroc că v-aţi scrântit glezna, ca să nu fugiţi din nou de mine şi toată lumea va râde nervos.

Chipul ei se schimonosi, nu de enervare, dar ca şi cum o intriga ceva la sugestie.

— Aţi văzut *O căsătorie scandaloasă* la Haymarket anul trecut? întrebă ea, dându-i farfuria goală.

— Acea farsă franţuzească neruşinată?

— Da! Despre o doamnă elegantă care se preface că-i îndrăgostită nebuneşte de soţul ei ca să nu afle nimeni aventura amoroasă cu servitorul, care de fapt este soţul deghizat.

— Între timp, soţul are o aventură neruşinată cu servitoarea…

— Care-i însăşi soţia, evident, cu o perucă atroce, interveni ea.

— Ca nimeni să nu ştie că el este îndrăgostit de propria soţie? încuviinţă timid Jeremy. Surorii mele i s-a părut foarte amuzant… din păcate.

— La fel şi mătuşii mele Mildred.

Ridică două degete, indicând că văzuseră piesa de două ori.

El afişă o expresie care spera că-i compătimitoare, deşi ştia că-i atinsă de neîncredere. Domnişoara Hopkins nu-i părea genul care să fie condusă oriunde fără să vrea, nici măcar de mătuşa ei.

— Dar ce are de a face suferinţa noastră la teatru cu dilema noastră prezentă?

Chiar nu-i evident?

Se colorase şi avea o expresie animată. Mâncarea părea să-i fi revigorat spiritul şi el nu era complet sigur că asta era cel mai bine.

— Ah. Păi… După ce cugetă un moment, fu obligat să se recunoască înfrânt. Mă tem că nu. Sper că nu sugeraţi să

pretind afecţiune pentru Thornton sau servitorul lui? glumi el.

— Sigur că nu, zise ea rotind iarăşi ochii. Doar dacă nu… Nu, cred că-i puţin probabil ca Lord Thornton să fie flatat de atenţia dumneavoastră, oricât aţi fi de chipeş. Deşi, desigur, sunteţi perfect liber să faceţi orice este nevoie pentru a-l încuraja să vă spună orice secrete ar putea avea.

— Perfect… liber…

Clătină din nou din cap, de data asta mai viguros, cu speranţa vană că ar putea agita cuvintele ei până când vor avea sens sau te va scoate complet din mintea lui.

— Domnişoară Hopkins?

— Chiar ar trebui să exersaţi să-mi spuneţi Lady Sterling, deşi acceptabil în această situaţie este şi Laura. Şi, desigur, eu vă voi spune dragul meu Jeremy, mai ales când este probabil să fim auziţi.

— Dar tu… Rămas fără cuvinte, se ridică pentru a returna farfuriile lor pe masă. Eu nu…

— În faţa servitorilor, de exemplu, continuă ea, ignorându-l. Sau când Lady Thornton este aproape să nu ne mai audă, dar nu chiar. Vor presupune că sunt foarte îndrăgostită.

— Foarte îndrăgostită. În vreme ce eu…?

— Păi, desigur, trebuie să fii rezervat şi rece cu mine în public, ca în piesă. Vom trece peste acea scenă tandră din cârciumă în care mi-ai spus draga mea. Lucrul esenţial este ca jocul nostru actoricesc să umbrească orice asociere anterioară pe care oamenii ar putea să o aibă cu numele de Lady Sterling. Toată lumea din casă ar trebui să fie atrasă în drama ce se desfăşoară între tinerii însurăţei, în timp ce în spatele scenei… îşi răsuci degetele, unindu-le şi trosnindu-le, de parcă ar fi prins ceva. Chipul i se luminã triumfător. Exact lucrul care să-i distragă de la ceea ce realmente se întâmplă.

„Şi ce anume se întâmplă realmente?”, voia el să întrebe cu disperare. Îşi frecă ochii şi se ciupi de podul nasului, zicând o rugăciune în tăcere ca atunci când va fi

din nou el, va fi înconjurat de pereţii uşor mucegăiţi din Subteran.

Deschise ochii şi o descoperi pe domnişoara Hopkins… Lady Sterling… Laura studiindu-l, cu capul înclinat ca o pasăre.

— Vezi?

Când Penhurst descrisese aşa de vulgar îmbrăcămintea şi comportamentul lui Lady Sterling, Jeremy crezuse că înţelegea cât era ea dispusă să facă pentru a prinde o victimă. Fusese complet nepregătit pentru… asta.

— N-ar avea mai mult sens, începu el, conştient chiar când rostea cuvintele că sensul era prea puţin relevant, dacă rolurile ar fi inversate? Până la urmă, tu erai cea care fugea de mine.

— Poate, cedă ea. Dar, dintre noi doi, eu sunt, fără îndoială, actriţa mai bună. Astăzi, o fugară bosumflată, mâine o femeie nouă care se trezeşte cucerită de iubire.

— Cucerită de… Trecu cu mâna prin păr. Şi ce anume ar trebui să se schimbe peste noapte?

Ea clipi la el, cu buzele deschise, nevenindu-i să creadă.

El îşi dădu seama.

— O, asta! Păi, date fiind circumstanţele, nu ar fi mai bine să nu atragem atenţia asupra noastră sau să invităm la speculaţii despre… relaţia noastră?

Ea îi răspunse cu o jumătate de zâmbet care era fără îndoială condescendent.

— Pot să înţeleg cum cineva cu foarte puţină experienţă în genul ăsta de lucruri ar putea să creadă asta.

Genul ăsta de lucruri.

Relaţii amoroase?

Decepţie?

Spionaj?

Simţi cum în piept îi creşte un alt râset imprudent.

— Spune-mi, deseori te bazezi pe piese de teatru proaste pentru inspiraţie?

— Uneori, da. Rolul meu de Lady Sterling este un fel de teatru. Le promit bărbaţilor lucruri pe care ei cred că le

vor, un pic de distracţie sau plăcere vremelnică, ceea ce, în schimb, mie îmi permite să iau ceea ce vreau fără ca ei să observe măcar – măcar la început – că ceva lipseşte.

Ultimul cuvânt fu înăbuşit de degetele ei, vocalele întinzându-se dincolo de a mai fi de înţeles cât ea se luptă să mascheze un căscat. Dacă celelalte activităţi ale zilei n-ar fi obosit-o, cu siguranţă expunerea uimitoare de acrobaţii trebuie să fi fost de ajuns – şi el nu se gândea la săritura din trăsura răsturnată.

În ceea ce-l privea, nu-şi putea aminti să se fi simţit vreodată aşa de epuizat – sau să se fi distrat aşa de bine.

— Cred că amândurora ne-ar prinde bine să ne odihnim, zise el, păşind spre ea. Te ajut să ajungi în pat?

Ea îşi lungi gâtul ca să vadă în spatele lui, apoi reveni la el, cu o expresie despre care el putea să spună că era scandalizată.

— Vai, Lord Sterling!

— Eu voi dormi, evident, pe podeaua din garderobă, zise el băţos.

— Nu, nu. Nu e bine. Dacă de dimineaţă intră servitorii şi ne găsesc dormind separat?

— Am crezut… am crezut că trebuie să rămân rece şi distant?

— Păi, da, dar aminteşte-ţi restul piesei. În ciuda felului în care soţul ei se poartă în faţa celorlalţi, el este îndrăgostit cu disperare de soţia lui.

— Ah. Da. Păi, atunci, hai să spunem că te iubesc aşa de disperat încât să te las să dormi nederanjată până îţi revii de pe urma rănilor.

Această explicaţie perfect rezonabilă aduse doar un moment de pauză.

— Dar nu ţi-ai face griji că aş putea avea nevoie de ajutorul tău noaptea?

— Mă întrebi… mă întrebi dacă eu chiar mi-aş face griji sau dacă soţul tău?

— Mă tem că, în următoarele câteva nopţi, cei doi domni sunt unul şi acelaşi. Acum, Jeremy dragule, du-mă în pat.

Îi zâmbi binevoitor întinzând braţele în sus, cu poşeta strânsă într-o mână şi cu sticla de laudanum în cealaltă.

Dacă continua să refuze tonicul de la Phelps, poate că era dispusă să-i dea şi lui una sau două picături? Începea să-l doară capul.

Nefiind sigur ce altceva să facă şi recunoscând că şi-ar pierde timpul cu mai multe proteste în seara asta, o luă în braţe, descoperind incomod că corpul ei flexibil se potrivea pe al lui la fel de perfect cum se temuse. Mai mult, de fapt, pentru că acum ea nu purta corset sau rochia întărită de noroi, ci doar cămaşa de noapte.

Traversă camera cu ea în braţe, ducând-o la marginea patului imens, unde fuseseră deja trase aşternuturi le, şi o aşeză în vârf, dându-i un moment să se aranjeze înainte să o acopere lejer, ca să nu pună presiune pe glezna ei rănită.

Odată aşezată confortabil, el va ocoli pe partea cealaltă a patului. Câţiva paşi în plus şi va fi în siguranţa garderobei. Ea n-avea cum să-l oprească…

Ea atinse cuvertura albastră, indicându-i spaţiul de lângă ea.

— Domnişoară Hopkins, zise el după ce inspiră pentru a se linişti, orice rol ai juca, eşti de fapt o domnişoară necăsătorită cu o reputaţie de păzit şi eu…

Ea se uită la el, oftă exasperat şi clătină din cap.

— Slavă Domnului că am avut timp să exersăm.

— Să exersăm? Dumnezeule! Dacă se află despre şarada asta, bârfele…

— Exact. Bârfele. O, pentru Dumnezeu, strigă ea când el se uită la ea fără să înţeleagă. De asta Lady Sterling lucrează singură. Nu vezi? Drama va creşte când servitorii vor specula că indiferenţa ta faţă de mine este doar un rol, pentru că ei au văzut…

— Ce au văzut?

Alarmarea îl făcu să ridice vocea.

— Doar ce am vrut noi ca ei să vadă, îl asigură ea, cu genul de bunătate exagerată pe care o foloseai când vorbeai cu copii mici şi bărbaţii plictisitori. Dar nu-i putem convinge că m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine de pe

podeaua garderobei.

— Asta-i o nebunie. Eşti nebună.

— În toată Anglia în noaptea asta, oamenii cu gândurile la grijile de mâine şi fără vreo dorinţă de altceva decât să doarmă, oameni care nici măcar nu se plac, se vor urca în acelaşi pat şi se vor întinde unul lângă celălalt câteva ore, zise ea pe un ton pe care fără îndoială şi-l imagina că este liniştitor. Cu siguranţă putem şi noi să facem la fel, de dragul domnişoarei Godfrey? În ceea ce priveşte reputaţia mea, mi-e complet indiferentă. Iar în ceea ce priveşte îngrijorarea pentru persoana mea, ei bine… Ochii ei gri scânteiară şi scuturară un pic poşeta, zornăind conţinutul. Eşti sigur că nu mai am un alt ac de pălărie?

Într-un semn sigur că cedase nebuniei, el râse direct de data asta. Şi stinse lumânările de pe noptieră. Îşi dădu haina jos – dar nu, clar nu, pantalonii. Şi se întinse deasupra patului moale, luxuriant, atent să nu-i mişte piciorul sau vreo altă parte din ea.

— Vezi? A fost aşa de greu? Aşternutul foşni când ea se aşeză mai confortabil. Noapte bună, dragă Jeremy!

Îşi putea imagina zâmbetul auzit în vocea ei.

— Noapte bună, domnişoară… ăăă, Laura!

Se uită în întuneric cam vreo oră, ascultând ticăitul înfundat al ceasului de buzunar al lui Penhurst şi, în curând, respiraţia delicată, egală a femeii ce dormea lângă el.

Oameni care nici măcar nu se plac se vor urca în acelaşi pat…

Era dificilă, schimbătoare şi o mincinoasă expertă. Ca să nu mai menţioneze bună de dus la casa de nebuni. O, şi creativă, plină de furie virtuoasă şi, într-adevăr, imposibil de minunată.

Problema nu era că nu o plăcea.

Capitolul 8

Laura se trezi, nefiind imediat sigură ce o trezise: un zgomot, durerea de la gleznă sau conştientizarea subită că era într-un pat străin.

Accidentul de ieri al trăsurii, sosirea lordului Sterling, planul ei de a se asigura că cei din casă îi cred proaspăt căsătoriţi… totul reveni în grabă înainte să deschidă complet ochii.

Dar nu înainte să-şi dea seama că era singură în acel pat.

„Asta-i o nebunie”, zisese el. „Eşti nebună.” N-avea deloc încredere în planul ei. Adică… probabil că se ridicase în clipa în care ea adormise şi… şi ce? Se dusese să doarmă în garderobă? Plecase de tot din conacul Thornton?

Distrusese totul?

Îndrăzni să tragă cu ochiul de sub muntele de aşternuturi. În capătul îndepărtat al camerei, două servitoare îşi vedeau de treaba lor, amândouă brunete şi apropiate ca vârstă, una măturând cenuşa în timp ce cealaltă aduna farfuriile goale şi le punea pe o tavă. Niciuna dintre ele nu fusese printre servitoarele care o ajutaseră în seara trecută.

În timp ce munceau, îşi vorbeau pe voci joase.

— Crezi că-i ea? Lady Sterling din ziare?

Cea de la şemineu pufni sceptică.

— Şi de ce ar veni până aici?

— Să ne ajute?

— Dacă acea Lady Sterling există, e puţin probabil că ar sta întinsă în patul ăla, nu-i aşa? Ai auzit-o pe doamna Tenney – această doamnă este proaspăt căsătorită şi s-a speriat un pic, a fugit de bărbatul ei şi s-a rănit.

Fata care se mocăia la masa de ceai avea o expresie pierdută în ochi.

— Tu l-ai văzut? Eu n-aş fugi.

Laura invocă şi ea imaginea lordului Sterling, cu puţin efort. Părul lui negru, ochii lui albaştri pătrunzători, unghiul perfect al maxilarului lui acoperit azi-noapte cu o umbri de barbă.

— Dinah!

— Tu eşti doar geloasă, se auzi răspunsul obraznic. Laura nu mai fu nevoită să se chinuie să le audă. Ai fi putut să-l vezi dacă ai fi fost în salonul pentru micul dejun în dimineaţa asta.

— Unele dintre noi trebuie să muncească, răspunse partenera ei, ridicându-se şi ştergându-şi mâinile.

— Şi eu n-am fost acolo la ordinele doamnei Tenney? Tu eşti doar agitată că nu are încredere în tine să nu spargi lucruri. Oricum, l-am văzut când adunam farfuriile, cum fac şi acum, şi l-am auzit cum îi mulţumea lordului Thornton pentru ofertă.

— Ce i-a oferit domnul, atunci? întrebă cu precauţie cealaltă fată.

Dădu din umeri.

— Să-i împrumute o armă, poate? James Tucker zice că i-a văzut plecând împreună din casă, îmbrăcaţi pentru tras cu arma.

Prima fată se întoarse spre geam şi trase draperiile. Lumina gri a dimineţii ascuţi expresia sceptică a fetei.

— Tu eşti cea care mi-a zis să n-am încredere în domnia sa. Nici în prietenii lui – indiferent cât de chipeşi.

Laurei i se păru un răspuns lăudabil. Din experienţă învăţase că domnii chipeşi erau la fel de în stare să comită acte atroce – poate chiar mai mult. Şi cel mai rău comportament era în mare parte posibil pentru că alţi bărbaţi îl susţineau sau măcar se uitau în altă direcţie.

— Corect, admise Dinah. Dar doamna Tenney pare să creadă că lordul Sterling este în regulă, nu ca restul celorlalţi. A zis că a fost politicos cu ea în dimineaţa asta, că i-a mulţumit pentru tava asta – farfuriile zornăiră când ea puse tava pe şold – şi i-a cerut să se asigure că doamna lui are tot ce-i trebuie.

Cealaltă servitoare râse jos, cunoscător.

— La cum doarme, eu zic că s-a ocupat el de asta azi-noapte.

Dinah chicoti şi coborî vocea la nivel de şoaptă scandalizată.

— Am auzit-o pe doamna Tenney spunându-i

bucătăresei că, dacă ea ar fi măritată cu un bărbat care arată aşa, ar sta numai pe spate.

La cuvintele lui Dinah, în abdomenul Laurei sau poate un pic mai jos se înfoie căldura, apoi se întinse în pieptul ei, în sus pe gât, până ajunse la obraji. Când îşi făcuse planul, nu se gândise cum s-ar putea simţi să audă speculaţiile naturale ale servitorilor despre presupusa ei căsătorie.

Întoarse capul pe pernă, căutând răceala drept remediu pentru căldura nepoftită, şi simţi mirosul subtil, aromat al săpunului de ras al lui Jeremy. Evident că rămăsese întins lângă ea mai mult decât îşi imaginase ea.

În ciuda gleznei rănite, pe timpul nopţii reuşise să se mişte în pat. Îşi aminti vag cum căutase căldura lui când camera se răcise în timp ce se stingea focul şi încremeni un pic, apoi se împinse în perne, ridicându-se. Mişcare o făcu să geamă de durere şi se muşcă de interiorul obrazului. Disconfortul nu era la fel de rău ca ieri, slavă cerului, dar suficient de rău să o facă să vrea să fi rămas nemişcată.

— Ne scuzaţi, milady! exclamă, surprinsă, una dintre servitoare.

Prima servitoare puse jos găleata de cenuşă înainte de a face o reverenţă.

Dinah ţinea privirea coborâtă.

— Nu trebuia să vă trezim.

— Nu, nu, insistă Laura. De obicei mă trezesc devreme. Nu ştiu ce m-a apucat.

După ce observă obrajii roz ai Laurei, cealaltă servitoare îşi încreţi buzele, de parcă încerca să nu zâmbească.

— Glezna aia umflată, milady.

— Unde-i soţul meu?

Laura puse întrebarea graţios, timid, deşi desigur ştia deja răspunsul.

— A ieşit la vânătoare cu lordul Thornton, milady. Servitoarele – surori, se gândi ea acum, că le văzu mai bine – schimbară o privire cunoscătoare. A zis că s-ar putea să aveţi nevoie de odihnă.

— O să duc tava asta jos în bucătărie şi mă întorc într-

o clipită să vă ajut să vă ridicaţi, milady, promise Dinah şi cele două ieşiră din cameră, abia putându-şi controla chicotelile până ajunseră pe hol.

După ce închiseră uşa în urma lor, Laura îşi permise un zâmbet satisfăcut. Totul ieşea exact cum sperase ea. Jeremy îşi juca rolul de soţ politicos, dar distant. Făcuse şi paşi să se împrietenească cu lordul Thornton. Şi servitorii erau prea ocupaţi cu bârfele despre tinerii căsătoriţi ca să piardă prea multă energie gândindu-se la numele Lady Sterling.

Aşa cât trecând cu palma peste aşternuturile reci de pe jumătatea goală a patului, de ce se simţea ciudat de nemulţumită?

Lady Sterling lucrează singură, exact cum îi spusese azi-noapte lui Jeremy.

Servitoarea se întoarse în câteva momente, aducând o tavă cu micul dejun şi se prezentă cu o reverenţă.

— Acum, milady, vă ajut eu. Nu vă faceţi griji dacă vă sprijiniţi de mine. Pot să vă duc.

Laura acceptă ajutorul lui Dinah ca să se ridice şi apoi îşi testă glezna rănită. Se temea că mai avea câteva zile până să meargă fără ajutor, dar măcar nu mai simţea durere în gleznă la cea mai uşoară atingere a degetului de covor.

— Nu exageraţi, milady! o atenţiona Dinah. Mergem încetişor până în garderobă!

Laura nu găsi niciun semn că Jeremy şi-ar fi făcut un pat improvizat în camera alăturată. Cineva – poate una dintre servitoarele care se ocupaseră de ei seara trecută – îi agăţase rochia de schimb din valiză în dulap, alături de două cămăşi bărbăteşti curate. Pe un raft în apropiere se aflau lenjeria ei şi cea a lui Jeremy, împachetate. Aranjarea lucrurilor lor i se păru surprinzător de intimă, ţinând cont că stătuseră întinşi unul lângă celălalt în acelaşi pat.

După ce se spălă, Dinah o ajută să se îmbrace. În timp ce Laura se pieptăna, servitoarea se întoarse în cameră ca să facă patul, fluierând delicat în tot acest timp.

— E o melodie drăguţă, o complimentă Laura.

— Mulţumesc, doamnă. Dar doamna Tenney m-ar certa groaznic dacă m-ar auzi.

— Eşti demult aici?

— De aproape doi ani.

Deci de destul timp încât să fi auzit poveşti, să fi fost martoră sau chiar să fi trăi maltratarea lordului Thornton. Dar astfel de bărbaţi puteau să fie atenţi când doreau şi Dinah era tânără. Thornton s-ar putea să aibă nişte limite şi cu siguranţă n-ar vrea să alunge toate servitoarele din serviciul său.

— Conacul Thornton pare un loc vechi şi frumos, observă Laura o clipă mai târziu, hotărâtă să continue cu întrebările ei într-un mod lejer. Probabil că eşti fericită aici?

— O, da, milady.

Un răspuns sincer? Laura îşi închipui că auzise o mică ezitare. Şi cuvintele celeilalte servitoare sugerau că Dinah fusese avertizată de menajeră despre alte lucruri în afară de fluierat.

Când buclele Laurei fură aranjate, Dinah o ajută să se ridice şi-i servi drept cârjă cât ţopăi înapoi în dormitor şi se duse la micul divan de lângă şemineu.

— Micul dejun pentru dumneavoastră, milady. Servitoarea aduse tava mai aproape după ce Laura se aşeză confortabil, cu o pernă pe un taburet pentru a-i susţine glezna rănită. Să aprind focul? Este o zi umedă, deprimantă – parcă ar fi noiembrie, nu începutul lui septembrie, dacă mă întrebaţi.

— Mulţumesc, Dinah. Mi-ar face plăcere.

Un foc o va ajuta să-şi cimenteze locul de bolnavă simpatică.

— Mai doriţi ceva, milady? întrebă Dinah când focul trosnea vesel.

Avea obrajii îmbujoraţi de la efort şi era chiar drăguţă. Dumnezeule mare, dar Laura spera ca fata să aibă puţine ocazii să treacă prin calea lordului Thornton.

— Nu, mulţumesc. Doar dacă… Brusc îşi aminti rolul pe care trebuia să-l joace. Doar dacă nu ştii când s-ar putea întoarce domnii de la activitatea lor?

— Nu se ştie – de domnia sa se ştie că umblă prin păduri toată ziua.

Chiar era o veste excelentă. Jeremy va avea mai mult timp să adune informaţii care s-ar putea dovedi valoroase pentru cauza ei. Dar ca proaspăt căsătorită, desigur, trebuia să se prefacă dezamăgită că era lăsată singură.

— O! Bănuiesc că nu ar trebui…

Pauză strategică, de parcă se temea că spusese prea mult.

— Doamnă?

Lăsă un zâmbet mic, trist să-i apară pe buze.

— Am fost aşa de rece cu el cât m-a curtat. Bănuiesc că nu ar trebui să fiu surprinsă dacă acum s-a întors roata.

După cum sperase, Dinah mări ochii în timp ce observa expresia şi cuvintele Laurei, înmagazinându-le fără îndoială pentru a le povesti celor de la subsol. Neştiind ce să răspundă la aşa o mărturisire însă, fata făcu o reverenţă pentru a semnaliza că îşi terminase treaba.

— Lady Thornton a spus că va veni să vă vadă în dimineaţa asta, dacă doriţi.

Cât ştia contesa despre bărbatul cu care era măritată? Uneori, Lady Sterling descoperise că soţiile nefericite puteau să fie foarte utile, ocazional, fără să vrea, aliate ale cauzei ei. Altele, din păcate, dădeau vina pe victimele soţilor lor pentru propria nefericire.

— Spune-i, te rog, că o vizită ar fi foarte bine-venită.

Când Dinah plecă, peste cameră se lăsă tăcerea. Întrebându-se cât era ceasul, Laura privi în urma ei la noptieră, unde încă se aflau sticluţa cu laudanum a lui Phelps şi poşeta ei. Detesta lipsa ei de mobilitate, faptul că era aproape neajutorată. Dar, cel mai mult, îi displăcea faptul că i se părea realmente neliniştitor să fie singură.

Dorul de Jeremy trebuia să facă parte din rol.

O eternitate mai târziu, un ciocănit la uşă semnaliză sosirea lui Lady Thornton şi a celor două fete ale ei, care evident că îşi însoţiseră mama pentru a-şi exersa manierele de societate şi pentru a învăţa să afişeze compasiunea politicoasă faţă de cei mai bătuţi de soartă. Lady Eleanor şi

Lady Margaret erau nişte fete cu feţe palide, de doisprezece şi, respectiv, paisprezece ani, ale căror expresii destul de irascibile o făcură pe Laura să-i fie din nou milă de domnişoara Godfrey.

Ajunse să-şi plângă de milă după o jumătate de oră de conversaţie insipidă cu mama lor, în care Laura fu obligată să povestească detaliile despre cererea în căsătorie a lordului Sterling şi despre ceremonia de căsătorie de ieri.

Era o oportunitate de care ar fi trebuit să fie bucuroasă, o şansă să atragă simpatia şi interesul acestor străine, să le ajute să uite orice asociere anterioară pe care ar fi putut să o facă cu numele de Lady Sterling. Şi cum era puţin probabil ca lordul Thornton să fi petrecut dimineaţa întrebându-l aceleaşi lucruri pe Jeremy, nu trebuia să se teamă că în poveştile lor ar exista inconsistenţe.

Dar începea să poarte pică timpului pe care trebuia să-l petreacă gândindu-se la presupusul ei tată. Să audă servitoarele oftând pentru cât de bine arăta. Să se uite la o femeie adultă care ar fi trebuit să ştie mai bine decât să i se umezească ochii la cererea lui inventată de a fi cel mai fericit bărbat.

La uşă abia se auzi un ciocănit şi asta puse capăt în sfârşit vizitei. Domnişoara Godfrey deschise uşa. Arăta, dacă era posibil, şi mai extenuată decât seara trecută, un memento oportun că Laura ar trebui să folosească ce resurse avea la dispoziţie ca să-l împiedice pe lordul Thornton să strivească ultima scânteie din biata guvernantă.

— Milady, zise domnişoara Godfrey, făcând o reverenţă către Lady Thornton. Am venit să le iau pe Lady Eleanor şi pe Lady Margaret pentru lecţia lor de geografie.

— O, este deja ora unu? zise Lady Thornton, ridicându-se.

Fetele o urmară, însă fără să demonstreze vreun entuziasm că reveneau la învăţat.

— Lady Thornton, domnii vor sta afară toată ziua? întrebă Laura, uitându-se la domnişoara Godfrey şi sperând să-i transmită o încurajare.

— Nu m-aş hazarda să ghicesc, zise Lady Thornton.

— Tata-i un mare sportiv, declară Lady Margaret.

Domnişoara Godfrey îşi drese vocea, apoi păru afectată de atenţia adusă de acel mic sunet şi că ulterior se aşteptau ca ea să vorbească.

— Domnii s-au întors de mai bine de o oră, zise ea în sfârşit. I-am văzut din întâmplare pe fereastra de est din camera de studiu.

O oră? Laura lăsă să-i scape un oftat brusc, deşi refuză să simtă o dezamăgire reală, mai ales la cuvintele următoare ale lui Lady Thornton.

— Atunci aş zice că vor petrece restul zile în salonul de biliard – sau poate în biroul lui Thornton dacă lordul Sterling este genul de bărbat care-i dispus să asculte poveşti interminabile despre achiziţia unei comori sau a alteia.

Jeremy primise o altă oportunitate excelentă să adune informaţii despre gazda lor.

Dar zâmbetul afectuos al lui Lady Thornton despre plăcerile soţului ei spunea multe. Laura ştia prea multe despre genul de domni care se lăudau cu cuceririle lor, indiferent de varietatea lor. Ştia ceva şi despre genul de oameni care-i lăsau. În acel moment fu sigură că servitoarele din conacul Thornton nu se puteau aştepta la prea mare ajutor din partea stăpânei lor.

Se uită la domnişoara Godfrey, se gândi la Dinah. Trebuia să acţioneze şi încă repede.

Iar ea era prinsă în acest dormitor, lăsată să spere că Jeremy era bărbatul zugrăvit de imaginaţia ei.

Capitolul 9

Ca şi dormitorul albastru, biblioteca avea lambriuri din lemn de o nuanţă caldă şi mobilier închis la culoare, făcând spaţiul mare să pară mai intim decât era. După câteva ore de umblat prin pădurile reci şi umede în compania

dezagreabilă a lui Thornton, fără vreun interes pentru prada pe care ar fi trebuit să o urmărească şi fără vreo dorinţă de a împuşca vânatul dacă ar fi fost încolţit ori făcut să-şi ia zborul, Jeremy fusese recunoscător când gazda lui îl strigase ca să se întoarcă acasă, dar şi mai recunoscător când ordonase să se aprindă un foc.

Când o servitoare sosi să-l aprindă, în loc de un servitor, îşi dori instant să-i fi spus lui Thornton să nu se deranjeze. Propriul confort nu reprezenta nimic. Observă că fata cea voinică, brunetă, îl ocoli de la distanţă pe conte când traversă spre şemineu. Dar nu luase suficientă distanţă ca să-l împiedice pe Thornton să arunce o privire apreciativă fundului ei când fata se aplecă să-şi facă treaba.

Jeremy se ridică.

— Povesteşte-mi despre asta, îi ceru el lui Thornton, gesticulând spre cel mai apropiat obiect.

Thornton îşi mută atenţia de la silueta servitoarei la birou.

— Călimara?

Abia acum se uită Jeremy spre ce arătase. O călimară? Dumnezeule mare, chestia arăta foarte puţin diferită de ceea ce ar fi putut să cumpere în orice magazin de papetărie.

— Ă… da?

Thornton se apropie de birou, cu degetele mari agăţate de buzunarele vestei, uitând pe moment de servitoare.

— Ai un ochi bun, Sterling. A fost folosită de una dintre amantele lui Carol al II-lea pentru a scrie nişte poezii de iubire destul de îndrăzneţe – am câştigat-o la o partidă de cărţi, de la un tip care pretindea că-i descendent al vărului femeii.

— Fascinant obiect, zise Jeremy, sperând ca tonul lui nu-i trăda scepticismul.

Dar apoi, Thornton i se părea prea avar ca să fie uşor de păcălit, îşi aminti ce-i spusese Laura despre faptul că încercase de două ori să-l păcălească să-i dea ceva de

valoare. Privind prin birou, acum înţelese că problema era mai complexă din cauza numărului mare de valori din posesia lui Thornton – de care obiect ar putea să nu suporte să se despartă? Despre ce obiect se putea să nu ştie nimeni că-i al lui?

Servitoarea îşi termină treaba şi aproape că reuşi să iasă din cameră când Thornton se întoarse şi o ţintui cu o privire.

— Eşti nouă pe aici.

Fata făcu o reverenţă şi păru că îşi dorea să se poată scufunda prin podea.

— Da, milord. Dora Pratt, milord. Doamna Tenney m-a angajat de Buna Vestire, la recomandarea surorii mele Dinah.

— Pratt… Pratt… Profită de ocazie să o măsoare de sus în jos din nou, în timp ce-i rostea numele. Fetele măcelarului?

O încuviinţare din cap aproape imperceptibilă.

— Cere-i doamnei Tenney să trimită cafea, ordonă el şi reveni la biroul lui.

Fiecare măcelar pe care-l văzuse Jeremy vreodată avea braţele ca nişte nicovale. Se întrebă dacă imaginea unui asemenea bărbat, ideea la ce ar putea să simtă tatăl fetei dacă ar descoperi cum se uitase Thornton la ea, l-ar fi oprit pe Thornton. Dar, desigur, tratamentul fetei nu ar fi trebuit să depindă de existenţa unei rude masculine, aşa cum sublimase Laura. Şi oricum, contele avea putere mult peste pumni. De parcă ar fi vrut să demonstreze asta, Jeremy îl auzi murmurând în şoaptă „Dora”, memorându-i numele.

Catalogând o altă comoară.

Thornton era un produs şi o creatură a unei lumi a bărbaţilor: bun trăgător, bârfitor (atât timp cât bârfa putea trece drept politică) şi fanfaron. Ştia că putea să facă şi să spună ce voia el şi se gândea prea puţin la cei care nu aveau poziţii similare cu a lui.

În cel mai bun caz, compania bărbatului i s-ar fi părut plictisitoare lui Jeremy. În cazul de faţă, îşi muşcase limba şi

îşi încleştase pumnii de mai multe ori astăzi decât putea să numere, încercând să-şi amintească faptul că trebuia să se străduiască să câştige încrederea lui Thornton.

Dar, în ciuda dimineţii neplăcute, Jeremy se bucurase de scuza de a ieşi şi de a-şi limpezi gândurile. Fusese… copleşitor să se trezească cu Laura cuibărită lângă umărul lui, cu buclele ei blonde gâdilându-i obrazul. Aşa că se dăduse jos din pat, îşi găsise cizmele abia lustruite aşteptându-l în faţa uşii şi se dusese jos, nefiind sigur ce căuta, ştiind doar că nu îndrăznea să spere că va găsi acel lucru în dormitorul albastru din conacul Thornton.

„Eşti nebună”, îi spusese el. Dar oricum azi-noapte fusese de acord cu planul ei.

Nu va abandona acum, indiferent cât de dezagreabil i se părea Thornton.

— Te deranjează dacă mă uit? întrebă Jeremy.

Thornton tresări din reveria lui când auzi cuvintele şi mormăi că era de acord în timp ce începu să frunzărească teancul mare de corespondenţă.

Rătăcind prin bibliotecă, Jeremy văzu obiecte obişnuite: mobilier vechi, lucrări de artă, sute de cărţi pe fiecare subiect imaginabil. Văzu şi un număr de obiecte care îl făcură să ridice din sprâncene şi-i împrăştiară gândurile în direcţii nedorite. Tablouri care păreau perfect obişnuite… până înclina capul într-un anumit unghi. Statuete din marmură care de drept şi-ar fi avut locul într-un templu îndepărtat al vreunei zeităţi păgâne – a fertilităţii, dacă judecai după sânii mari şi falusurile erecte. Piese din metal şi jad ale căror funcţii nu avea de gând să se hazardeze să le ghicească.

Cum Thornton primea oaspeţi în această încăpere, cel puţin ocazional, ai fi putut crede că ar avea nişte scrupule despre unele piese etalate ostentativ – dacă ar fi fost genul de bărbat care să simtă vreo ruşine. Laura îşi exprimase dubiile despre asta şi Jeremy era tot mai înclinat să fie de acord cu ea.

Continuă să meargă, atent să nu indice vreun interes special dacă adăsta prea mult într-un loc. Thornton

continua cu corespondenţa lui, oprindu-se să citească câte o scrisoare, dându-le pe majoritatea deoparte pe jumătate necitite.

Era cu spatele la uşă, aşa că nu auzi când reveni servitoarea cu tava în mână. Complet absorbit de conţinutul ultimei scrisori deschise, nu auzi paşii silenţioşi ai Dorei pe covorul gros.

— Cafeaua, milord, zise ea, mişcându-se pentru a pune tava încărcată pe un colţ al biroului.

— Fir-ar să fie! strigă surprins contele, făcând-o pe Dora să tresară la nemulţumirea lui evidentă.

Tava îi tremura în mâini. De la jumătatea camerei, Jeremy privi cum se desfăşurau evenimentele, cum zaharniţa de argint se înclina şi cafeaua se vărsa peste birou.

Jeremy înaintă grăbit în timp ce Thornton striga furios.

— Neîndemânatico.

— Un accident, clar, zise Jeremy, uitându-şi pentru moment rolul şi vorbind peste orice jignire pe care Thornton fusese pe cale să o arunce spre fata speriată.

Îndreptă urna cu calm şi începu să şteargă cafeaua vărsată cu batista.

Thornton strânse din dinţi şi bâjbâi să-şi salveze hârtiile de cafeaua ce se întindea. Eforturile Dorei de a ajuta doar înrăutăţiră lucrurile, pentru că amestecă scrisorile pe care el abia ce le separase. Cafeaua se întinse peste mahonul lustruit, pe marginea mapei de piele, până când ajunse la o bucată de hârtie goală. În timp ce lichidul negru era absorbit de hârtie, începură să apară cuvinte.

Jeremy învăţase trucul acela pe vremea şcolii, cu mult înainte să fie în serviciul lui Scott. Cuvinte scrise cu suc de lămâie, vin alb – „chiar şi pişat la nevoie”, jurase Robby Firth – făceau pagina să pară goală până când căldura sau o substanţă era aplicată pentru a scoate la iveală cuvintele. Apoi se folosiseră de asta pentru farse copilăreşti, dar în anii din urmă, văzuse metoda folosită pentru utilizări mult mai abjecte.

De ce oare primea Thornton scrisori scrise cu cerneală

invizibilă?

Răspunsul la această întrebare putea să fie exact genul de informaţie dăunătoare pe care o căuta La ura.

Jeremy avu prezenţa de spirit să se uite în altă parte în timp ce Thornton aruncă deoparte celelalte hârtii în timp ce luă şi ridică scrisoarea misterioasă. Dora plângea.

— Afară! urlă Thornton şi ea fugi fără să se uite în urmă.

Cu un calm studiat, Jeremy termină de şters lichidul vărsat.

— Nu-i chiar aşa un dezastru, zise el, aruncând batista udă pe tavă, apoi turnând o ceaşcă de cafea şi dându-i-o lui Thornton. Scrisorile se vor usca dacă le întinzi.

Thornton mârâi şi se apucă să le aşeze cu faţa în jos la rând. Majoritatea erau doar ude pe margini. Din câte îşi dădu seama Jeremy, scrisoarea scrisă cu cerneală invizibilă nu mai era printre ele. Thornton probabil că o băgase în haină când Jeremy întorsese capul.

Desigur, ar fi putut fi orice. Dar genul de bărbaţi care îşi codificau secretele nu era un secret pentru Jeremy.

— Ar trebui să-i dau vreo două la fund, declară contele, cufundându-se în scaunul lui.

Pulsul lui Jeremy crescu, dar în urechi îi răsuna insistenţa Laurei că trebuia să câştige încrederea lui Thornton. Îşi turnă şi lui cafea într-o ceaşcă, ştiind că exista un singur răspuns pentru un asemenea om. Întărindu-se cu o înghiţitură din băutura amară, afişă un zâmbet viclean, cunoscător şi zise:

— Fii sincer, Thornton! Voiai să-i dai două la fund oricum, înainte să-i scape tava.

Răspunsul chicotit al lui Thornton nu fu deloc timid.

— Cine n-ar vrea să vadă bucile alea frumoase înroşindu-se?

Asta era viaţa pe care o duceau agenţii de teren? Prefăcându-se că împărtăşesc un viciu dezgustător pentru a câştiga încrederea unei ţinte?

Neputând să se uite în ochii lui Thornton, Jeremy aruncă în schimb o privire cu subînţeles în jurul camerei.

— Gusturile mele sunt... pentru plăceri mai puţin oculte.

Thornton dădu din umeri şi bău zgomotos.

— Fiecare cu ale lui.

Niciun gând pentru ea – camerista, bucătăreasa, biata Dora. Jeremy nu era aşa de naiv încât să-şi imagineze că Thornton n-ar putea găsi o parteneră dispusă să împărtăşească înclinaţiile lui. Nu, omul părea indiferent, poate chiar stimulat, de refuzul unei femei.

Jeremy era sugrumat de dezgust, cafeaua fierbinte nu era de ajuns pentru a arde dezgustul.

— O vei da afară?

Se chinui să întrebe pe un ton apatic, sperând de dragul Dorei ca Thornton să spună că da.

— Nu încă. Thornton puse ceaşca pe farfurioara ei, apoi farfurioara o puse pe birou. Cât mai durează până când se pune pe picioare Lady Sterling? Am nişte prieteni care vor veni în câteva zile pentru vânătoare şi alte... distracţii. Eşti bine-venit să rămâi. S-ar putea să descoperi că te tentează – ridică dintr-o sprânceană – plăcerile oculte, până la urmă.

Jeremy afişă forţat un zâmbet subţire.

— O ofertă generoasă, sunt sigur. Dar cred că Lady Sterling va protesta.

— Aha. Am uitat cum este să fii proaspăt căsătorit. Dar ultima dată când i-ai dat ocazia, a fugit. Trebuie să înveţe că tu eşti la conducere.

Fă orice este nevoie să-l încurajezi să-ţi spună orice secrete ar putea avea.

— Un sfat excelent, Thornton, Ridicându-se, Jeremy puse ceaşca şi farfurioara de pe tavă, sperând că zgomotul nu va trăda adevăratele lui emoţii. Poţi să pui pariu că va învăţa.

Plecă din bibliotecă cu o plecăciune şi se întoarse în dormitorul albastru, unde o găsi pe Laura stând din nou pe micul divan, cu o carte deschisă în poală, cu privirea spre fereastră, deşi din poziţia ei, el se îndoia că ea putea să vadă altceva în afară ce cerul înnorat.

Ea tresări când uşa se închise şi zăvorul zornăi.

— O, iată-te! În sfârşit.

Nu era nicio îndoială cu privire la nota de reproş din vocea ei. El zăbovi lângă uşă.

— Crede-mă când spun că aş fi preferat să petrec ziua într-o companie mai plăcută.

Se aştepta la sfidare sau văicăreală sau poate presupunerea că el făcuse aluzie la dorinţa de a petrece timp cu ea. În schimb, ea se dezumflă vizibil, ceea ce cumva era mult mai rău.

— Ştiu. Îmi pare rău. Doar că…

— Te mai doare tare glezna? Unde-i sticluţa pe care ţi-a lăsat-o ieri Phelps?

Ea dădu din mână pe jumătate animată, arătând spre capătul îndepărtat al camerei. El zări tonicul pe noptieră.

— Dar nu-i asta, insistă ea. Nu-s obişnuită să stau, să aştept şi să nu fac nimic.

— N-aş zice că nimic. Însănătoşirea este ceva, zise el, traversând camera şi aşezându-se pe scaunul cel mai apropiat de ea. Complotul este ceva. Dar din ceea ce ştiu eu despre genii, cam ai ceva de aşteptat.

Asta-i aduse un zâmbet îndoit.

— Cunoşti multe genii?

— Câteva.

Zâmbetul ei se lăţi.

— Mulţumesc.

Nu se putea decide dacă ea îi mulţumea că o întrerupsese din depresie sau pentru că crezuse că-i adresase ei complimentul. Ambele posibilităţi îl făcură să zâmbească, relaxând încordarea instalată în maxilarul lui pe timpul orelor petrecute cu Thornton.

— Deci, continuă ea, închizând cartea necitită fără ca măcar să pretindă că-i pune semn, ai aflat ceva folositor astăzi?

— Ezit să mă pronunţ dacă va fi folositor. Se sprijini de scaun şi îşi încrucişă gleznele, relaxându-şi picioarele aproape de ale ei. Dar, cu siguranţă, mi s-au deschis ochii faţă de… gusturile lui Thornton, deşi ezit să le zic aşa.

— Mai rău decât bănuiam noi?

De ce acel cuvânt, noi, îl încălzea mai mult decât cărbunii focului ce trosnea în şemineul din apropiere?

— L-aş fi putut ierta pentru orele nesuferite din pădure – am mai petrecut timp cu oameni plictisitori – dar apoi ne-am oprit în biroul lui.

Ea coborî privirea, de parcă spera că podeaua de sub ei devenise brusc transparentă.

— Şi?

— Are o colecţie substanţială de lucrări de artă şi alte piese care au de-a face cu… Chipul i se înroşi. După ce se zbătu după cuvinte pe care să le rostească în faţa ei, rămase în sfârşit la: „… relaţii conjugale”

Laura râse şi în ochii ei scânteie răutatea.

— Bănuiesc că majoritatea relaţiilor în chestiune sunt extraconjugale, nu-i aşa? Apoi îşi reveni. Ai văzut ceva în acea încăpere care să poată fi folosit pentru a-l expune?

— Expunerea ar însemna ca el să simtă ruşine şi cu aşa o etalare… Clătină din cap. Pare să creadă că nu are nimic de ascuns.

— Neruşinarea poate să fie ea însăşi o distracţie, zise ea, încă uitându-se gânditoare la podea. Apoi ridică ochii la el cu o expresie cunoscătoare. Exact aşa cum noi, cu mica noastră şaradă, avem de gând să nu lăsăm pe nimeni din casă să ghicească adevăratul nostru scop aici, el poate că îşi doreşte să şocheze sau să amuze cu obiectele de pe rafturile şi pereţii bibliotecii sale. În speranţa că nimeni nu se va deranja să sape mai adânc, să descopere ceva ce-i hotărât să păstreze secret.

Cum ar fi o scrisoare scrisă cu cerneală invizibilă?

Jeremy alungă gândul. Se obişnuise prea mult să caute înţelesuri ascunse în lucruri. Probabil că nu era nimic important, un bilet de la vreun prieten la fel de depravat căruia îi plăcea să joace jocuri.

Acum, că o găsise pe Lady Sterling, misiunea lui la conacul Thornton era clară: să descopere cât de departe era ea dispusă să meargă pentru a face dreptate.

— Şi chiar dacă înclinaţiile lui Thornton pentru artă şi

distracţie sunt punctul crucial, spunea ea, am de gând să găsesc o cale să-l fac să regrete că şi le permite. Dacă s-ar limita la femei care-i împărtăşesc viciul, bănuiesc că ar fi destul de inofensive, deşi ar trebui să ne fie milă de soţia lui, care nu mi se pare genul aventuros. Din nou, în colţul gurii ei jucă ceva ce ar fi putut să fie un amuzament ironic, care dispăru repede. Dar nu pot şi nu voi ignora exploatarea angajatelor lui.

Jeremy nu prea ştia cum să-i răspundă. Laura era aventuroasă? Instinctul îi spuse că ea ştia şi prea multe, şi prea puţine pentru propria ei siguranţă. În ceea ce-l privea, îşi dorea să ştie şi mai puţin.

— A părut deranjant de dornic să disciplineze tânăra servitoare care ne-a adus cafeaua, chiar dinainte ca ea să aibă ghinionul de a o vărsa pe biroul lui.

Cuvintele-i ieşiră cu greu prin maxilarul încleştat. Prefera să nu ştie asemenea cuvinte şi prefera şi mai mult să nu vorbească despre ele.

Degetele Laurei trasau absent gravura de pe coperta cărţii.

— Prin disciplinat înţeleg că nu te referi la a o da afară?

Nici într-o mie de ani nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut să poarte aşa o discuţie cu cineva, mai ales cu o femeie de viţă nobilă.

— Am avut senzaţia clară că nu avea intenţia să lase fata aia neajutorată să scape prea uşor. Mai ales că îşi aşteaptă prietenii până la sfârşitul săptămânii.

— O petrecere cu afemeiaţi, cugetă ea. Domnişoara Godfrey a menţionat asta în scrisoarea ei şi servitoarea a făcut aluzie când a intrat în camera noastră în dimineaţa asta să cureţe şemineul. Bănuiesc că prietenii lui Thornton sunt de aceeaşi teapă?

— Aşa ai crede. Se ridică în picioare, incapabil să stea locului. Şi ar trebui să fim demult plecaţi când ei vor ajunge aici.

Se cutremură când îşi imagină faţa locotenentului Hopkins dacă ar afla vreodată ce văzuse şi auzise sora lui

sub… Dumnezeule mare, nici nu ştia cum să-i spună. Clar nu sub protecţia lui.

— Te-a invitat să rămâi?

Poziţia ei era nerăbdătoare.

— Da, dar…

— Atunci trebuie să rămânem, dragul meu soţ. Lady Sterling are de gând să se asigure că va fi ultima ameninţare a lordului Thornton. Dacă mai pică şi alţi peşti în plasă, cu atât mai bine.

— Laura.

Avea de gând să o roage, să o certe?

Oricum ar fi, numele ei ajunsese pe buzele lui cu o uşurinţă uimitoare.

— Aşa, milord, zise ea, cu acel zâmbet înnebunitor din nou ferm la locul lui. Mi-ai rostit numele cu un amestec perfect de exasperare şi… aş zice eu, dor? Sprâncenele ei se arcuiră aproape provocator. Şi cred că ai reuşit şi să-l convingi pe lordul Thornton că ţi-e simpatic. Bravo! Talentul tău actoricesc este mult mai bun decât aş fi presupus eu. Dar acum, zise ea, fluturând degetele pentru a-l goni, trebuie să te duci să te îmbraci de cină şi să inventezi o scuză pentru ca noi să rămânem până sosesc ceilalţi.

Ar trebui să pună capăt acestui plan în acest moment.

Adică nici măcar nu era sigur că merita numele de plan.

Apoi se gândi la ceea ce spusese şi ameninţase că va face Thornton. Azi-noapte dorise confirmarea acuzaţiilor lui Lady Sterling şi evenimentele de astăzi erau în extrema cealaltă. Se gândi şi la domnişoara Godfrey, şi la alte femei fără nume aflate la mila lui Thornton. Sacrificiul timpului şi demnităţii lui erau nimic. Nu putea, nu va abandona acele femei în faţa sorţii lor.

În timp ce se îndrepta spre garderobă, trecând pe lângă pat, fu obligat să recunoască faptul că scopul rămânerii lui nu era unul nobil. Nu putea să scape de imaginea, de senzaţia capului auriu al Laurei dormind pe pieptul lui, nici să elimine speranţa egoistă, perfida, că ar putea şi în noaptea asta să se odihnească tot acolo.

Îi plăceau foarte mult unele părţi ale acestui joc de a prefăcutul.

Şi ce fel de bărbat era dacă simţea astfel?

Capitolul 10

O vreme după ce Jeremy închisese uşa în urma lui, Laura sperase la o vizită din partea domnişoarei Godfrey pentru a risipi plictiseala serii. Sigur, fetele erau la vârsta potrivită ca să cineze cu părinţii lor şi, dacă băiatul nu era, putea fi lăsat cu o doică. Dar uşa rămase închisă în timp ce în cameră întunericul se accentuă.

Servitoarea care-i adusese tava – şi care nu fusese nici Dinah, nici Dora, spre marea dezamăgire a Laurei – fu suficient de amabilă să aprindă două lămpi. După ce mâncă ce putu dintr-o cină excelentă, Laura se resemnă cu cartea abandonată, o povestire despre călătoriile cuiva prin Irlanda.

Neadecvată pentru scopul de a-i lua gândurile de la Jeremy.

Plecase îmbrăcat într-o haină bleumarin şi pantaloni gri care nu erau ai lui. Poate că aparţineau unuia dintre fiii mai mari ai lui Thornton; cu siguranţă, nu-i veniseră niciodată bine contelui, care era mai scund şi mai îndesat, deşi valetul lui Thornton i le adusese mai devreme în acea după-amiază.

Chiar şi cu hainele care nu fuseseră croite pentru silueta lui suplă, Jeremy atrăgea privirea.

Atrăgea, cel puţin, privirea ei.

Şi asta era problema. Laura, care ştia prea bine importanţa distragerii atenţiei, nu se lăsa niciodată distrasă cât timp era implicată într-un caz. Pentru unul aşa de complicat ca al lui Thornton, era nevoie de seriozitate în plus.

Cu toate astea, iat-o, singură din nou, şi contemplând moduri în care albastrul hainei scosese în evidenţă

extraordinarii ochi ai lui Jeremy.

Ochi. Da, şi urechi. Şi picioare. Până era iarăşi pe picioarele ei – adică… piciorul ei – nu avea de ales şi trebuia să se bazeze pe el pentru a vedea şi auzi ceea ce ea nu putea. Era o unealtă. Un mijloc pentru un scop.

Pentru a şasea oară cel puţin, reveni cu atenţia la întrebarea despre ce ar putea să ascundă Thornton în spatele faţadei de tablouri scabroase şi sculpturi obscene şi dacă ameninţarea dezvăluirii va fi de ajuns pentru a-i opri abuzurile.

Dar, pentru a răspunde la acea întrebare, ea avea nevoie de mai multe informaţii, informaţii pe care nu le putea avea până când Jeremy nu se întorcea de la cină. Ceea ce însemna că nu avea de ales şi trebuia să aştepte. Să aştepte şi să se uite la uşă.

Nu era ca şi cum îl aştepta pe el, îşi aminti ea în timp ce se uita fix la acel panou nemişcat. Nu dorea ca el să se întoarcă şi să-i ţină companie. Cu siguranţă, nu aştepta nerăbdătoare ora în care el o va ridica în braţele lui surprinzător de puternice şi o va duce la…

Se uită la pat. Poate că fusese imprudent să insiste să meargă cu spectacolul de proaspăt căsătoriţi chiar aşa de departe. Deşi serios, ce făcuseră în afară de a sta unul lângă celălalt într-un spaţiu suficient de mare în care să doarmă confortabil vreo şase persoane?

Nu era ca şi cum se scufundaseră în patul pufos, într-o îmbrăţişare pasională şi…

Închise ochii, alungând imaginea din mintea ei, imagine care se temea că ar face de ruşine lucrările de artă din biroul lui Thornton. Dar, înainte să închidă pleoapele, privirea ei neobosită zări poşeta de pe noptieră. Ceasul lui Penhurst. Ar putea măcar să afle ora şi cât mai avea de aşteptat.

Apucând de braţul divanului pentru a se echilibra, degetele îi intrară în tapiţeria pluşată anticipând durerea, îşi ridică glezna rănită de pe taburetul cu pernă şi puse degetele pe podea. Încă durea, dar nu trebuia să-şi lase greutatea pe el. Nu multă, de fapt. Considera că s-ar

descurca chiar admirabil cu o cârjă sau un baston.

Dar cum nu putea face asta, era obligată să ţopăie într-un picior, echilibrându-se cu spătarul divanului, cu marginea mesei, cu marginea scaunului. Se opri la abisul dintre zona de stat şi capătul patului, pentru că nu era niciun fel de mobilier de care să se sprijine. Noaptea trecută păruseră doar câţiva paşi.

După ce inspiră hotărâtă, ţopăi peste covor, temându-se că, dacă se oprea prea mult, îşi va pierde echilibrul şi va cădea. În sfârşit, reuşi să pună o mână pe unul dintre stâlpii sculptaţi ai patului, apoi să strângă cuvertura albastră. Câteva ţopăituri în plus şi ajunse lângă noptieră. Sprijinindu-se de pat. Cu respiraţia tăiată din cauza efortului pentru aşa o mică excursie, smulse ceasul din poşeta ei.

Scrisoarea domnişoarei Godfrey căzu şi zbură pe podea, sub pat.

Timpul era, o astfel de supărare i-ar fi putut smulge un epitet lipsit de eleganţă de pe buze. Dar acum, spre cumplita ei umilinţă, îi dădură lacrimile.

Of, ura, ura, ura să fie neajutorată. Era mai mult decât pierderea controlului asupra vieţii ei – care, cu toată sinceritatea, ar fi fost suficient de rău. Sigur, mai avusese planuri care merseseră prost şi evenimente care să nu fi decurs cum sperase ea.

În ultima vreme, aproape mereu când avea de a face cu lordul Thornton.

Acest lucru o făcu să scrâşnească din dinţi, mai hotărâtă ca niciodată să-l împiedice să facă rău, şi să se asigure că el va fi realmente dus în faţa justiţiei.

Se lăsă în jos, trăgând cuvertura pe jumătate de pe pat în proces, mătasea alunecoasă oferind prea puţin ca să contrabalanseze alunecarea fără graţie a corpului ei. Dar măcar îngenunchease pe podea, apoi se întinse pe burtă, ascunsă pe jumătate sub pat, mormăind şi întinzând întâi un braţ şi apoi pe celălalt pentru a ajunge la scrisoarea care se afla aproape de degetele ei.

— Lady Sterling?

Nu auzise uşa deschizându-se sau sunetul paşilor traversând podeaua. Speriată, se ridică, se lovi cu capul de cadrul patului şi văzu stele verzi. Şi cireaşa peste tort a scenei absurde, cuvertura din mătase alunecă de pe pat, mai-mai să o sufoce.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat? Eşti bine, draga mea? Jeremy îngenunche lângă ea. Ai căzut din pat?

— Nu.

Vocea ei se auzi slabă, înăbuşită, chiar şi în propriile urechi. Clătină timid din cap, ceea ce doar făcu să i se învârtă capul şi mai tare.

Cu grija, forţa şi decenţa la care ea ajunsese să se aştepte, el o desfăcu din cuvertură şi-i protejă partea din spate a capului de o altă lovitură de patul solid în timp ce ea se elibera lent. În sfârşit, se putu ridica uşor, cu ochii închişi şi-şi odihni capul pe marginea saltelei.

— N-am căzut, explică ea. Am avut un atac de... plictiseală. Doamne, ce confesiune jenantă! Voiam să ştiu cât este ceasul, aşa că am ţopăit până aici să iau blestematul ăla de ceas. Dar apoi mi-a scăpat scrisoarea domnişoarei Godfrey şi...

Gesticulă vag cu o mână.

— Şi eu te-am speriat. Vocea lui Jeremy era reconfortant de mâhnită. Poţi să te uiţi la mine?

După câteva încercări de a clipi, ea deschise ochii şi se concentră pe chipul lui – chipul lui frumos, îngrijorat, prea perfect. Ce avea acea faţă de i se părea aşa de familiară? Ochii lui albaştri îi căutau pe ai ei la doar câţiva centimetri distanţă în timp ce se lăsă pe vine lângă ea.

— Nu cred că ai o contuzie. Dar spune ceva inteligent ca să fiu sigur.

— Şi ce te face pe tine potrivit să judeci inteligenţa mea?

Acel răspuns peste picior îi aduse un zâmbet strâmb.

— Vezi? Ca nouă.

Ea vru să-i zâmbească la rândul ei. Sau poate să se încrunte sceptică, mustrătoare. În schimb, ochii i se umplură de şi mai multe lacrimi şi, spre completa ei

umilinţă, de data asta începură să curgă pe la coada ochilor şi să-i alunece pe obraji.

— O, draga mea, nu plânge. Eşti bine.

Scoase o batistă şi şterse evidenţa umilinţei ei. Pătratul cald de pânză avea acelaşi parfum subtil şi aromat. Poate că nu era săpunul de ras. Poate era doar… el.

— Sunt bine, fu ea de acord, luând batista din mâna lui şi suflându-şi nasul. Dacă nu ţii cont de glezna mea, de capul meu sau de incapacitatea mea totală să fac lucrul pentru care am venit la conacul Thornton. Lady Sterling s-ar putea să nu supravieţuiască acestui ridicol…

În loc să-i asculte văicărelile sau să încerce să o convingă să iasă din starea aproape isterică, se ridică şi dispăru din vedere. Într-un alt moment, se întoarse cu un pahar cu apă.

— Poftim.

Ea îl acceptă din mâna lui care cam tremura.

— Aş prefera să fie coniac.

— Ştiu.

Bâjbâi spre noptieră.

— Unde-i tonicul lui Phelps, atunci?

Fără prea mult efort, el ridică sticluţa înainte ca ea să ajungă la ea.

— Eşti sigură că-i înţelept?

— E pentru durere, nu-i aşa? Păi, mă doare capul.

El miji privirea şi sprâncenele negre i se uniră. După un moment îndelungat, reticenţa lui se duse, scoase dopul sticluţei, apoi îi prinse mâna pentru a menţine paharul cât puse două picături în apă. Ea privi fascinată cum cele două lichide se amestecau, în timp ce el puse dopul sticluţei şi o băgă în buzunarul lui.

— Haide, atunci. Şi, după ce te mai odihneşti, te ajut să te ridici şi chem o servitoare să…

— Nu! Prinsă în timp ce înghiţea, împroşcă lichid împreună cu refuzul. Lady Sterling are o reputaţie de protejat şi nu o voi lăsa pe Dinah sau pe vreuna dintre ele să mă vadă într-un moment de slăbiciune.

La menţionarea reputaţiei lui Lady Sterling, în colţul

gurii lui tresări ceva asemănător umorului.

— Dar scopul acestui şiretlic nu este ca ei să nu bănuiască faptul că eşti acea Lady Sterling? Mă aşteptam să profiţi de ocazia asta pentru a acumula simpatie – nu vor presupune că îngrozitorul tău soţ a spus ceva să-ţi frângă inima?

— Nimeni nu te crede îngrozitor, suspină ea cât iar i se adunară lacrimile în ochi şi paharul îi căzu din degetele fără putere.

El îl prinse înainte ca ultimele picături să se verse.

— Păi, atunci, bănuiesc că va trebui să încerc şi mai mult, o tachină el, punând paharul pe noptieră. Cred că mica petrecere a lui Thornton îmi va oferi destule ocazii.

Ea sughiţă.

— Ai primit o altă invitaţie?

— N-a fost greu. Thornton pare chiar dornic să se dea mare cu cât e de depravat. Acum, zise el întinzându-se după ea, hai să te ridicăm şi în pat înainte ca laudanumul să-şi facă efectul.

— N... nu pot să dorm în asta, zise ea, gesticulând spre rochia ei deja şifonată. Este singura rochie pe care o am, care nu-i pătată de noroi. Va trebui să mă ajuţi să mă dezbrac mai întâi.

Umorul se duse din ochii lui. Pupilele i se dilatară şi mâinile îi încremeniră.

— Nu cred că-i înţelept.

— Înţelepciunea am lăsat-o într-o cârciumă la est de Dartford. Acum, lasă-mă să-mi desfac ciorapii înainte să mă ridic. Când se aplecă uşor înainte, o cuprinse ameţeala, obligând-o să pună palmele pe covorul aspru. O! Nu mai contează. Pot să...

— O fac eu.

Era imaginaţia ei sau el tocmai vorbise printre dinţii încleştaţi? Nu-i mai văzu faţa când el se aplecă să-şi facă treaba, lucru uşurat de faptul că avea deja fustele ridicate până la genunchi.

Cu degete care bâjbâiră doar un pic, se băgă mâinile sub tivuri pentru a desface jartierele şi rulă mai întâi un

ciorap, apoi pe celălalt, dându-l jos primul pe cel de pe piciorul stâng şi, în sfârşit, scoţându-l pe al doilea de pe glezna ei dreaptă sensibilă.

— Cum arată? întrebă ea.

— Frumos. Ă, adică, pare că se vindecă frumos. S-a dezumflat faţă de azi-noapte.

Ea închisese ochii, pregătindu-se pentru disconfortul care nu sosi niciodată, dar acum deschise ochii.

— Azi-noapte? N-am ştiut…

— Păi, eu mă uitam când… adică atunci când domnul Phelps se uita la rană, m-a chemat.

Îl privi cum strânge ciorapii ghem într-o mână, descoperind apoi cu întârziere ce făcuse şi neştiind ce să facă cu ei, îi băgă în acelaşi buzunar în care băgase tonicul. Ridică, în sfârşit, ochii la faţa ei şi o văzu cum se îmbujorează.

— Nu-ţi aminteşti?

Probabil că laudanumul începuse deja să-şi facă efectul pentru că respiraţia ei păru brusc superficială, inegală. Nu putea să vorbească, reuşi doar să-şi mişte capul într-un mod care ar fi fost luat drept încuviinţat din cap.

El se ridică în genunchi.

— Bine atunci. Hai să te ridicăm!

Îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică, sprijinind-o când ea se clătină, întorcând-o cu faţa spre pat – era doar aceeaşi forţă familiară şi fermitate, aceleaşi mâini care o căraseră în noaptea anterioară. Nimic nu se schimbase.

Dacă atingerea lui părea diferită acum, delicată, aproape smerită, era doar pentru că ea nu avea prea multă experienţă cu mâinile bărbaţilor şi aproape toată experienţa ei era limitată la modul în care Penhurst o atinsese şi o pipăise în acea noapte în Vauxhall.

Cu toate acestea, ar fi uşor să vadă prea mult în felul în care degetele lui îi descheiau nasturii rochiei – tremurau nervoase? sau ceva complet diferit? — şi desfăceau şireturile corsetului ei. Degetele lui nu-i atinseră deloc pielea, cu toate acestea simţea furnicături prin pielea

sensibilă.

Avusese dreptate să spună că asta nu era înţelept.

— Spune-mi, zise ea, deşi avu nevoie să-şi dreagă vocea de două ori înainte de a rosti cuvintele, ce s-a discutat la cină.

— O, nimic deosebit. Lady Thornton a vrut să audă mai multe despre cum te-am curtat. Aparent cererea mea în căsătorie a fost… cum i-a zis? Ah, da. „Adorabil de romantică.”

Cererea lui? O, Dumnezeule! Fuseseră prinşi cu minciuna şi Jeremy nici măcar nu ştia.

În loc să se oprească, inima Laurei, care deja bătea prea repede, începu să-i bubuie în piept, ameninţând să se elibereze din ceea ce păruse până acum o cutie toracică destul de robustă. Cu siguranţă, el putea să audă cum îi bate inima?

El se oprise din a o dezbrăca în timp ce căuta cuvântul, dar acum revenise la a trage de şireturile robuste din mătase prin ochiuri, la fiecare pas auzindu-se un şuierat tăcut.

— Am făcut pe modestul, desigur, şi i-am spus că eram aşa de emoţionat că abia îmi aminteam răspunsul tău, darămite ce am spus ca să-l determin. Fiica ei mai mare a fost destul de generoasă să-mi ofere câteva indicii. Şuierat. Pentru un moment, nu mi-am dat seama de ce un asemenea discurs mi se părea cunoscut, apoi mi-am amintit unde l-am auzit: de pe buzele lui Kean însuşi în *Săgeata strâmbă a iubirii* din sezonul trecut. Evident că povestea este o favorită a femeilor; sora mea a insistat să o vadă de trei ori.

Furase ideea din piesă? Din fericire, memoria lui Jeremy era mai bună.

— A recunoscut cineva asta?

Şuierat.

— Nu. Nu cred că Lady Thornton se aventurează prea mult la Londra şi dacă Thornton merge la teatru, mă îndoiesc că se duce pentru a asculta piesa. Şuierat, şuierat. Recunosc că am fost surprins că ai fost dispusă ca soţul tău

să rostească cuvinte aşa de elocvente. Orice cuvinte spuse în realitate de un bărbat ar fi dezamăgitoare în comparaţie.

Corsetul ei începu să se deschidă şi ea încercă să nu întrebe în ce stare era cămăşuţa ei. Până în acel moment nu-şi făcuse niciodată prea multe griji cu lenjeria pe care nu o vedea nimeni niciodată.

— Cred că sinceritatea este mereu preferabilă unui discurs exersat.

— Mă bucur că bunii noştri actori englezi nu te-au istovit. Un ultim şuierat şi apoi văzu cu coada ochiului cum pune şiretul corsetului strâns pe noptieră. Să-ţi aduc cămaşa de noapte?

— Nu, mă… descurc…

Timiditatea nu era o stare care să o afecteze în mod normal. Dar acum, aflată între Jeremy şi patul enorm, tânjind după ceva ce nu putea fi numit, nu mai ştia ce să facă. Nu se gândise la posibilitatea îngrozitoare ca emoţiile pretinse să devină reale. Dând rochia şi corsetul jos, se urcă în pat fără ajutor, fără să-i pese de capul care o durea sau de glezna rănită, şi trase cuverturile până la bărbie.

Seria brusc de mişcări păru să-l sperie pe Jeremy, care făcu un pas în spate şi deveni brusc interesat de modelul ornamental de pe tavan.

— Deci eşti aranjată?

— Dacă m-ai… putea acoperi…

Gesticulă spre cuvertura albastră aşezată jumătate pe pat şi jumătate pe podea.

— Da, desigur.

Se aplecă să îndrepte cuvertura, apoi continuă până îngenunche lângă ea. Părul lui negru sclipea ca aripa unui corb în lumina lămpii.

— Jeremy, eu…

Când el ridică privirea, pulsul ei ajunse ceva periculos de aproape de anticipare. Apoi se ridică din nou, luând cu o mână hainele dezbrăcate de el şi bucata de hârtie în cealaltă.

— Biletul domnişoarei Godfrey. N-am vrea să-l uităm.

Chipul ei se înroşi de jenă. Era în pericol să uite mult

mai mult de atât.

— Arde-l, te rog! îl instrui ea, sigură că fierbinţeala din obrajii ei ar fi suficientă pentru asta. Ar fi trebuit să o fac deja.

El încuviinţă din cap, se duse la şemineu şi aruncă biletul peste cărbunii aprinşi.

— Aşa. Acum nu va mai face probleme.

Măcar de ar fi aşa.

— Ciudat câtă schimbare poate provoca o singură bucată de hârtie!

Înclină capul într-o parte, de parcă remarca necesita multă gândire.

— Da. Bănuiesc că aşa este, spuse, apoi dispăru în garderobă.

Hotărâtă să scoată ce-i mai bun din nesăbuinţă şi să se asigure că restul serii se îndrepta spre ceva mai sigur, strigă după el:

— Ce s-a mai discutat la cină?

— Nimic important. Ea auzi prin uşă foşnitul hainelor dezbrăcate şi apa stropind în lighean. Chiar şi după ce s-au retras doamnele, Thornton a fost remarcabil de supus. Părea să fie preocupat de ceva. Cât era ocupat cu un pahar de vin de Porto, i-am menţionat oaspeţii aşteptaţi. Mi-a făcut repede o altă invitaţie ca să mă alătur lor, aşa că am acceptat-o. Ceilalţi vor începe să sosească vineri.

Zilele – şi nopţile – între momentul prezent şi vineri se întinseră în faţa ei, cam cât de întins era patul în care era ea.

— Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine…

— Cum adică?

Apăru în uşa garderobei, frecându-se cu un prosop peste maxilar, îşi dăduse jos haina, vesta, desfăcuse lavaliera şi imaginea părului negru de pe piept, dezvăluit de deschizătura cămăşii lui, avu cumva puterea să-i crească şi mai mult pulsul. Nu reuşi decât să clatine mută din cap.

Noaptea trecută, şocul o împiedicase să înţeleagă cât de nebuneşte avea să fie să se poarte ca şi cum ar fi chiar căsătoriţi. Dar în seara asta, ce scuză avea ca să fie dispusă

să se joace cu acest pericol?

Nu reuşea să dea vina pe cele două picături de laudanum într-o gură de apă.

— Eşti sigură că nu preferi să dorm în garderobă? întrebă el, apropiindu-se de pat, părând să-i simtă valul brusc de emoţii. Sau lângă şemineu? Divanul nu-i lung, dar m-aş descurca pâ…

— Nu. Vocea ei era ciudat de răguşită. Ce prostie ar fi! insistă ea, după ce îşi drese vocea. De ce să dormi incomod? Sigur doi oameni…

— Care nici măcar nu se plac, interveni el cu un zâmbet ironic, repetând cuvintele ei din noaptea precedentă.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Nici măcar nu te cunosc.

Un colţ al gurii lui se ridică un pic mai mult.

— Atunci e aproape ca o adevărată căsătorie de societate.

Ea vru să râdă cu el, dar, în schimb, pe buze i se ridică o întrebare.

— Era cineva pe hol când ai intrat în cameră în seara asta?

În ochii lui scânteie confuzia la schimbarea de subiect şi se opri pentru a se gândi.

— Nu. De ce?

Pentru că mi-ai spus draga mea când nu era nimeni prin preajmă să audă.

— De ce mă ajuţi? întrebă ea, ignorând întrebarea lui chiar când se mustra pe ea însăşi: Face doar ce i-ai cerut tu să facă. Ai avut dar motivele tale pentru care m-ai urmărit în Kent şi probabil că ai alte treburi de făcut, dar acum eşti… suntem…

El zâmbi direct.

— Te îndoieşti că eram dornic să las deoparte munca mea obişnuită şi plictisitoare în favoarea unei plimbări ameţitoare prin ţară după o hoaţă de buzunare?

Ea desena o formă fără sens pe cuvertură cu unghia primului ei deget.

— Nu că eu fără să mă gândesc am furat deja ceva de la tine.

— Adică titlul? Ridică dintr-un umăr în semn de indiferenţă. Ca şi ceasul lui Penhurst, cu greu se califică drept furt să iei de la un bărbat ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să posede.

Era nedumerită de semnificaţie – regretul morţii tatălui său lăsase o umbră aşa de lungă asupra moştenirii lui? — dar nu zise nimic când el stinse lămpile.

În întunericul catifelat, simţi cum patul se lasă când urcă în el, auzi foşnetul cearşafurilor când se întinse în pat lângă ea, simţi căldura corpului lui, deşi nu se atingeau.

— Ce am văzut şi auzit în ultima zi m-a făcut să-mi dau seama de importanţa, necesitatea lui Lady Sterling. Vocea lui era un pic mai sus de o şoaptă acum şi intimitatea momentului o făcu să se cutremure de plăcere. Nu vreau ca domnişoara Godfrey, Dora şi restul să ajungă precum camerista lui Lady Thornton. Apropo, adăugă el întorcându-se spre ea, pregătindu-se evident pentru somn, ce i-ai luat lui Thornton de ţi-a adus cele cincizeci de lire pentru bucătăreasă? Dacă ştiu, m-ar putea ajuta să-mi dau seama în ce direcţie să fiu atent.

— O… o carte. Concentrarea lui pe muncă era admirabilă, practică. Ce prostie din partea ei să-şi imagineze că ar putea să fie altceva între ei! O carte de bucate franţuzească. Doamna Croft mi-a zis că îl văzuse odată uitându-se prin ea. Când l-a întrebat dacă voia ca ea să-i pregătească ceva din carte, s-a purtat destul de ciudat ţi-a ascuns cartea. Comportamentul lui mi-a trezit bănuieli, aţa că m-am deghizat în servitoare, cu intenţia de a-i afla secretul. Din păcate, cartea s-a dovedit a nu fi nimic mai mult decât ceea ce pretindea pe copertă că este şi deci nimic ce să pot folosi realmente. Am luat-o oricum, sperând că ar avea ceva valoare, dar nu am lăsat cartea de vizită a lui Lady Sterling în locul ei, pentru că ştiam că nu-mi terminasem treaba. Mai târziu, fratele meu a văzut cartea de bucate la mătuşa mea Mildred şi, când i-am spus că fusese o donaţie la una din activităţile ei caritabile, s-a

oferit să se ducă cu ea la magazin pentru mine, să vadă cât poate lua pe ea. Câteva zile mai târziu, mi-a adus banii, pe care eu i-am dat doamnei Croft. Mai mult de salariul pe un an înseamnă mult, desigur, dar eu sperasem la ceva mai… Se opri din povestit şi descoperi că respiraţia lui devenise superficială şi egală şi că el nu mai scotea nici un alt sunet. Jeremy?

Tot nimic.

Îndurase o zi lungă în compania lordului Thornton şi avusese parte de foarte puţină odihnă. Normal că era extenuat. Şi ar trebui să fie recunoscătoare că nu o tenta şi mai mult să facă altceva în afară de dormit în noaptea asta.

Cu un oftat care fu alarmant de aproape de un sunet de dezamăgire, se întoarse pe o parte, cu spatele la el, şi închise ochii. Dar, în ciuda laudanumului şi a celor mai bune intenţii, nu putea să scape de senzaţia prezenţei bărbatului de lângă ea şi somnul refuză să vină.

Capitolul 11

Aflându-se între dorinţe conflictuale, Jeremy îşi stăpâni respiraţia şi se prefăcu că doarme, deşi mintea lui alerga.

Prima dintre aceste dorinţe – să se întoarcă spre Laura şi să o ia în braţe – era aşa de mult peste limitele pe care abia reuşea să le recunoască.

Dar nici nu avea cum să o nege.

Doamne, ce-l apucase să fie de acord cu orice parte din această schemă? Nu pretinsa căsătorie, nici cererea înfloritǎ. Nu să o dezbrace centimetru delicios cu centimetru. Şi clar nu să împartă patul cu ea.

Nici recitarea în gând a catehismului, nici amintirea detaliată a fiecărui meci de crichet pe care-l jucase vreodată nu fuseseră de ajuns să-i împiedice mădularul să se întărească în timp ce-i descheiase rochia şi îi desfăcuse corsetul. Dacă procesul ar fi dezvăluit ceva mai mult decât

porţiunea perfectă de piele de deasupra genunchilor ei, ar fi putut să ejaculeze în pantalonii împrumutaţi.

Ce băiat fără experienţă era!

Cu siguranţă, faptul că era neexperimentat îl făcea să dorească o femeie care ar fi pus pe fugă un bărbat mai cu experienţă.

Indiferent cât de minunată. Indiferent cât de inteligentă.

Indiferent de faptul că ea părea că-l invită să o atingă.

Atingerea inocentă, îşi reaminti el. Ea doar avusese nevoie de ajutorul lui. Strângând cearşafurile cu degetele, încercă să se concentreze pe altceva, orice altceva.

Dar a doua dorinţă a lui, care însemna să scotocească prin biroul lui Thornton ascuns în întuneric, nu era mai puţin periculoasă.

Cartea care-i adusese cincizeci de lire pentru biata doamnă Croft… cartea de bucate franţuzeşti… era de fapt cartea cu coduri pe care el petrecuse aşa de multe ore în ultimele luni. Şi acum ştia că-i aparţinuse lordului Thornton.

Înţelegea Thornton ce deţinea? Avea în posesia lui documente pe care să le decodeze… mai multe scrisori cu cerneală invizibilă, poate?

Necazul era, îşi dădu Jeremy seama în timp ce reflecta la dilema lui, că dorinţele lui nu erau conflictuale, ci interconectate.

Lady Sterling furase cartea de la Thornton. Locotenentul Hopkins o găsise în posesia surorii Laurei. Şi, desigur, ea nu i-ar fi spus adevărul despre cum o găsise, de teamă că identitatea ei secretă ar fi fost dezvăluită.

Oare Scott bănuia legătura?

Nu. Cu siguranţă, nu. Dacă ar fi bănuit, n-ar fi tărăgănat săptămâni întregi, cât Jeremy se chinuise. Ar fi profitat de orice ocazie să spargă codul. Deşi poate că generalul s-ar fi putut teme că Lady Sterling era implicată în spionaj, nici măcar el nu şi-ar fi putut imagina că era sora lui Hopkins.

Dar acum Jeremy ştia.

La etajul de sub el, în birou, s-ar putea afla o

informaţie vitală care l-ar putea ajuta să garanteze siguranţa şi succesul tovarăşilor săi soldaţi împotriva armatelor lui Napoleon.

Lângă el se afla o femeie disperată să găsească un schelet ascuns în dulapul lui Thornton, sperând că ameninţarea dezvăluirii secretului ar putea ţine sub control comportamentul infect al bărbatului.

Şi-ar putea el satisface o dorinţă cedând în faţa celeilalte?

Îşi forţă mâna să lase liber cearşaful. Nu. În ceea ce o privea pe Laura nu putea să existe satisfacţie.

Chiar şi să o ajute reprezenta un risc. Dar măcar ăsta era un risc pe care şi-l permitea. Împreună îl puteau opri pe Thornton din a mai distruge alte vieţi.

Tresări, de parcă se trezise brusc.

— O… scuze. Am aţipit?

Părul ei şopti pe pernă când întoarse capul. Spre spaima lui – nu, uşurarea – corpul ei nu se întoarse şi el.

— Nu-i nimic.

— Ba nu este. Îmi povesteai… îmi povesteai despre bucătăreasă.

— Doamna Croft, da.

— Şi o carte. Ai spus că fratele tău a fost cumva implicat?

— Da. Fitz a vândut vechitura unui librar. N-aveam idee că o carte de bucate putea să fie aşa de valoroasă. Râsetul ei încet flutură pe coloana lui ca atingerea unei pene. Nu prea mă pricep la chestiunile domestice.

El scoase un sunet undeva între un chicotit şi un mormăit, şi apoi se lăsă pe spate.

— Tu şi fratele tău sunteţi apropiaţi?

— Bănuiesc că eram. Când eram copii. Apoi mama a murit şi el a fost trimis la şcoală, iar eu m-am dus să locuiesc cu mătuşa Mildred în Clapham. Abia l-am văzut de atunci şi până s-a citit testamentul tatei.

— Nu ştiam că ţi-ai pierdut şi tatăl. Îmi pare rău!

— Eşti amabil. Dar o să ai o părere proastă despre mine dacă spun că n-a fost o mare pierdere? Ea se foi sub

grozăvia acelei confesiuni. Când bea, ceea ce făcea deseori, îi spunea lucruri nespus de crude mamei şi mie şi lucruri indecente servitoarelor şi guvernantei mele. Guvernantelor, se corectă ea cu un oftat. Mătuşa mi-a cumpărat un exemplar din Drepturile femeii şi m-a dus la prelegeri. Am învăţat că, din păcate, comportamentul tatălui meu era departe de a fi unic, dar şi că nu trebuie tolerat. De-a lungul anilor, am început să-mi imaginez că aş putea să fac ceva pentru a opri bărbaţii ca el.

— Şi aşa ai devenit Lady Sterling.

Pernele lor erau suficient de apropiate ca el să simtă cum ea încuviinţează din cap.

Se întoarse în sfârşit în pat şi stătea cu faţa spre el, cumva adunând în jurul ei mare parte din cuvertură. Deşi camera se răcise pentru că focul se stingea, el nu-i purtă pică pentru pătură; purta pică păturii pentru cât era de aproape de ea.

— A fost în acelaşi an în care Fitz a intrat în armată. Sper că n-a devenit grosolan.

— Grosolan? repetă nesigur Jeremy.

Ea n-avea de unde să ştie ceea ce probabil că văzuse şi făcuse fratele ei în serviciul lui Scott, la fel cum Julia şi mama lui îşi imaginau că Jeremy nu făcea nimic periculos, doar frunzărea nişte hârtii într-un birou imaculat la Gărzile Călare, chiar dacă la nişte ore cam neobişnuite.

— Iartă-mă, căpitane Addison. N-am vrut să insinuez că toţi soldaţii... Tu eşti... ai fost un model de domn. Dacă fratele meu nu este, sunt sigură că vina este a tatălui nostru.

Jeremy nu-l cunoştea bine pe Fitzwilliam Hopkins, dar ştia că agenţii de teren jucau multe roluri, nu toate distinse. Ştia şi despre greutatea moştenirii unui tată pentru fiul său.

— Sper că nu s-a purtat urât cu tine?

— Cu siguranţă, n-ar binevoi niciodată să-şi însoţească sora la teatru cum faci tu.

Jeremy nu se putea hotărî dacă nota batjocoritoare din vocea ei era pentru el sau pentru ea.

— Dar, per ansamblu, mă tratează destul de bine.

Chiar şi aşa, zise ea, întorcându-se pe spate, îmi fac griji.

El îşi putea imagina cu uşurinţă ochii ei gri, umbriţi de îngrijorare, uitându-se spre întunericul căscat al baldachinului de deasupra lor.

— Când mi-a adus banii de pe vânzarea cărţii de bucate, avea un ochi negru şi o buză spartă, arăta de parcă nu dormise sau nu mâncase de o săptămână. N-am avut cum să nu mă gândesc la cum arăta papa uneori, când se bătea la un joc de cărţi sau la ceva la fel de trivial.

Într-un anumit fel, Laura avea dreptate. Hopkins fusese implicat într-un joc al sorţii mortal. În zilele în care ea îl aşteptase să se întoarcă, fratele ei fusese prizonierul unor golani francezi în căutarea cărţii cu codul, pe care el abia reuşise să o dea unei femei nebănuitoare. Avusese noroc că scăpase cu viaţă.

— Nu mi-ar plăcea să-i fac lui Fitz o vizită ca Lady Sterling, zise ea.

Jeremy era sigur că fratelui ei i-ar fi displăcut şi mai mult o astfel de vizită.

— Ofiţerul lui superior nu tolerează încăierările, jocurile de noroc sau beţiile, o asigură el.

Nu era o minciună. Scott se supăra când auzea despre aceste lucruri, iar colonelul Millrose era şi mai strict.

Dar un ofiţer de informaţii rareori avea libertatea de a divulga tot adevărul.

De exemplu, el nu putea să explice ce era de fapt cartea de bucate sau că fratele ei fusese în primejdie din cauza implicării lui în acea afacere. Nu putea să dezvăluie munca lui de spărgător de coduri.

Nu putea nici măcar să-i spună ce bănuia despre Thornton – cel puţin nu încă; momentan, abia ştia dacă teoria lui despre acel bărbat merita numele de bănuială. Thornton era desfrânat şi necugetat de crud cu cei care depindeau de bunăvoinţa lui.

Asta nu-l făcea un spion.

Jeremy nu putea să-i spună aşa de multe lucruri, deşi ar fi vrut să o facă. Şi apoi, ce sens ar avea să vorbească despre dorinţe asupra cărora nu putea să acţioneze?

Abia îi trecu gândul prin minte, când degetele ei alunecară peste ale lui. În comparaţie cu ce făcuse ea ca Lady Sterling, nu putea fi numit un gest îndrăzneţ că mâna ei traversase cei câţiva centimetri de cearşaf gol ce-i despărţea. Dar fu uimit de asta, de tăcerea intimă a acelei atingeri inocente, a acestei dovezi tăcute, dar extraordinare de încredere din partea ei. O femeie care văzuse ceea ce văzuse ea ar fi avut dreptate să nu aibă niciodată încredere în orice bărbat, să nu spună nimic unui om aproape străin.

— Mulţumesc.

Cuvântul fu abia şoptit, o scurtă răsuflare aidoma cu atingerea mâinii ei.

Pentru o clipă, el nu-şi dădu seama ce făcuse să câştige recunoştinţa ei. Acea liniştire măruntă cu privire la fratele ei? Sau era o expresie a încrederii ei în el? Dacă ea putea să vadă în mintea lui, să-i ştie gândurile, să-i afle secretele…

Merita mult mai mult decât îi putea oferi el.

Aşa că se mulţumi cu ceea ce putea oferi în schimb şi speră că va fi de ajuns.

— Biblioteca lui Thornton de aici este plină de cărţi. Poate dacă ne uităm mai atent, vom descoperi ceva util pentru Lady Sterling. Şi pentru armata britanică. Putem să ne uităm mâine, după ce domnul Phelps îţi verifică iarăşi glezna.

Degetele ei se strânseră, petrecându-se cu ale lui într-o strânsoare delicată.

— De ce nu acum?

— Acum? Cred că-i trecut de miezul nopţii.

O scuză slabă în orice circumstanţe, dar mai ales pentru un agent secret care deseori lucra la adăpostul întunericului. Dar, în mod egoist, nu voia ca momentul prezent să fie întrerupt de nimic.

— Prea obosit? îl tachină ea, dând drumul mâinii lui şi ridicându-se în coate. Dacă laudanumul avusese vreun efect calmant, clar se dusese. Cu cât întârziem mai mult, cu atât Thornton are mai mult timp să ascundă orice cu adevărat interesant. Şi este chiar dedesubt – putem să ne

ducem şi să ne întoarcem fără să ne vadă cineva.

— Mă duc eu şi îi spun…

— Nici să nu te gândeşti! După ce mi-ai descris în această după-amiază, trebuie să-i văd colecţia cu ochii mei.

— Laura, o mustră el prevenitor.

— Serios, Jeremy. De ce anume crezi că mă protejezi?

De mine.

Să se gândească la a examina acele sculpturi şi tablouri cu ea lângă el – mai rău, în braţele lui… înghiţi geamătul ce i se ridicase pe buze, dându-şi seama că cel mai mult încerca să se protejeze pe el.

— Şi dacă suntem prinşi?

— O să spunem că n-am putut să dorm, ceea ce-i adevărat, şi că am vrut ceva de citit. Sigur trebuie să fie ceva în biblioteca aia care să treacă drept inofensiv. Şi dacă nu? Ei bine, până la urmă sunt femeie măritată.

El fu nevoit să închidă ochii, în ciuda întunericului din jurul lor.

— Într-adevăr.

— Deci ce mai aşteptăm?

Cu un oftat dădu picioarele jos din pat şi se ridică.

— Îţi aduc rochia.

— O, nu te deranja, răspunse ea lejer. Un halat e de ajuns. Mai autentic rolul, nu eşti de acord?

Nu se deranjă să întrebe ce rol se imagina jucând în acest moment, nu se deranjă să o contrazică. Bâjbâi însă până ta garderobă, aprinse o lumânare şi reveni cu ea şi cu halatul ei de împrumut pe un braţ.

Chipul ei se lumină de nerăbdare.

— Vom găsi ceva, o simt. Mă tem că va trebui să mă cari până jos, zise ea luând halatul greu din mătase de la el şi punându-şi-l pe umeri. Pot să şchiopătez pe podea, dar treptele…

— Să-ţi reamintesc că de la şchiopătatul pe podea aproape că ai căpătat o contuzie?

Ea scoase un sunet nepăsător şi ridică mânecile prea lungi pentru a ridica braţele, cum o făcuse noaptea trecută, ca un copil care cere să fie luat în braţe.

— Gata?

În absenţa unui al doilea halat, el era încă îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă, nici măcar ciorapi.

— Nu crezi că măcar eu ar trebui să mă îmbrac?

Cu o sclipire obraznică în ochi, îl măsură de sus până jos – sau poate era doar pâlpâitul luminii lumânării în adâncurile de cositor.

— Deloc.

Cu mai multă forţă decât era nevoie, el puse lumânarea pe noptieră, dădu cuvertura la o parte şi o ridică din pat. Ah, Doamne! Fu o tortură când ea se foi să se aranjeze în braţele lui, buclele ei gâdilându-l pe lateralul bărbiei şi bicepşii arzându-l.

Cea mai dulce tortură imaginabilă.

La primul lui pas, ea protestă.

— Lumânarea?

— Crezi că poţi să o duci fără să-mi dai foc?

Ea îşi prinse buza între dinţi, abia ascunzându-şi un zâmbet.

— Cel mai probabil.

În ciuda raţiunii, el o lăsă să ridice sfeşnicul de alamă şi să le lumineze ieşirea din cameră. Până la urmă, dacă judecata lui ar fi fost sănătoasă, în primul rând n-ar fi fost niciodată de acord cu această excursie în miez de noapte.

Însă ar fi fost mai înţelept să rămână întins în pat lângă ea, ţinând-o de mână şi visând visuri imposibile?

*

Biblioteca lordului Thornton era un spectacol complet diferit de ceea ce văzuse vreodată Laura; cu toate acestea, ea avea ochi numai pentru Jeremy.

El o aşeză pe o banchetă capitonată la geam şi se apucă să aprindă mai multe lumânări. Picioarele lui goale abia se auzeau pe covorul gros turcesc. Putea să vadă părul negru de pe gambele şi antebraţele lui, unde îşi suflecase mânecile umflate ale cămăşii. Ar fi trebuit să se înroşească pentru că ea îl invitase – nu, insistase – să vină cu ea, aşa

dezbrăcat. Dar îşi luă privirea de la el abia când Jeremy se întoarse din nou spre ea. Se concentră, în schimb, pe propriile degete, încâlcite în nodul cordonului de la halat.

Să fi vrut şi nu i-ar fi găsit vreun defect. Chiar şi chipul lui i se părea perfect, deşi zărise o mică cicatrice argintie deasupra unei sprâncene şi zâmbetul lui era mereu uşor strâmb. Avea un corp suplu şi nu era cu mult peste înălţimea medie; deci nu era sigură de unde provenea forţa să o ridice şi să o care cu aşa uşurinţă, deşi avea bănuielile ei. Dacă ar fi fost vreodată destul de norocoasă să-l vadă doar în pantalonii albi cambraţi ai uniformei de ofiţer, era destul de păcătoasă să creadă că acele bănuieli s-ar dovedi corecte.

Şi, desigur, cea mai mare vină a lui era că nu fusese complet sincer cu ea cu privire la motivul pentru care venise după Lady Sterling sau ce trebuia să facă cu ea acum că o găsise.

Nu asta, era ea sigură când el începu să studieze rafturile în locul ei, fără să ştie măcar ce să caute.

Nu-i făcea o plăcere deosebită să găsească defecte bărbaţilor. Deseori îşi dorea ca aceştia să nu-i uşureze aşa de mult sarcina. Tatăl ei, amicii lui etern beţi, fiecare bărbat de la care furase: Penhurst, Thornton şi restul – oricare dintre ei ar fi fost suficient ca explicaţie pentru hotărârea ei de a rămâne necăsătorită.

Dar adevărul era că încă nutrea o fărâmă de speranţă în piept – speranţa nebunească de a putea întâlni într-o zi un bărbat care să o merite. Un bărbat cu umor, eleganţă, un dram de inteligenţă. Un bărbat care să creadă în justiţie şi în cauza lui Lady Sterling.

Şi lordul Sterling avea ceva – o, dar zeilor le plăcea să râdă din când în când, nu-i aşa? – care aţâţase un tăciune aproape stins într-o flacără arzătoare.

El se întinse după o carte pe un raft mai sus şi ea privi cum, prin materialul subţire al cămăşii lui, muşchii spatelui se încordau şi se întindeau.

Sau poate acea căldură din miezul ei, ondulându-se prin membrele ei, arzându-i obrajii… poate că nu era

speranţă. Poate că avea o cu totul altă sursă.

Îşi îndreptă atenţia spre cameră, mustrându-se că uitase pentru ce veniseră. Lumina lumânărilor era insuficientă pentru a vedea prea multe detalii, dar gustul lui Thornton nu era subtil. Îşi imagină plăcerea bolnavă pe care un astfel de bărbat ar avea-o în a-i ordona unei fete ca Dora să vină în bibliotecă cu ceaiul sau să-i ceară bietei domnişoare Godfrey să caute o carte pentru lecţiile elevilor ei.

Laura nu era o mironosiţă. Nu vedea nicio ruşine dacă domnişoara Godfrey se strecura din camera de studiu într-o după-amiază pentru a studia tabloul de pe peretele opus sau dacă servitoarele se certau pe al cui rând era să facă focul în bibliotecă pentru că doreau să se holbeze la perechea – sau poate era un trio? – de figurine sculptate de pe poliţă. Dar ca asemenea imagini să le fie aruncate în faţă, în necunoştinţă de cauză şi nedorind, iar apoi acea experienţă să fie urmată de Thornton penetrând…

— Ţi-e frig lângă geam?

Gândurile, nu temperatura, o făcuseră să se cutremure.

— Un pic. Dar o să fiu bine.

Jeremy se întoarse la privitul rafturilor de cărţi, trecând cu degetele de-a lungul unui rând de cotoare, scoţând din când în când din raft câte un volum, frunzărindu-l şi apoi punându-l la loc.

— Remarcabil.

După cum rostise acel singur cuvânt, ea aproape că îşi dorea că el să se fi uitat la ea, nu la cărţi.

— Ce anume? întrebă ea.

— Cât de neremarcabil este totul, răspunse el, ridicând privirea la raftul în faţa căruia se afla. Adică este o colecţie extraordinară, munca a generaţii. Ceea ce înseamnă că este ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Adică oricare dintre aceste cărţi ar putea fi…

De valoare.

Când el se întrerupse înainte de cuvântul aşteptat – se opri, de fapt, închizând gura cu aşa o forţă că ea îi auzi

dinţii lovindu-se –, ea se uită la profilul lui.

Ce anume sperase că va găsi?

Nu ceva pur şi simplu vechi. Chiar şi ea, că un ochi neformat şi o privire rapidă văzuse volume care ar fi trezit interesul unui anticar.

— Multe dintre cărţile astea sunt comune şi nu-s neapărat pe subiecte la care te-ai aştepta de la Thornton, dacă te uiţi la tot ce mai e pe aici. Flutură un braţ, referindu-se la cameră şi la diferitele lucruri cuprinse în acel gest cuprinzător. Uite-o pe asta, de exemplu, zise el, scoţând un volum subţire de pe raftul din faţa lui şi ţinând-o în aşa fel încât ea să-i vadă coperta.

— Nobilul joc de şah, citi ea, mijind ochii pentru a putea citi titlul stanţat în lumina slabă.

— Da. Scrisă în urmă cu mai bine de cincizeci de ani de un sirian din Alep şi apoi tradusă în franceză. Tatăl meu m-a învăţat, folosind chiar această carte. Încă mai am volumul. Durerea nostalgiei din vocea lui o făcu să aibă un nod în gât. E destul de ciudat să crezi că tatăl lui Thornton ar fi putut să facă la fel.

— Sau că el foloseşte cartea aceea să-şi înveţe propriii băieţi.

— Mă îndoiesc şi nu doar pentru că Thornton nu-mi pare genul de bărbat cu sentimente paterne deosebite. Vezi tu, metoda de notaţie a lui Stamma nu mai este la modă, explică el, apropiindu-se de ea cu cartea deschisă la o pagină oarecare.

Coloane de numere şi litere ajunseră la ochiul ei.

— Parcă-i un cod.

Zâmbetul lui Jeremy era ciudat.

— Da, bănuiesc că da. Se foloseşte de notiţe de algebră pentru a expune o serie de mişcări.

Ea văzu entuziasmul copilăresc şi gesticulă spre o mică masă de jocuri la câţiva paşi distanţă, a cărei marchetărie de deasupra era concepută în şablonul unei table de şah şi cu piesele lângă.

— Îmi arăţi?

El o ajută să se ridice şi să meargă şchiopătând vreo

şase paşi până la cel mai apropiat scaun, apoi el se aşează în scaunul opus.

— Fiecare număr se referă la o anumită coloană de pe tablă, explică el, arătându-i pagina, care era împărţită în coloane marcate cu Alb şi Negru. Unu, doi, trei şi aşa mai departe. Arăta în timp ce vorbea. Şi fiecare literă, zise el, încuviinţând din cap spre carte, indică o piesă. A este pentru tură, B pentru cal. Plasă fiecare piesă în pătratul ei pe tabla de şah. Apoi o iei de la capăt în direcţia opusă pentru negre.

— P este de la pion? ghici ea.

— Exact. Şi crucile, zise el, subliniind un mic simbol cu degetul, arată când este pus regele în şah. Un sistem elegant unde nu prea este loc de confuzii.

Acolo, Laura nu putu să fie de acord, pentru că nu ştia aproape nimic despre joc, fiecare pagină i se părea doar un talmeş-balmeş de litere şi numere. Uşurinţa cu care Jeremy clarifica înţelesul lor scotea la iveală o parte din el pe care ea nu o bănuise anterior.

Acum tabla era plină între ei.

— Jucăm?

— Cu siguranţă voi pierde, insistă ea cu un râset ruşinat.

El nu o contrazise.

— Primul meci, aproape sigur. Dar ai genul de minte care s-ar descurca bine la şah. E nevoie să priveşti înainte, să anticipezi mişcările adversarului, ştiind cum să-ţi deghizezi propriile motive până-i prea târziu ca adversarul să recupereze.

Nu era o descriere rea pentru rolul ei de Lady Sterling.

O cunoştea surprinzător de bine şi, cel mai surprinzător, părea să-i placă ce ştia.

Îi dădu cartea deschisă ei.

— Începe de aici. Stamma va fi ajutorul tău de luptă în acest meci, în vreme ce eu trebuie să mă descurc singur. Deşi, ca să fiu sincer, cândva memorasem acele pagini.

Zâmbi la propriul lui entuziasm şi inima ei tresări la acel zâmbet pieziş.

Ea urmări conştiincioasă fiecare notaţie, recunoscătoare pentru răbdarea lui în timp ce ea număra pătratele cu degetul şi murmura în şoaptă literele şi numele pieselor. Fiecare mişcare avea nevoie de dublul timpului necesar.

După câteva mutări, când era pe cale să ridice degetele de pe regina ei, el clătină din cap.

— Asta n-are cum să fie corect, zise el, strângând delicat degetele în jurul degetelor ei pentru a pune piesa unde fusese. În ciuda frigului din cameră, mâna lui era caldă. Încearcă din nou.

Foarte distrasă, mai întâi de senzaţia atingerii lui şi apoi de absenţa atingerii, abia se putea concentra pe linia corectă din tabel. În sfârşit, cu un oftat de exasperare, îi arătă pagina.

— Dacă nu-i mişcarea corectă, atunci eu nu mai înţeleg nimic.

El se întinse încrezător după carte şi ea o ţinu de aşa manieră încât să o vadă amândoi, manevrând-o uşor ca degetele lor să se atingă.

— E nevoie de ceva timp să te obişnuieşti. Ţine minte, trebuie să numeri de la stânga la drea… Se opri, încruntându-se, şi luă complet cartea în mâna lui. Asta-i greşit, ar trebui să fie c, nu e. Nebunul, nu regina.

— Poate are pagina un defect, sugeră ea, uitându-se, şi doar arată ca un e.

Încruntătura lui se adânci.

— Bănuiesc că ar putea. Avem nevoie de mai multă lumină ca să fim siguri.

Punând în practică ceea ce tocmai spusese, aduse sfeşnicul şi îl aşeză pe masă, apoi ţinu cartea în mâna întinsă cu lumina între pagină şi faţa lui.

Reticentă să fie prinsă studiindu-i trăsăturile în acea lumină caldă, ea coborî privirea la tabla de şah. Pentru un moment îşi imagină că ceea ce văzu erau nişte simple umbre sau poate rezultatul unor ochi obosiţi, pentru că acum era probabil foarte târziu.

Dar nu. În timp ce lumina lumânării pâlpâia peste

piesele de şah sculptate, scotea în evidenţă anumite detalii ce trecuseră neobservate în camera slab luminată.

Duse degetele la buze pentru a acoperi ceva între o exclamaţie şi un chicotit.

— O, vai de mine!

Jeremy se întoarse pe jumătate spre sunet, dar ochii îi erau încă la carte.

— Hmm?

— Ce spuneai mai devreme? Că ai fost surprins că lordul Thornton ar fi interesat de ceva atât de obişnuit ca… ăăă… şahul?

— Cum adică?

Se uită la ea, gândindu-se evident încă la carte. Apoi în ochii lui se văzu alarmarea la expresia ei şi privirea lui o urmări pe a ei.

— O, Dumnezeule!

Piesele de pe tabla de şah erau nişte omuleţi extraordinar de bine dotaţi, calul cu un suspensor umflat şi nebunul cu un adevărat toiag desfăcându-i sutana. Şi fiecare pion era nici mai mult, nici mai puţin decât replica perfectă în miniatură a organului masculin.

Când, în sfârşit, ea ridică ochii de la tablă, descoperi că Jeremy nu mai ţinea strâns cartea din cauza şocului şi paginile cărţii începuseră să se ardă în flacăra lumânării.

— Jeremy! Cartea!

El smuci ochii mari de la tabla de şah la Nobilul joc de şah şi închise volumul cu aşa o forţă încât lumânarea tremură şi aproape se stinse.

— Iartă-mă, domnişoară Hopkins! zise el rigid, refuzând să se uite iar în jos. Pe pometii lui perfecţi se întindea o culoare minunată. Ştiind gusturile lui Thornton, ar fi trebuit să verific mai bine înainte ca noi…

— Prostii! zise ea. Niciunul dintre noi n-ar trebui să fie surprins că lordul Thornton ar avea o asemenea – făcu un cerc cu mâna, căutând un cuvânt potrivit – curiozitate în posesia lui. Şi eu ţi-am cerut să-mi arăţi cum se joacă şahul, dacă-ţi aminteşti.

— Deci nu eşti supărată pe mine?

— Pe tine? zise ea ironică. Dacă aş insista mai mult de un moment asupra gândului că lordul Thornton priveşte cu satisfacţie în timp ce o servitoare inocentă este pusă să şteargă praful şi să lustruiască fiecare dintre piesele astea, aş fi chiar furioasă – pe el.

El se încruntă şi murmură acordul, iar ea se întrebă dacă mai exista vreun alt bărbat printre cunoştinţele ei care ar fi înţeles, ca să nu mai zică despre indignarea îndreptăţită pe care o împărtăşeau.

— Dar, în absenţa unor asemenea gânduri, continuă ea pe un ton mai lejer, pentru un meci între oameni căsătoriţi ca noi, mărturisesc ca toată chestia mi se pare destul de… amuzantă. Înclină capul să se uite mai bine la câteva piese. Până şi regina nu pare deranjată.

Cea mai apropiată dintre figurinele celor două femei avea fustele ridicate până la talie şi părea că se masturba.

— Laura.

Mustrarea din vocea lui Jeremy era teribilă, dar în colţurile gurii lui apăru un zâmbet reticent.

Amuzant, zisese ea. Excitant ar fi fost mai onest. Nu piesele de şah în sine, care erau ridicole, fantezia unui adolescent. Ci lumina delicată, slabă. Amintirea mâinii lui Jeremy ghidându-le pe ale ei, capetele lor aplecate peste masă. Atenţia lui la sentimentele ei. Erau genul de lucruri care topeau inima – şi rezistenţa – unei femei.

La fel ca şi nerăbdarea de a se întoarce în patul lor comun când el declară:

— Gata cu exploratul în noaptea asta.

Stinse lumânarea, apoi se ridică să o ia în braţe. Urcară în tăcere pe scările servitorilor, drumul lor fiind luminat de singura lumânare pe care ea o adusese jos. Voia să o arunce şi să fie liberă să-şi pună mâna pe pieptul lui, să alunece cu ea peste umărul lui şi să şteargă ultima bucată de spaţiu dintre ei.

O, nu voia să dorească aşa. Să se minuneze aşa.

Lady Sterling nu era obişnuită ca curiozitatea ei să nu fie nesatisfăcută.

Odată ajunşi în dormitorul albastru, el o aşează pe

marginea patului şi-i luă sfeşnicul, ca ea să-şi poată da jos halatul înainte de a se întinde. Degetele ei nervoase bâjbâiau încercând să desfacă nodul.

— Mă gândeam…

El puse sfeşnicul pe noptiera de lângă pat cu un gest deliberat şi nu zise nimic. Din el radia tensiune. O simţise în braţele lui.

— Te… plac, Jeremy. Cu siguranţă nu mă aşteptam, dar… te plac.

Fără să se întoarcă, el făcu o plecăciune ironică. Lumina lumânării sublinia fiecare detaliu al profilului lui, dar îi lăsa expresia în umbră.

— Acum ar trebui să-ţi mulţumesc?

— Nu mă aştept să o faci, nu. Răsuci mai strâns capătul unui şnur din mătase în jurul degetului arătător. Dar speram că mă vei… săruta.

În maxilarul lui tresări un muşchi.

— Aşa sperai?

— Ar împrumuta un aer de autenticitate reprezentaţiei noastre ca Lord şi Lady Sterling.

— Chiar dacă nu ne vede nimeni?

O sprânceană neagră se arcui neîncrezătoare.

— Am putea să o considerăm o repetiţie privată pentru rolurile noastre în public.

— Şi crezi că un singur sărut va fi suficient pentru repetiţie?

Se întoarse lent până când ajunse cu faţa la ea. Se aplecă înainte, ţinând mâinile pe saltea, de o parte şi de alta a şoldurilor ei.

— Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, pentru că eu nu mă pot căsători cu tine, Laura. Privirea lui nu avea scrupule, era plină de ceva asemănător cu furia. Nu vei fi niciodată realmente Lady Sterling.

Ea îşi umezi buzele ca să vorbească şi descoperi că-i tremurau.

— Presupui cam multe, milord.

Se îndepărtă instinctual de el, ceea ce doar păru să-l încurajeze să se apropie. Suficient de aproape ca ea să

vadă adevărul: ceea ce confundase cu cruzime în ochii lui era, de fapt, durere. Durere şi o foame pe care o înţelegea mult prea bine.

— Un sărut, promise ea, micşorând distanţa pe care o pusese între ei. Nu mai mult.

— Nu mai mult, fu el de acord şi-o sărută.

Capitolul 12

Trecuseră doisprezece ani între primul sărut al lui Jeremy şi acesta.

Tot doisprezece ani trecuseră de la ultimul lui sărut. Doisprezece ani de când moştenise titlul de viconte Sterling şi se dusese la cârciuma din sat mai mult ca să-şi înece amarul decât să sărbătorească, iar Sally Miller, fiica unui moşier local, se urcase în poala lui şi-l sărutase în faţa a jumătate din sat şi el îşi dăduse seama că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

În acea după-amiază, descoperise că un titlu pe care nu-l voia şi nu-l merita îl făcea oricum interesant pentru ceilalţi. Şi o partidă bună, aşa cum fiul unui rector nu fusese niciodată. Ştiind că nu-şi putea permite să se însoare, Jeremy o dăduse la o parte cu delicateţe pe Sally şi jurase că nu va bea, nu se va săruta şi nu va face toate lucrurile care ar putea duce la asta.

Dar doisprezece ani, după cum se vedea, era foarte mult timp. Suficient ca un astfel de jurământ să devină fragil. Se transformă în praf sub prima atingere a buzelor Laurei.

Doamne, mai existase vreodată ceva atât de moale, de minunat şi de cald? Era nehotărât între dorinţa de a devora imediat dulceaţa lor şi a le savura o oră – pentru că, deşi ea fusese de acord doar cu un sărut, dacă el nu ridica niciodată buzele de pe ale ei, acel unic sărut nu putea să continue la nesfârşit?

Având grijă să nu întrerupă legătura dintre ei, îşi

susţinu greutatea într-un braţ şi pe celălalt îl strecură sub capul ei, petrecându-şi degetele prin buclele ei scurte, aurii şi învăţându-i curbele delicate. Volumul catifelat al buzei ei inferioare. Vârfurile buzei superioare, încântător de ascuţite ca şi ea. Avansul şi retragerea unui dans pentru care el nu avusese profesor, dar pe care îl ştia pe de rost.

Dacă el era timid, ea era îndrăzneaţă, petrecându-şi braţele în jurul coastelor lui şi trăgându-l mai aproape, primind greutatea lui cât el o împingea în saltea. Îi simţi sânii urcând şi coborând cu respiraţia ei rapidă, răspunzând şi imitând ritmul pulsului lui.

Din nou şi din nou, când apăsarea fermă a buzelor se înmuie şi se mişcă, el se temu de sfârşit, gândindu-se că nu mai putea continua mult. Apoi buzele ei se deschiseră sub ale lui şi simţi căldura umedă a respiraţiei ei, auzi murmurul lacom al ei şi sărutul deveni mai pasional. Cu gura deschisă şi dornică, ea îşi puse o mână mai sus, în vreme ce degetele celeilalte mâini strânseră cămaşa lui, unghiile ei zgâriindu-l uşor pe spate. Prima atingere timidă a limbii ei pe buzele lui, o aluzie, un gest şi el se pierdu.

Nu doisprezece ani de la ultimul lui sărut. O veşnicie. Şi dacă ar fi ştiut că asemenea sărutări existau pe lume, n-ar fi supravieţuit niciodată aşteptării.

Se deschise pentru ea, o lăsă să facă ce voia, în timp ce limba ei intra în gura lui, fiecare atingere o lecţie de plăcere şi de cum să oferi plăcere. Când ea înclină capul, unind buzele lor, el preluă controlul sărutului şi-i arată ce învăţase. Contrastul erotic dintre dinţii ascuţiţi şi limba alunecoasă. Arcuirea senzuală a palatului. Promisiunea tremurată a unui geamăt.

În anii din armată, muncise din greu să dezvolte o serie de abilităţi, numere, litere, matematică, limbi străine, orice ţinând de arta antică a criptografiei.

Dar, oricât ar fi vrut el, acele preocupări academice nu-i şterseseră complet interesul pentru alte lucruri. Petrecuse mult prea mult timp singur în celula lui de monah din Subteran, gândindu-se la cum ar fi să sărute o femeie ca Laura…

Nu. Nu ca Laura.

Niciodată nu fusese suficient de curajos să invoce o astfel de femeie, nici măcar în visele lui.

Un sărut. Nimic mai mult.

Cu riscul de a întrerupe sărutul şi promisiunea lui, îşi mută buzele de pe ale ei. O şansă pentru a cunoaşte catifelarea delicată a obrazului ei, pentru a explora golul sensibil de sub urechea ei, pentru a simţi pulsul de la gâtul ei. Pentru a confirma că sub acea carapace impenetrabilă ea ascundea un miez voluptuos, vulnerabil.

Ea ridică un picior peste şoldul lui şi-l petrecu peste talia lui pentru a-l trage şi mai aproape. Corpurile lor îmbrăcate sumar se potriveau de parcă chiar erau soţ şi soţie şi el se cutremură. Ea îi spusese că era un domn şi un domn va fi, indiferent cât de grosolane erau gândurile lui de moment.

Deşi vulgare nu prea era cuvântul potrivit pentru a le descrie: nu se putea gândi decât la cât de fină ca mătasea era pe oriunde o atingea, oriunde voia să atingă, lucru care-l întărea peste tot din cauza nevoii.

— Sunt împunsă.

Chicotitul ei bâzâi pe buzele lui când el urca cu ele de pe gâtul ei spre gura ei.

Îşi reprimă un geamăt, ştiind că ar trebui să se scuze, deşi nu-i părea rău. Niciodată nu fusese aşa de tare. Deşi nu avea cum să-şi ascundă starea, se mişcă un pic, încercând să-i facă pe plac. Dar asta nu păru decât să înrăutăţească lucrurile.

— O, şopti ea, foindu-se sub el. Ce este asta?

— Eu… O, Doamne. Era ceva în neregulă cu el? Erecţia nu era o reacţie normală la sărutări? Se ridică pe cât de repede reuşi să-şi folosească muşchii încordaţi ai umerilor, preluând toată greutatea pe braţe. Îmi pare rău. Eu…

Chipul i se înroşi. Şi ea se ridică, cu braţele încă în jurul corpului lui.

— Nu asta, dragul meu soţ. Zâmbetul ei era şiret, uşor obraznic, deloc mâhnit. Asta. Scoase într-o secundă o carte

subţire de la spatele lui şi o întoarse cu coperta spre lumină. De ce ai băgat în pantalonii tăi volumul Nobilul joc de şah al lordului Thornton?

Jeremy nu se putu gândi la un răspuns. Tot sângele părea să i se i se fi scurs din creier şi nu reuşea să-şi amintească ce-l apucase să ia cartea din bibliotecă. Când în sfârşit îşi aminti – pentru că credea că mişcările greşite la şah s-ar putea să nu fi fost o simplă eroare de tipar şi voia să studieze paginile mai pe îndelete – nu era o explicaţie pe care să i-o poată da.

Şi în tot acest timp se întreba cât durase un sărut, cât de departe puteau să meargă cu testatul limitelor de doar atât, dacă cotorul cărţii lui Phillip Stamma cu contribuţia lui la jocul regilor n-ar fi împuns-o pe Laura în picior.

În acest moment îşi dori să fi lăsat blestemata de carte să ardă.

— Ăăă. Păi, vezi tu…

Ea dădu capul pe spate ca să se uite mai bine în ochii lui.

— Mi s-a părut că te-ai cam fâstâcit la tabla aia de şah obraznică şi că te cam grăbeai să pleci. Bănuiesc că din greşeală…

— Exact, fu el de acord, luând cartea de la ea cu o mână şi cu cealaltă trecând prin părul lui, de parcă, făcând asta, putea să-i aranjeze buclele ademenitoare ciufulite. O simplă neatenţie. O voi duce jos acum, da?

Băgă volumul la subraţ şi se apucă să-şi bage marginea cămăşii înapoi în pantaloni – când se desprinseseră aşa de mult?

— Ar trebui să te culci, îi zise el, făcând un semn din cap către pat şi încercând să nu se mândrească cu faptul că respiraţia ei era un pic neregulată.

— Eşti… eşti sigur? întrebă ea încruntându-şi fruntea.

— Da, minţi el. Sunt sigur. Unul dintre ei trebuia să se prefacă. E mai bine dacă eu… dacă tu… mă rog.

Ea ridicase cearşafurile şi-şi mişca lent picioarele goale în pat. O, ce îşi dorea să le urmeze, nimic nu dorea mai mult decât să se desfete cu buzele ei umflate de

sărutat şi în ochii ei cu pleoapele lăsate.

Ridică sfeşnicul.

— Cred că mă mai uit un pic prin bibliotecă. Să nu mă aştepţi.

Ea se întinse la loc în pat şi trase cuvertura până la bărbie, aşa că, atunci când vorbi, vocea ei era un pic înfundată şi el nu-i mai putu judeca tonul. Dezamăgire? Batjocură?

— O să răceşti.

Doamne, aşa spera. În acest moment, o baie într-un lac de gheaţă n-ar fi fost de ajuns ca să-i stingă focul.

Doar că, chiar şi biblioteca rece, întunecată îl făcea să-şi dorească să rămână şi să se cuibărească în căldura patului pufos cu ea.

— Îngrijorarea ta faţă de soţie este impresionantă.

De sub cearşafuri se văzu zâmbetul ei şi în expresia ei reveni ceva din încrederea ironică în sine.

— Vezi? Ţi-am spus că doar un sărut va îmbunătăţi reprezentaţia noastră ca proaspăt căsătoriţi.

El plecă capul.

— N-ar fi trebuit niciodată să mă îndoiesc de tine.

— Pe viitor, zise ea, căscând în timp ce se aranja pe pernă, ai grijă să nu o mai faci.

Jeremy se dădu jos din pat, luând sfeşnicul cu el. Umbrele se întinseră între ei.

— Nu, milady. Mi-am învăţat lecţia.

Nu credea că pasiunea ei fusese jucată. Ştia că a lui nu. Chiar şi aşa, sărutul lor pasional era dovada proaspătă că, jucând acele roluri, putea să fie periculos.

Era momentul să-şi amintească de rolul lui: agent secret pentru Coroană.

*

Lady Sterling fusese sărutată de vreo şase filfizoni, mereu cu o parte din mintea ei concentrată la cum să scape din mâinile care o prinseseră şi cealaltă parte a minţii imaginându-şi premiul pe care intenţiona să-l fure.

Uitase acele sărutări înainte să se termine.

Laura însă era mai mult o novice în arta sărutatului, pentru că nu avusese niciodată nici măcar un pretendent. Mare parte din experienţa ei era limitată la a asculta discuţiile servitoarelor despre respiraţia urâtă, salivă, limbi forţate între buze şi aproape băgate pe gât şi întrebându-se cum putea cineva să simtă plăcere cu aşa o acţiune.

Până în noaptea asta. Până în acel moment pe scări, în braţele lui Jeremy, când dorise… ceva. O apropiere care nu era doar practică, care clar nu se cuvenea. Sigur, în comparaţie cu a-i cere să o dezbrace şi a insista să doarmă în patul ei, un simplu sărut ar fi inofensiv?

Se dovedi însă că sărutările nu erau simple. Erau minunat de complexe. Un prolog shakespearean care introducea personajele şi stabilea tonul şi chiar dezvăluia intriga – totul fără a strica piesa. Ştiind cum se termină piesa, tot rămânea destul loc ca să te întrebi cum ajungeai acolo, să te minunezi de multitudinea de căi laterale ce duceau la acea destinaţie. Un asemenea prolog doar îţi deschidea apetitul pentru mai mult.

Şi asta, desigur, era problema. Fusese în mod explicit de acord cu doar atât şi la acel moment vorbise serios. Dar sărutările erau chiar plăcute până la urmă când îţi plăcea persoana care te săruta. Mai mult decât plăcute. Undeva pe drum, un sărut care începuse delicat şi timid se transformase în ceva care nu stingea focul, ci-l aţâţa.

Când devenise ea crudă? Crudă cu ea însăşi, pentru că încă tânjea şi dorea, chiar mai mult decât înainte. Şi crudă cu el, pentru că era sigură că şi el tânjea singur în biblioteca rece, întunecată, unde clar fugise în loc să rişte să facă lucrul lipsit de onoare.

Nu că în opinia ei sărutările – sau chiar mai mult de sărutări – erau ruşinoase. Ce conta era dacă erau dorite de ambele părţi.

Apoi îşi aminti de expresia ciudată din ochii lui. Când lucrurile se porniseră, el participase dornic la sărut, dar n-ar fi putut să spună că sugestia ei fusese neapărat bine primită. Acea sclipire de… ceva, ridicându-se din adâncurile

albastre. Furie, crezuse ea la început. Frustrare. Precauţie. De parcă el îşi reţinuse o durere permanentă până când nu mai era recunoscută ca atare – cel puţin nu de cei care nu doreau să o vadă.

Pe urmele acelei expresii enigmatice fusese declaraţia lui că nu se va căsători cu ea. Ei bine, ea nici nu voi, nici nu se aştepta la o cerere în căsătorie. Nici de la el. Nici de la nimeni.

Dar o cam deranjase un pic când el insistase că ea nu va fi niciodată realmente Lady Sterling, acea aluzie că el nu o credea vrednică de titlul lui.

Dacă se gândea mai bine însă, se întrebă dacă reţinerea lui deriva din aceeaşi sursă cu durerea. Nu din cauza ei, ci de la ceva din trecut, ceva din interiorul lui. Ce se întâmplase de un domn tânăr, atrăgător, inteligent hotărâse ca niciodată să…?

De pe buzele ei se ridică un râset ironic. Nu era şi ea o lady atrăgătoare, inteligentă care ajunsese cam la aceeaşi concluzie? Adevărat, ea mereu considerase că statutul de persoană căsătorită oferea mai multe beneficii domnilor decât doamnelor. Doar dacă doamna nu era disperată, ceea ce ea, slavă Domnului, nu era.

Cu siguranţă nu atât de disperată încât să gândească cu orice alt organ în afară de creier. Când vreodată îşi lăsase comportamentul condus de dorinţe – în afară de dorinţa de răzbunare, desigur? Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să fie Lady Sterling, nu Laura. Trebuia să-şi folosească abilităţile de investigator.

Chiar dacă însemna să petreacă mai mult timp decât îi plăcea gândindu-se la Jeremy.

Bun, atunci. Căpitanul Addison avea acelaşi ofiţer superior ca fratele ei. O coincidenţă? Puţin probabil. Mereu îl considerase pe Fitz cam trântor. Dar Jeremy clar nu i se părea să fie aşa. Judecase ea greşit? Serios, ce fel de ofiţeri aveau voie să piardă timpul prin

Londra, venind la ceai cu mătuşa lor sau ducându-şi sora la teatru? Sau umblând aiurea prin Kent vreo două săptămâni?

Nu soldaţii obişnuiţi, asta era clar. Ar fi prea egoist să creadă că armata britanică chiar era pe urmele ei?

Sperau că Lady Sterling îi va conduce la ceva important, ceva valoros?

Sau o făcuse deja?

În întuneric îşi aminti de vocea lui Jeremy: îmi povesteai despre… o carte. Ai spus că fratele tău a fost cumva implicat?

Închise ochii şi încercă să-şi amintească tot ceea ce zisese şi făcuse Fitz în ziua în care venise în vizită pe neaşteptate la mătuşa Mildred, care nu era acasă, şi zărise cartea veche pe masa de lângă geam – cea pe care ea o luase de la lordul Thornton, cu ajutorul doamnei Croft. Ridicase coperta verde, încercase să mascheze că îşi băga nasul printr-o curiozitate nepăsătoare. Reacţionase el cumva la ceea ce văzuse când pagina cu titlul ieşise la iveală? Frunzărise cartea? Scosese un sunet din gât? Sau înflorea ea amintirea?

Nu putea să fie sigură. Îşi aminti propria surpriză la interesul lui; pe Fitz nu-l interesaseră niciodată prea mult cărţile. Şi mai mare fusese uimirea ei la oferta lui ulterioară de a vedea cât putea să-i obţină pe carte, după ce ea minţise cu privire la proveniența şi scopul cărţii. Presupusese că intenţia lui fusese să fie amabil cu mătuşa lor, nimic mai mult. Dar dacă motivele lui fuseseră… ei bine, nu neapărat egoiste? Nici altruiste.

Interesul lui Jeremy pentru cărţi i se părea destul de în concordanţă cu caracterul lui, deşi nu-l cunoştea suficient să pretindă asta. Dar avea paloarea cercetătorului şi-şi amintea nu doar intrigile din piese, ci scenele, replicile şi actorii. Fitz şi-ar fi putut însoţi sora un sezon la toate reprezentaţiile din Covent Garden şi tot ar fi fost imun la asemenea cunoştinţe.

Desigur, ceea ce era cu adevărat izbitor era interesul lui Jeremy în povestea unei anumite cărţi şi în faptul că anterior aparţinuse lordului Thornton. Poate că Jeremy fusese trimis să o urmărească, dar nu regreta faptul că ea îl adusese aici.

Îşi aminti modul în care el scanase rafturile de jos, principiile după care îşi ghidase căutările fiind încă neclare pentru ea. După ce ea îi povestise despre cartea de bucate, era clar că el se aşteptase să mai fie ceva în biblioteca lui Thornton – dar ce anume? Ce avea contele de voia Jeremy… şi armata britanică? Degetele îi coborâră pentru a testa mica zgârietură din spatele genunchiului făcută de Nobilul joc de şah. De ce luase pe furiş cărticica din bibliotecă? Găsise ceea ce căuta? Găsise ea?

Urcă lent cu degetele pe interiorul piciorului. Dorinţa dintre picioarele ei se liniştise la un pulsat ocazional de o sensibilitate sporită. Ca regina de la şah, nu avea decât să ridice marginea cămăşii pentru a reduce la tăcere acel al doilea puls – pentru moment, oricum. Cu primul deget atinse perii sensibili prin bumbacul subţire; cea mai uşoară atingere şi tot îi iuţi respiraţia.

Dacă era greşit să se atingă nu era o întrebare la care se gândise vreodată. Nu făcea rău nimănui şi-i limpezea minţile pentru lucruri mai importante. Dar ar fi greşit să se atingă şi să se gândească la Jeremy? Oarecum lipsit de respect să-şi imagineze degetele lui cu vârfuri boante în locul degetelor ei, ridicându-i cămaşa şi deschizând cârlionţii aurii?

Dacă el se întorcea chiar în acest moment şi o surprindea, îi vedea obrajii îmbujoraţi la lumina lumânării, auzea cât de alunecoasă era şi vedea ritmul antrenant al mâinii ei pe sub cuvertură… şi el s-ar înroşi, la început, şi şi-ar feri privirea. Aproape că şi-l imagina, acolo lângă uşă. Dar apoi… apoi bărbatul care o sărutase cu aşa o foame cu siguranţă ar fi venit mai aproape, cu ochii întunecaţi de înţelegere şi, da, dorinţă. Va fi el mulţumit să privească sau va pune sfeşnicul deoparte şi i se va alătura în pat? S-ar atinge? Ar atinge-o…?

— Aaaah!

O cutremură orgasmul, zgomotos şi fără remuşcări.

Uşa dormitorului rămase închisă.

După câteva momente, în timp ce respiraţia şi pulsul îi reveneau la ritmul normal, constant, gândurile ei încâlcite

începură să se alinieze şi să se ordoneze, precum apele agitate după o furtună.

Fusese impresionată de afecţiunea lui Jeremy pentru sora lui şi de suferinţa pierderii tatălui său. Fusese intrigată de ideea că-l ştia pe fratele ei, o ştia pe ea, ştia lucruri despre ea, cum era teama ei de ploaie, lucru despre care se îndoia că Fitz îl înţelegea.

N-ar fi trebuit niciodată să piardă din vedere faptul că acest bărbat nu era interesat de Laura Hopkins, ci de Lady Sterling.

Ei bine, o găsise. O însoţise la conacul Thornton. Şi acum, datorită gleznei rănite şi deciziei de moment de a pretinde că el era soţul ei, avea nevoie de ajutorul lui. Dar dacă el găsea ceva în birou care să-l distrugă pe conte, va merita.

Nevoia de Jeremy era doar un aranjament temporar.

„Şi dorinţa”, se gândi ea, trăgând cămaşa la loc peste genunchi unde-i era locul, „era o problemă ce putea fi rezolvată cu uşurinţă şi eficienţă.”

Capitolul 13

— V-aţi simţit rău, milady?

În oglinda mesei de toaletă, Laura văzu reflecţia lui Dinah care îşi înclina capul în lateral şi privea cu o fascinaţie incomodă cum Laura îşi uda degetele şi răsucea fiecare secţiune din păr, lăsând de fiecare dată o buclă elastică. Buclele aurii ale Laurei aveau o nuanţă roşcată în lumina soarelui de dimineaţă.

— Poftim?

— De ce v-aţi tăiat părul ăla frumos?

— Pentru că-i eminamente practic, zise Laura, zâmbind în timp ce aşeza ultima buclă. Pentru că era mult mai uşor să se deghizeze sub o perucă. Şi este la modă, mai zise ea.

Dar cel mai mult, pentru că tatăl meu îmi interzicea

să-l tai.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, milady, fu de acord Dinah, dar cu dubii.

Nefiind nevoie de mâinile ei pentru aranjarea părului lui Lady Sterling, îşi făcuse de lucru aranjând câteva lucruri în garderobă. Scoase o cămaşă de bărbat pentru a o scutura şi câteva foi căzură pe podea.

— O, vai!

Laura se întoarse şi întinse mâna după hârtii. Servitoarea i le dădu fără să încerce să-şi bage nasul în ce conţineau. Când Laura privi în jos, descoperi că Dinah ar fi văzut foarte puţin, chiar dacă le-ar fi studiat o oră. Pe micile pagini, împăturite, apărea un scris apăsat masculin, coloane de litere şi numere ce păreau să fi fost copiate din Nobilul joc de şah, cu câteva corecturi.

W. B.
p ~~c~~e 4 p e 5
8 f 3 ~~d~~b c 6
f c ~~7~~? F c 5

Şi aşa continua pe toată pagina şi pe următoarea.

Deşi nu pricepea modificările, era aşa de absorbită în efortul ei că nu-şi dădu seama că nu mai erau singure până când Dinah nu făcu o reverenţă.

— Bună dimineaţa, milord!

— Îmi voi ajuta eu soţia de aici, îi spuse Jeremy pe o voce aspră. Poţi pleca.

Dinah fugi, apoi ezită în pragul uşii deschise dintre garderobă şi dormitor.

— Să vă aduc tava cu micul dejun, milady?

— Mulţumesc, Dinah. Aruncă o privire spre Jeremy. Într-un sfert de oră?

El încuviinţă brusc din cap şi fata plecă, lăsând-o pe Laura liberă să studieze dezaprobarea lui Jeremy. După cum reieşea după cămaşa dezbrăcată şi foile împăturite,

probabil că se întorsese cândva după ce ea adormise, deşi era sigură că nu se întorsese în patul lor. Acum era complet îmbrăcat în propriile haine, care fuseseră periate şi călcate de valetul lui Thornton. Ar fi zis că arăta perfect respectabil, dacă n-ar fi avut cearcănele de sub ochi, care cumva făceau încruntătura lui şi mai aprigă şi maxilarul nebărbierit, care-l făcea să arate ca un golan. Un golan foarte chipeş.

— Nu credeam că ai să-ţi bagi nasul, zise el, smulgându-i foile din mână.

— Hârtiile alea nu erau neapărat ascunse. Dinah le-a găsit când a ridicat cămaşa pe care ai purtat-o aseară, zise Laura şi reveni la a-şi aranja părul ca să facă ceva cu mâinile. Nu ştiu de ce-ţi imaginezi că trebuie să fi furios pe mine. Nu e ca şi cum cineva poate să citească foile. Parcă ar fi scrise într-un fel de…

Vorba încetini pe măsură ce se apropia de capătul frazei şi, deşi cuvântul cod nu-i ieşise deloc pe gură, toate piesele de puzzle se aşezară la locurile lor. Cartea de bucate. Căpitanul Addison din armata britanică. Un joc de şah.

— Eşti un spion, zise ea şoptit, mai mult către ea decât către el, întorcându-se pe taburetul mesei de toaletă pentru a fi cu faţa spre el.

El deschise gura să nege, apoi mototoli hârtiile în mână şi se sprijini de cadrul uşii.

— Aparent nu unul foarte bun.

— Pentru că mi-am dat seama? Ea clătină din cap. N-ar trebui să te aştepţi că poţi ascunde asemenea lucruri de soţia ta.

— Laura.

Din nou acea notă pe jumătate implorare, pe jumătate mustrare. El îşi încrucişă braţele peste piept şi-şi îndreptă umerii, de parcă se pregătea pentru orice urmă ea să mai spună.

Ea crezuse că în noaptea trecută se vindecase de atracţia nedorită faţă de el. Dar fu nevoită să recunoască că un bărbat frumos cu maxilarul nebărbierit, sprijinindu-se de

uşă avea ceva neaşteptat de atrăgător.

Prinzând marginea mesei de toaletă, se ridică în picioare şi făcu un pas şovăitor spre el.

— La fel de bine ai putea să-mi spui restul cât mă ajuţi să trecem dincolo.

El nu o ridică imediat să o ducă, lucru pentru care ea iniţial fu recunoscătoare. Nu avea încredere în ea că va putea să ţină sub control acele sentimente incomode cât el o cuprindea în braţe şi o ţinea la pieptul lui.

Dar, după cum se dovedi, petrecerea unui braţ în jurul taliei lui încordate şi sprijinirea puternică de o parte din el se dovediră la fel de potrivite pentru a-i trezi senzaţiile nedorite.

— Pat? întrebă el şi parcă ar fi fost iarăşi noaptea trecută, atât de puternică era amintirea fizică a lui apăsând-o în saltea cu acel sărut.

— Divan, răspunse ea, clătinând determinată din cap, deghizând doar parţial un fior de dorinţă. Nu sunt o invalidă.

— Cum doreşti. Coapsele lor se atinseră la primul pas lent, atent. Draga mea.

Ultimele cuvinte fură însăilate, un fel de tachinat ulterior. Deci de ce era aşa de bucuroasă să-l audă rostindu-le?

Erau un memento a tot – cuvintele, atenţia lui, chiar şi sărutul – erau bucăţi din reprezentaţie. O reprezentaţie cu un scop specific şi important: să-l împiedice pe lordul Thornton să profite de servitoarele lui şi guvernanta copiilor săi. Laura aproape că uitase asta când îl văzuse pe prima oară pe Jeremy în această dimineaţă, cu părul lui ciufulit şi cu firele de barbă umbrindu-i unghiul ascuţit al maxilarului.

— Deci…? insistă ea, sperând că ceea ce avea să-i spună era destul pentru a o distrage de la junghiurile din gleznă şi de la orice altceva, cât traversau podeaua. Eşti spion.

— Ăsta nu-i un cuvânt de folosit superficial, o avertiză el, cu vocea joasă. De fapt, nu este un cuvânt pe care eu aş alege să-l folosesc. Sunt un spărgător de coduri. Sau mă

credeam.

— Şi lordul Thornton?

— Nu sunt sigur. Pauză lungă. Dar am văzut destul să devin bănuitor.

— Ce?

El strânse buzele, de parcă se gândea dacă să spună mai mult.

— Astea-s treburi periculoase, nu o indiscreţie tinerească sau un ceas de buzunar furat cu care să domini pe cineva. Când ea doar se uită cu nădejde la el, el oftă reticent. Cred că s-ar putea să fie implicat în trădare.

— Trădare?

În ciuda a ceea ce spusese Jeremy, asta părea exact genul de informaţie pe care Lady Sterling ar putea să o folosească.

— Laura. Vocea lui îşi pierduse umorul, de parcă ştia la ce se gândea ea. Sunt sigur că până şi servitoarele de la conacul Thornton ar prefera ca stăpânul lor să nu fie găsit vinovat că-i ajută pe francezi. Pentru că, dacă-i ajută, va fi spânzurat.

— Dar este conte.

— Asta se poate schimba, zise el, aruncând hârtiile mototolite pe masa din lateral şi apoi ajutând-o să se aşeze. Pentru asta i se poate lua titlul, poate fi judecat ca un om obişnuit. Dacă am dreptate. Petrecând o mână pe sub gamba ei, îi ridică nepăsător piciorul, în vreme ce cu cealaltă mână aranjă perna pe taburet. De parcă, după doar două zile, devenise ceva obişnuit să aibă grijă de ea. De parcă, noaptea trecută, grija nu lăsase locul unor senzaţii mult mai carnale. Dar nu pot… chiar nu pot…

— Asta are de a face cu eroarea de tipar din cartea de şah? întrebă ea, ridicând notiţele lui şi netezindu-le pe piciorul întins.

— Mai mult decât atât, cel puţin din ce-mi amintesc eu din instrucţiunile lui Stamma. Mi-am petrecut mare parte din noapte făcând mişcări de şah – în minte, se grăbi el să adauge, prăbuşindu-se în scaunul din apropiere. Şi nu cred că sunt erori de tipar. Arătă spre hârtiile de la ea. Dar îmi

scapă modelul. Am încercat patru limbi şi fiecare chichiţă de algebră la care mă pot gândi şi tot nu-mi dau seama ce vrea să însemne.

Laura studie din nou coloanele de litere şi numere scrise de el, tăierile şi semnele de întrebare. Patru limbi? Algebră? Îl judecase greşit pe Jeremy din mai multe puncte de vedere decât putea ea să numere.

— Eu mereu am crezut că mesajele codate sunt scurte şi la obiect – o scrisoare, un bilet pe o bucată de hârtie. Mi se pare tare multă agitaţie să tipăreşti şi să legi o întreagă carte şi apoi… şi apoi să o pui pe undeva pe un raft într-o bibliotecă? Cum îi ajută asta pe francezi sau… sau pe oricine?

— Atât codul, cât şi metoda de transmitere depind de ce fel de informaţie e nevoie să fie codată, explică el. Dar bănuiesc că Thornton are în posesia lui cifrul, cheia ce permite spargerea codului.

Ea cântări informaţia asta cu ceea ce ştia deja.

— Şi cartea de bucate?

— Se aplică acelaşi principiu. Lăsă capul pe spate pe scaun pentru a se uita la tavan. De săptămâni îmi frământ creierul cu asta, deşi nu-s mai aproape să înţeleg cum funcţionează. Şi acum, oftă el, mai este una.

Slavă Domnului că o durea glezna sau ar fi cedat impulsului brusc să meargă la el şi să-l mângâie delicat cu degetele pe la tâmple şi să-i şoptească cuvinte de liniştire pentru a-i alina oboseala. În felul în care ar face o soţie.

Era evident că el lăsase deoparte intimităţile de azi-noapte şi ea ar fi făcut bine să facă la fel.

În schimb, îşi făcu de lucru împăturind hârtiile.

— Şi Fitz este… ştia atunci ce a găsit? Sau mai degrabă ce am găsit eu?

El mişcă capul pe spătarul înalt al scaunului încuviinţând oarecum din cap.

— Tocmai decodasem un mesaj despre furtul unei cărţi de coduri mascate în carte de bucate franţuzeşti. El şi câţiva agenţi de teren o căutau.

— Sigur a bănuit că nu i-am spus adevărul despre

cum am obţinut-o?

El dădu din umeri.

— Este posibil să fi crezut că cineva încerca să şteargă legătura lor cu cartea sau că a folosit-o pe mătuşa ta ca un intermediar inocent pentru a scăpa de carte. Ridică în sfârşit capul de pe scaun şi se uită la ea cu ochii clari şi intenşi în ciuda oboselii. Oricare bărbat care ţine la tine ar vrea să ia cartea cât mai repede posibil. Povestea că a dus-o la librar a gândit-o rapid.

— Un chilipir la cincizeci de lire, zise ea cu un zâmbet ironic, luptându-se între a se oferi să-şi răsplătească fratele şi a întreba de ce, din moment ce el scosese banii, nu-i dăduse mai mult. Doamna Croft ar fi putut să primească o mică avere! Şi eu care credeam că nu face cincizeci de şilingi.

— De ce n-ar trebui să iei un preţ corect pe o carte veche, rară?

— Sunt de acord că coperta era veche. Dar valoarea unei cărţi de bucate stă în folosirea ei şi aia clar nu era o favorită. Între sprâncenele lui se adânci o încruntătură nedumerită. Paginile erau imaculate, explică ea.

— Paginile? Încruntătură lui se adânci. Dar…

Un ciocănit la uşă anunţă intrarea lui Dinah cu tava cu micul dejun. Jeremy sări în picioare ca să o ajute.

— Mulţumesc, milord, zise ea cu ochii mari.

— Mai devreme m-am răstit la tine şi nu aveam motiv. Îmi cer scuze!

Acele scuze lăsară servitoarea fără grai. Laura îşi putea imagina că nu auzea asta deseori în conacul Thornton.

— Tocmai încercam să-i explic ceva lordului Sterling, zise Laura, atrăgând privirea uimită a fetei asupra ei. Spune-mi, bucătăreasa de aici foloseşte vreo carte de bucate?

— Adică o carte cu reţete? O, da. Doamna insistă.

— Bucătăreasa are vreo preferată?

— Da, milady. Se uită nesigură spre Jeremy, care îşi turna o ceaşcă de cafea şi părea să se gândească ce

trebuia să facă: să se ocupe de tava cu micul dejun pentru domn sau să răspundă la întrebările ciudate ale doamnei. Una sau două, zise fata.

— Şi cum arată paginile acelor cărţi?

Expresia lui Dinah era aproape la fel de nedumerită ca a lui Jeremy.

— Cum arată, milady? Ce vreţi să spuneţi?

— Hârtia în sine. E curată?

— O, Doamne, nu! Unele pagini sunt aşa de pătate de grăsime că le-am putea folosi drept geamuri. Şi făină, şi mâncare, şi bucăţi de aia sau de cealaltă lipite pe ici pe colo. Sigur ştiţi cum este, milady, altfel n-aţi fi întrebat.

— Da.

Jeremy se apropie şi-i dădu ceaşca şi farfurioara.

— Credeam că nu te pricepi la gospodărie, zise el în şoaptă.

Ea acceptă ceaşca şi luă o înghiţitură înainte de a răspunde pe o voce la fel de joasă.

— Dar îmi place să mănânc. Şi de a lungul anilor, Lady Sterling s-a împrietenit cu nenumărate bucătărese.

— Spune-mi, zise el, întorcându-se spre tavă şi Dinah, bucătăreasa pregăteşte vreodată mâncăruri în stil franţuzesc?

— N-aş putea să vă spun, milord. Eu nu servesc la masă şi în sala servitorilor n-avem aşa ceva. Doriţi ceva anume, domnule?

— Nu. Doar mă gândeam... nu contează, zise el, clătinând uşor din cap, de parcă voia să alunge distracţie. Mulţumesc şi mulţumeşte bucătăresei pentru tavă. Ne descurcăm de aici.

— Bine, milord, răspunse Dinah cu o reverenţă şi plecă.

Absent, Jeremy turnă o a doua ceaşcă de cafea, amestecă puternic, deşi nu adăugase nici şapte, nici zahăr şi apoi se întoarse la scaunul lui. În timp ce Laura se uita la ce mai rămăsese pe tavă, grămezi de pâine prăjită cu un şi o farfurie cu ouă făcute din care încă se ridica aburul, stomacul îi ghiorţăi. Jeremy nu păru să audă.

— Normal, strigă el o clipă mai târziu şi puse deoparte ceaşca de cafea din care nu gustase.

— Normal ce?

Singurul lui răspuns fu să sară în picioare şi să înceapă să se plimbe prin faţa focului cum o făcuse în seara sosirii lor, deşi acum vatra era goală şi el era încălţat cu cizme lustruite ca oglinda. Lungimea poliţei putea fi măsurată în trei paşi lungi şi o întoarcere. Ea îl privi repetând procesul în fiecare direcţie: unu, doi, trei, întoarcere.

Pantalonii de astăzi îi veneau mult mai bine decât cei din seara trecută.

În sfârşit, la al patrulea pas nu se opri şi nu se întoarse, ci ocoli masa cu micul dejun şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— Nu înţelegi? întrebă el şi în lumina dimineţii ochii lui erau strălucitori. O carte de bucate adevărată ar arăta precum cea descrisă de Dinah.

— Da, fu ea de acord. De asta m-am şi îndoit de val…

— Este o copie, vorbi el peste ea, neputând să-şi reţină entuziasmul. Cu unele mici modificări faţă de original. Cantitatea unui ingredient, de exemplu. Ca şi…

Ea deschise cu un deget notiţele din poala ei.

— Mişcările din Nobilul joc de şah.

— Exact. Şi dacă articolul autentic este la fel de comun ca ghidul lui Stamma, voi putea găsi adevărata carte de bucate, să le compar, să văd diferenţele şi poate cu o imagine mai de ansamblu, voi…

— Vei şti cifrul. El încuviinţă nerăbdător din cap. Noaptea trecută, se aventură ea după un moment, ai fost surprins de numărul de cărţi obişnuite din biblioteca lui Thornton. Crezi că…?

— Că abecedarul de latină şi volumul lui Euclid sunt la fel cu greşeli? Aş zice că-i destul de posibil. Întinse mâinile – după notiţele lui, se gândi ea iniţial. Apoi degetele lui se strânseră pe ale ei. Ar putea să mai fie vreo duzină.

— O duzină? Cum ar putea Thornton, sau oricine altcineva, să determine care cifru să-l folosească atunci

când primeşte un mesaj codat?

— Probabil că au un cod şi pentru asta. Un singur cuvânt ar fi de ajuns. Cine ar clipi la o scrisoare care începe cu menţiunea că au mâncat felul preferat?

Vai, dar mâna lui pe coapsa ei era caldă.

— Sau că a făcut un meci de şah.

— Nu pot fi toate la fel de memorabile ca al nostru, zise el şi-i făcu cu ochiul.

Inima ei tresări, ca o căprioară speriindu-se de pericol. Era mult prea uşor să-l dorească când se uita aşa la ea; mai rău, când şi ea se îmbujora cu succesul. Îi mai aflase un secret, parcă şi ea era o spărgătoare de coduri.

Conştiinţa o atenţiona la această idee, deşi încercă să ignore. Nu mai lăsase bestia să o deranjeze de ceva timp, cel puţin nu în ceea ce-i privea pe bărbaţi.

Ţi-a dezvăluit cine şi ce este, şopti o voce tăcută în interior, pentru că are încredere în tine.

Îşi cercetă fără milă inima, mintea, sperând să trezească în ea acea parte care mai devreme îl considerase pe Jeremy naiv, un mijloc pentru atingerea unui scop. Dar, în locul unde ar fi trebuit să fie armura, nu descoperi decât tandreţe faţă de el.

Mă rog, nu era deloc o surpriză că simţea ceva asemănător dorinţei pentru un bărbat care era chipeş şi blând…

Şi genial, interveni vocea aceea enervantă.

Laura coborî privirea la notiţe. Prea bine. Jeremy era chipeş, blând şi genial. Era de înţeles de ce dorea un aşa bărbat. Pe moment, dorinţa faţă de el era inevitabilă.

Mai mult de atât? Imposibilă.

De parcă recunoscu deja imposibilitatea, Jeremy îi strânse degetele o dată, le dădu drumul şi se ridică.

— Trebuie să mă întorc la Londra. O să inventez o scuză legat de petrecere şi…

— Cum rămâne cu domnişoara Godfrey, Dora şi celelalte? întrebă încet Laura, pentru a-şi deghiza valul de panică la schimbarea lui bruscă de planuri, la despărţirea lor inevitabilă.

— Vor fi cel mai în siguranţă când Thornton nu va mai fi deloc.

— Dar… protestă ea în mod automat, deşi era o premisă pe care nu o putea contrazice.

Jeremy zâmbi cunoscător spre ea şi-şi luă notiţele din mâna ei.

— Draga mea, de data asta capcana pentru bandit cred că trebuie să o întindă lordul Sterling.

Draga mea. O tachina, dar inima ei se încălzi cu acele cuvinte. Când el se apucă să umple o farfurie de pe tava cu micul dejun şi apoi i-o dădu, de parcă să se gândească mai întâi la nevoile ei era cel mai obişnuit lucru din lume pentru el, ea simţi cum ultimele rezerve de oţel din coloana ei, cele pe care se bizuia când situaţia era mai grea, începeau să se topească.

Se întinse după farfurie, dar el nu-i dădu imediat drumul.

— Am uitat de domnul Phelps, zise el, unindu-şi sprâncenele la acest nou puzzle. Sigur va spune că n-ar trebui să călătoreşti cu acea gleznă.

— Mă întrebam dacă ai de gând să mă laşi aici.

Peste trăsăturile lui trecu supărarea la sugestie.

— Pe tine am fost trimis să te găsesc. Şi apoi, voi avea nevoie de ajutorul tău ca să inventez o scuză pentru plecarea noastră bruscă.

Nu era chiar o declaraţie, dar tot se simţi bine la sugestia că şi el avea nevoie de ea.

— Ai văzut *Ai să* regreţi *amarnic*? Nu? Probabil că era mai bine. Atunci las-o pe mine. Dar cred că ar trebui să te bărbiereşti înainte să sosească domnul Phelps.

— E nevoie de un farmec băieţesc pentru rol? întrebă el, trecând cu o mână peste maxilar.

Ea simţi furnicături prin degete la gestul lui.

— Nu neapărat.

De fapt, înfăţişarea lui aspră de moment era mai potrivită pentru rolul pe care urma să-l joace fără să vrea.

Dar trebuia să se concentreze şi se chinuia să nu-şi imagineze cum s-ar simţi buzele lui pe pielea ei acum, cu

acea barbă aspră.

O, era neajutorată. Fără speranţă.

Ce prostie din partea ei să-i fi cerut doar un sărut!

Capitolul 14

Jeremy îşi ştergea ultimele urme de spumă de ras de pe maxilar când un ciocănit la uşă anunţă sosirea lui Lady Thornton şi a domnului Phelps. În timp ce se grăbea să-şi lege lavaliera, îi ascultă salutând-o pe Laura pe acea voce joasă, îngrijorată, folosită de obicei cu cei foarte bolnavi. Îşi imagină zâmbetul ei extenuat drept răspuns, dar şi datul ochilor peste cap ascuns în spatele zâmbetului, deşi contesa şi medicul nu ar observa niciodată înşelăciunea. Era o actriţă excelentă, aşa cum spusese, mai mult decât în stare să farmece când şi pe cine dorea ea.

Poate că se înşelase să fie onest cu ea, când era imposibil să ştie ce va primi la schimb.

Lupta împotriva lui Thornton crease o legătură între ei; Jeremy fusese gata să o ajute cu pedepsirea bărbatului demn de dispreţ înainte ca Laura să-şi dea seama de legătura lui cu cartea de bucate. Era tentant să-şi spună că misiunea lor împărtăşită era suficient ca motiv să aibă încredere în ea cu informaţii pe care, în circumstanţe normale, nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

Dar ştia că asta nu era singura explicaţie. În ciuda celor mai bune intenţii ale lui, sărutul de azi-noapte schimbase totul între ei. În ciuda a ceea ce-i spusese, voia mai mult. Începea să-i placă să o vadă ca Lady Sterling.

Şi asta era aproape la fel de periculos ca discuţiile despre coduri, spioni şi trădare.

În camera alăturată, vocile se ridicară deasupra murmuratului. Lady Thornton scotea sunete de îngrijorare şi domnul Phelps, de protest. Jeremy fu cuprins de un val brusc de emoţii, de parcă chiar era un actor ce aştepta momentul replicilor lui. La fel se simţise în acea zi acasă la

generalul Scott, dându-şi seama cât de prost pregătit era pentru rolul pe care ofiţerul lui superior se aştepta ca el să-l joace.

Dacă reprezentaţia lui va avea parte de recenzii grozave sau de fructe putrezite depindea foarte mult de ceea ce urma să se întâmple.

Îşi luă haina pe el, trase mânecile la loc şi intră în dormitor.

— Este vreo problemă, doamnă?

Deşi intenţia lui fusese să se adreseze presupusei lui soţii, Lady Thornton fu prima care se întoarse şi se uită. Laura se uita fix înainte, cu o expresie încăpăţânată pe chip.

Domnul Phelps, care stătea pe vine lângă divanul unde se afla Laura, se ridică şi clătină din cap.

— Poate dumneavoastră veţi avea mai mult noroc decât mine, milord.

— Noroc cu ce? întrebă Jeremy, venind mai aproape de cei trei.

Laura roti capul şi-l săgetă cu privirea.

— Cu mine, se răsti ea.

— Doamna refuză să fie examinată, milord, explică Phelps destul de ezitant. Spune că…

— Nu văd nicio nevoie să se mai uite, zise Laura. Că glezna este vindecată sau nu, tu refuzi să mă duci acasă.

Cât se bărbierise, se gândise care ar putea să fie planul Laurei. Mătuşa ei şi Julia aveau gusturi similare pentru farse şi comedii, astfel încât credea că putea să ghicească ce fel de şcoală reprezenta *Ai să regreţi amarnic,* deşi nu ştia piesa în sine.

Nu se gândise că el va fi personajul negativ al piesei.

— Soţul meu, explică Lady Thornton către medic, aşteaptă câţiva domni să sosească în curând ca să joace cărţi, să meargă la vânătoare…

— Şi alte distracţii, sunt sigură, interveni Laura, săgetându-l iarăşi cu privirea, înainte de a se întoarce spre Phelps. L-a invitat şi pe lordul Sterling să ia parte. Între timp, eu trebuie să stau aici cuminte, singură şi să nu mă

plâng pentru că, după cum a spus domnul şi stăpânul meu, prostia mea ne-a adus în situaţia asta şi o gleznă scrântită este ceea ce merit.

— Haideţi, haideţi, Lady Sterling! murmură domnul Phelps consolând-o cu o voce exersată. Va mai rămas din acel tonic prescris?

— L-a luat el, strigă ea şi arătă spre Jeremy cu degetul tremurând. Sigur, era adevărat; băgase sticluţa în buzunarul lui după ce ea se lovise la cap. Venind după mine când am fugit, s-a asigurat că toată lumea îl va crede un soţ devotat. Dar adevărul este că vrea ca eu să sufăr.

Chiar dacă ştia că joacă teatru, fu nevoit să se oprească din a se căuta pentru a-i da sticluţa înapoi. Aşa cum spusese de la început, ea era o actriţă mai bună. Chiar şi aşa, trebuia să se ridice la înălţimea rolului. Dacă voia un personaj negativ, va avea unul.

Ignorându-i expresia suferindă, el se apropie, oprindu-se la un braţ distanţă de spatele divanului şi cu picioarele desfăcute, într-o poziţie dominatoare.

— Vrei să concurezi cu mine pentru care suferă mai mult în această căsnicie, doamnă? Te asigur că-mi plac şansele mele.

Laura îşi acoperi gura cu batista şi clipi la el, de parcă pe moment era stupefiată de replica lui şi el se temu că greşise dramatic rolul pe care trebuia să-l joace. Apoi îşi dădu seama că, deşi ea chiar era surprinsă de energia cu care el preluase rolul, în mare parte încerca să-şi ascundă un zâmbet.

Lady Thornton îşi frânse degetele în faţa sa într-un spectacol de îngrijorare şi din nou avu senzaţia că contesa era în elementul ei, savurând drama cât se prefăcea că-i pasă.

— O, vai! Sigur, soţul meu mi-a spus că au fost nişte… neînţelegeri între dumneavoastră şi Lady Sterling mai devreme, dar eu am crezut că totul este în trecut după ziua de ieri. Povestea aceea despre cât de minunat aţi cerut-o…

— Un şiretlic, doamnă, zise Laura cu vocea şi ochii reci, aruncându-i lui o privire nepăsătoare înainte de a se

întoarce spre Lady Thornton. S-a prefăcut iubitor, dar el dorea zestrea mea şi m-a urmărit în Kent ca să se asigure că mariajul nostru va fi consumat, pentru ca nimic să nu mai stea între el şi banii mei.

Chiar şi doctorul părea şocat de cuvintele ei îndrăzneţe şi Lady Thornton dezvoltă o fascinaţie subită pentru modelul covorului.

— O, vai! zise ea şi-şi făcu vânt cu batista.

Jeremy se întrebă dacă va merge aşa de departe încât să se prefacă că leşină. Era cineva în conacul Thornton care să nu joace un rol?

Ridică bărbia şi se uită direct la Laura, încercând să nu-şi imagineze cât de aproape fusese azi-noapte să facă cu ea ceea ce ceilalţi credeau că făcuse. Cât de aproape fusese să o facă a lui.

— Cred că vrei să spui banii mei, draga mea soţie.

Laura scoase un sunet din gât amintind de o pisică furioasă, la care el răspunse cu un râs plictisit. Apoi buza ei tremură foarte convingător.

— Vreau să merg acasă.

Se apropie de ea, cu nişte cuvinte de liniştire pe buze. Phelps, care părea să privească mişcarea mai mult ca pe o ameninţare pentru pacienta lui, ocoli divanul pentru a sta cu o mână ridicată între ei.

Jeremy îşi reprimă un alt râset.

— Prea bine, draga mea. Vom pleca în clipa în care trăsura lui Thornton poate fi gata să ne ia. Mă duc jos să-i explic situaţia, zise el, luând-o spre uşă. Ai face bine însă să-l laşi pe amabilul doctor să se uite la glezna aia, pentru că eu nu vreau să te aud că te plângi nici măcar o dată pe drum. Şi, adăugă el, deschizând uşa, după ce te vei instala la Everham, milady, să nu te aştepţi să mai pleci vreodată. Nu, nici măcar o vizită la modistă. Acum îţi ştiu trucurile. Nu mai scapi tu aşa uşor de mine.

Odată aflat pe hol, cu uşa închisă în urma lui, se opri pentru a se aduna. Spusese ce trebuia? Făcuse ce trebuia? Apoi îşi aminti de urgenţa misiunii lui. Trebuia să se întoarcă la Londra cât mai repede posibil, orice ar fi.

Nu coborî pe scările servitorilor, ci pe ruta mai publică, trecând pe hol spre scările mari din centrul casei. Găsi biblioteca fără gazda lor. Recunoscător pentru singurătate, se duse la birou, luă cea mai apropiată coală de hârtie albă, băgă tocul în călimara obscenă şi se apucă să scrie o notă explicativă.

Primul strop de cerneală scoase la iveală că pagina nu fusese goală. Cerneala intră în fibra hârtiei, umplând liniile făcute de lichidul invizibil cu care fuseseră scrise literele. Litere, fragmente de cuvinte prinseră formă.

Dea
Te
aba
E

Inima lui Jeremy începu să bată puternic, suficient de zgomotos că aproape nu auzi paşii ce se apropiau. Suflă repede pe foaie ca să usuce pata de cerneală, apoi împături hârtia şi o băgă în buzunarul de la piept alături de notiţele din Nobilul joc de şah.

Când contele ajunse la prag, Jeremy venea spre el.

— Iată-te, Thornton. Credeam că te găsesc aici. Îmi pare rău să o spun că scorpia de nevastă-mea îmi cere să plecăm chiar acum şi trebuie să te rog să-mi împrumuţi trăsura ta de drum lung.

Thornton arcui dintr-o sprânceană.

— Ce ţi-am zis să o înveţi să-şi ştie stăpânul, Sterling? Voi, căţelandrii ăştia, veţi fi ţinuţi sub papuc până la moarte dacă refuzaţi să ascultaţi de vocea experienţei.

— Crede-mă, domnule, ţi-am luat în serios cuvintele, insistă Jeremy. Am de gând să o duc înapoi la Londra până când Everham poate fi transformat într-o închisoare potrivită. Cred că îşi va învăţa lecţia fără companie şi distracţii.

— Fără companie? Cu excepţia vizitelor ocazionale conjugale, bănuiesc, spuse Thornton, holbându-se.

— Dacă munca din ultimele două săptămâni se dovedeşte insuficientă, fu de acord Jeremy cu un râs cam amarnic şi dând din umeri. Trebuie să am un moştenitor.

Thornton râse şi el, bătându-l pe umăr pe Jeremy.

— Ţi-aş spune să o trimiţi şi să rămâi, dar…

— Nu pot avea încredere în Lady Sterling, termină el în locul lui.

— Ah, bine. Eşti bine-venit să te întorci cu trăsura, dacă doreşti, şi să ni te alături mie şi prietenilor mei. După aşa o călătorie, vei avea mare nevoie de o companie raţională.

Jeremy ştia prea bine genul de companie în care se va afla dacă rămânea şi raţională era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit ca să o descrie.

— O ofertă generoasă, Thornton. Se opri, de parcă ar fi cântărit chestiunea. N-aş vrea să-ţi întârzii servitorii. Dar bănuiesc că aş putea să o las sub supravegherea unor prieteni de încredere. Da, cred că voi reveni la conacul Thornton, pe cât de repede pot să fac aranjamentele.

„Aranjamente pentru suficienţi oameni şi arme să aresteze un trădător.”

— Foarte bine, Sterling, zise Thornton, strângându-l de umăr înainte să-i dea drumul. Hârtiile din buzunarul lui foşniră sub apăsarea degetului mare al celuilalt bărbat, dar evident contele nu observă sau, dacă observă, sunetul nu-i trezi curiozitatea. O să poruncesc să fie adusă trăsura.

— Îţi cam sunt dator, domnule.

Jeremy făcu o plecăciune şi ieşi din încăpere cu pas lejer.

Îi dăduse destul timp lui Phelps să se ocupe de glezna Laurei? Îi dăduse suficient timp lui Lady Thornton să se agite, să exclame şi să alerteze toată casa cu ultima bârfă despre oaspeţii lor, cum trebuie să fi sperat Laura când invocase acea piesă? La capătul holului i se păru că o vede pe Dinah alergând prin uşa spre scările servitorilor, poate în drum să le adune puţinele lucruri. După ce numără până la zece, o urmă.

Scările erau aproape la fel de întunecate cum fuseseră noaptea trecută şi se gândi la cum coborâse şi urcase cu Laura în braţele lui pe aceste trepte uzate, abrupte, imaginându-şi puţin…

Nu, în intimitatea gândurilor lui, cu siguranţă nu trebuia să mintă. Îşi imaginase cum ar fi fost să o sărute pe Laura de prima dată când o cuprinsese în braţele lui.

Mă rog, poate nu de prima dată, la Vauxhall, când ea intrase confuză în el în întuneric. Atunci, îşi imaginase că doar făcuse o faptă bună, ajutând o biată tânără care ajunsese în mâinile bărbatului greşit.

Ajunsese ea în braţele bărbatului potrivit?

Generalul Scott ar fi zis cu siguranţă da. Jeremy încă avea dubiile lui.

Pe scări răsunară paşi şi el se lipi de zid pentru a permite servitorului ce cobora să treacă nestingherit. Dar norocul a făcut ca lumina să-i aparţină domnişoarei Godfrey, care cobora din sala de cursuri.

— O! Mâna ei zbură la piept când îl zări. Lord Sterling. Ce m-aţi speriat. Nu mă aşteptam să vă văd pe scara servitorilor.

— Este cel mai liniştit drum spre camera albastră, aşa cum în mod util aţi subliniat în noaptea sosirii noastre. Şi mă bucur că ne-am întâlnit aici, continuă el, coborând şi mai mult vocea, pentru că Lady Sterling ar vrea să ştiţi ceva. Plecăm la Londra de cum va fi gata trăsura.

— Plecaţi? Degetele ei se strânseră convulsiv, mototolindu-şi basmaua de la piept. Dar cum rămâne cu lordul Thornton…? Şi oaspeţii săi…?

— Avem un plan, nu vă temeţi. Sper să mă întorc înainte ca toţi ceilalţi… domni să sosească şi veţi fi în perfectă siguranţă când mă întorc. Nu va mai avea libertatea să vă facă rău dumneavoastră sau oricui altcuiva. Dar între acum şi atunci, să păreţi tăioasă. Îi zâmbi încurajator. Să ţineţi acul acela de pălărie la îndemână.

Domnişoara Godfrey nu părea liniştită, dar încuviinţă din cap.

— Aşa voi face, milord.

El făcu o plecăciune şi o lăsă să treacă, apoi urcă la etaj şi ieşi pe hol. Totul era liniştit când se opri în faţa uşii camerei albastre. O deschise după o ezitare de moment.

Lady Thornton şi domnul Phelps plecaseră. Laura

stătea încă pe o parte pe divan, cu ambele picioare întinse pe perne, cu fustele aranjate atent ca glezna rănită să nu se vadă, cu poşeta cuibărită în poala ei. Părea că ţine ochii închişi şi-şi tampona vârful nasului roz cu batista. Plângea. O durea aşa de tare? Intrase el în rol cu aşa de mult entuziasm şi chiar o supărase?

Sunetul zăvorului uşii o alertă de prezenţa lui. Deschise ochii, erau roşii şi înlăcrimaţi, dar mototoli batista în palma unei mâini şi duse un deget la buze, apoi arătă spre garderobă. Prin uşa deschisă, el auzi diferite zgomote cotrobăind, însoţite de o melodie fluierată.

— Dinah, rosti muteşte Laura, apoi îi făcu semn să se apropie.

— Eşti bine?

Ştia că faţa lui trebuia să rostească întrebarea la fel de simplu ca mişcarea buzelor lui.

Ea îi oferi un zâmbet înlăcrimat şi scoase la iveală o vinegretă argintie în mână, ascunsă pe jumătate în batistă.

— Lady Thornton a insistat să-mi dea sărurile ei de mirosit. Cred – pe buzele ei se văzu amuzamentul, chiar când din ochi continuau să-i curgă lacrimi – cred că mi-am pârlit firele de păr din nas.

Din plămâni îi ieşi uşurare sub forma unui râset tăcut.

— Lady Sterling, se pare că nu vă găsesc boneta, strigă Dinah din cealaltă cameră.

Laura mişcă din degete, gonindu-l spre uşă.

— Fă-ţi intrarea, Lord Sterling, ceru ea silenţios.

El încuviinţă din cap şi păşi înapoi, deschizând în tăcere uşa şi apoi închizând-o ferm.

— Bine, doamna. S-a cerut trăsura. Poţi să încetezi cu lacrimile – nu vei avea parte de compasiune din partea mea.

Dinah apăru în uşă şi se uită îndrăzneţ la el înainte de a face cea mai superficială reverenţă.

— Milord.

— Bagajele noastre sunt gata?

— Da, milord. Totul strâns, cu excepţia bonetei doamnei.

— A fost distrusă în călătorie, se smiorcăi Laura. Am lăsat-o cu mănuşile în acea cârciumă mică şi mohorâtă.

Acel răspuns îi aduse încă o privire urâtă din partea servitoarei, de parcă bănuia că el cumva era de vină pentru pierdere.

— Bine, atunci. Asta este. Vocea ei se înmuie când se concentră mai mult pe Laura. Mai doriţi ceva, milady?

Laura îşi suflă nasul şi apoi clătină din cap.

— Nu, Dinah, zise ea pe o voce tăcută, răguşită. Mulţumesc pentru deosebita amabilitate. Nu o voi uita.

— Sigur, milady.

Adună bagajele lor cu o mână şi se îndreptă spre uşă, aruncând în trecere o privire bănuitoare spre el.

— Am vorbit cu Thornton, zise Jeremy către Laura, prefăcându-se că ignoră servitoarea. M-a invitat să revin după ce te duc acasă şi am de gând să o fac. De ce să nu mă bucur…? Vorbi mai tare decât era nevoie până când fu sigur că Dinah nu mai auzea. Bine. Îşi coborî vocea la tonul normal şi se apropie de Laura, lăsându-se pe vine lângă divan. Ce mai aventură! Cu siguranţă le-am dat destul de vorbit după ce vom pleca.

— Distragerea atenţiei sunt cuvintele-cheie, îi reaminti ea. Nu mi-a plăcut să-ţi dau aşa un rol josnic de jucat. Nu credeam că-ţi stă în fire. Dar te-ai achitat bine.

Mica nesiguranţă din vocea ei îl făcu să se întrebe dacă nu-şi jucase rolul un pic cam prea convingător.

— Cred că vrei să spui că m-am achitat îngrozitor. Am auzit actori pretinzând că rolul personajului negativ este cel mai agreabil de interpretat, dar… Se cutremură dezgustat. Nu cred că Dinah mă va ierta vreodată, mai ales dacă află lucrurile pe care ţi le-am zis mai devreme.

Buzele Laurei formară un zâmbet ironic de satisfacţie.

— Lucru de care nu mă îndoiesc, la cum se pare că circulă bârfele prin conacul Thornton. Apoi expresia ei se schimbă din nou şi nota aprobatoare dispăru din ochii ei. La început te-a considerat chipeş şi fermecător. Când i-ai cerut scuze de dimineaţă, i-ai dat o fărâmă de speranţă că unii domni sunt diferiţi de cei pe care a avut ghinionul să-i

cunoască. Coborî privirea şi se jucă cu vinegreta. Scepticismul şi precauţia îi vor fi mai utile.

— Adică bărbaţii nu sunt de încredere?

Mototoli batista umedă cu degetele.

— Cred că ştii deja răspunsul. Uneori, noi, femeile, nu avem de ales decât să avem încredere, desigur. Dar nu este uşor să ştii care bărbaţi merită acea onoare şi care pot juca, pur şi simplu, un rol. Mai bine să crezi ce-i mai rău. Înainte ca el să apuce să formuleze o replică, ştiind că ea nu greşea, şi reticent să se apere pe el sau pe oricine altcineva, ea îşi alungă încrâncenarea şi-i zâmbi slab. Îşi va reveni în ceea ce te priveşte, însă, când o să-l pui pe Thornton în lanţuri şi o vei salva pe sora ei de o soartă infamă.

— Doar asta trebuie să fac? Se lovi cu palmele peste coapse cu considerabil mai multă vigoare decât simţea şi se ridică în picioare. Bun, atunci aş face bine să mă pun pe treabă. Eşti gata?

Ea încuviinţă din cap şi coborî picioarele de pe divan, strângând degetele unei mâini în jurul şnurului poşetei şi întinzând-o pe cealaltă spre el ca să o ajute să se ridice.

— Domnul Phelps mi-a bandajat iarăşi glezna, aşa că o simt mai puternică. Cred că pot să merg, atât timp cât eşti dispus să mergi încet.

El înţelegea cât preţ punea ea pe independenţa ei. Dar înţelegea şi importanţa grăbitului.

— N-ar fi mai realist ca nemernicul de lord Sterling să te care peste umăr şi să te arunce în trăsură?

— S-ar putea să ai dreptate, fu ea de acord râzând. Dar mă mulţumesc să fiu cărată pe jos, în mod normal. Pentru ultima dată.

Pentru ultima dată. O ultimă scuză să o ia în braţele lui şi să o ţină aproape, să se poarte ca şi cum ea era realmente soţia lui. Făcu o plecăciune peste mâna ei întinsă.

— Plăcerea e de partea mea, Lady Sterling.

Capitolul 15

Abia când trăsura contelui se îndepărtă de conacul Thornton, Laura îşi permise să respire relaxată.

— Ţi-ai făcut griji?

Jeremy nu-şi luă privirea de la geam când vorbi. Stătea vizavi de ea şi sigur n-ar fi putut să simtă sau să audă oftatul ei de uşurare. Receptivitatea lui, felul în care părea să-i citească sentimentele şi să-i anticipeze reacţiile ar fi trebuit să fie neliniştitoare, dar ea se surprinse oftând din nou, relaxându-se în prezenţa lui.

După două zile de vreme de toamnă, căldura verii revenise pentru a-i tachina. Îşi descheie mantia când vorbi:

— Tu nu ţi-ai făcut?

Colţurile buzelor lui se ridicară în ceva ce nu arăta chiar a zâmbet.

— Încă îmi fac griji.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, scoase nişte hârtii şi i le arătă: notiţele de mai devreme, pe care ea le recunoscu, şi ceea ce părea începutul unei scrisori.

— Am vrut să-i las un bilet lui Thornton, să-i explic plecarea noastră. Am găsit asta în schimb. Nu ştiu dacă a fost înţelept să o iau, dar îmi trebuia ceva să-mi testez teoria despre cifruri.

— O scrisoare neterminată?

Întoarse foaia pe o parte şi pe alta în lumină.

— Nu e neterminată. Este a doua scrisoare pe care am văzut-o în posesia lui Thornton, care pare să fie scrisă cu o cerneală invizibilă. Când am pus tocul pe ceea ce credeam că-i hârtie albă, au început să apară cuvintele. După ce voi avea acces la uneltele potrivite, voi putea să descopăr restul. Ce-i scris pe pagina aceea, zise el, încuviinţând din cap spre hârtie, s-ar putea să-mi arate cum trebuie folosit cifrul.

Ea sesiză nota de ezitare din vocea lui.

— Dar…?

— Dacă Thornton observă că lipseşte, îşi dă seama că am luat-o.

Se lăsă pe spate, aruncă hârtiile pe locul de lângă el şi-şi frecă ceafa cu o mână.

— O să fie prea ocupat cu pregătirile pentru oaspeţii lui ca să se gândească la corespondenţa lui, zise ea, neştiind dacă era adevărat, dar dorind să-l liniştească.

— Să sperăm.

Cu degete nervoase trase de şiretul poşetei şi propria-i nesiguranţă îi bolborosi în piept.

— Înţeleg, desigur, că lordul Thornton ar putea fi implicat în ceva care ar putea afecta mai mult decât siguranţa şi securitatea personalul din gospodăria lui. Chiar şi aşa, mă tem de ceea ce ar putea păţi Dora în următoarele câteva zile, mărturisi ea repede. Sau domnişoara Godfrey. Nici măcar n-am avut ocazia să vorbesc cu ea înainte să plecăm. Am fost aşa de ocupată încercând să-i distrag pe toţi cei din jurul nostru, cred că m-am cam lăsat şi eu distrasă.

Aplecându-se înainte, cu coatele pe genunchi, el se întinse după mâinile ei.

— Am văzut-o pe scările servitorilor şi i-am explicat situaţia cum am putut mai bine. Am sfătuit-o să ţină arma la îndemână, adăugă el cu un zâmbet şui.

Zâmbetul acela era orbitor. Şi ochii lui în lumina dimineţii, în prima zi însorită de când plecaseră din Londra. Clipi de vreo şase ori ca să nu fie prinsă holbându-se.

Zâmbetul lui deveni uşor derutat.

— Ce este?

— Mă gândeam că, în noaptea în care am ajuns, ţi-am spus că sunt o actriţă mai bună. Acum, nu mai sunt aşa de sigură.

— Păi, după cum se pare, ambii suntem nişte mincinoşi profesionişti şi păstrători de secrete. Trecu cu degetul mare peste degetele ei. Dar tot aş zice că eşti mai bună, doar în materie de experienţă. Eu lucrez cel mai bine în spatele scenei, aşezat la un birou, cu un teanc de cărţi.

Experienţă. Da, avea multă experienţă în a juca roluri şi în a descoperi lucruri pe care alţii doreau să le ţină ascunse şi în a folosi acele secrete – sau în a ameninţa să le folosească – pentru a-şi atinge propriile scopuri.

Dar nu avea nicio experienţă pe care să o poată folosi acum, niciuna care să o ajute să aibă încredere, să ţină la cineva şi să-l lase pe acel cineva să vadă dincolo de scutul format din şarm şi inteligenţă pe care-l mânuia de atâţia ani.

— Apropo, ce-ţi mai face glezna? întrebă el, arătând cu bărbia spre piciorul ei. Ce a zis Phelps?

— Mă doare mult mai puţin. Dar nu am voie să las greutate pe ea şi ar trebui să ţin piciorul ridicat când mai mult posibil.

Se uită în interiorul trăsurii. Scaunul banchetei nu era suficient de lung ca ea să stea aşa cum o făcuse pe divanul din camera albastră. Pe podeaua trăsurii se afla un mic coş din răchită cu capac.

— Bănuiesc că aş putea folosi coşul doamnei Tenney ca taburet?

— Ar fi mai bine mai sus, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, iar el îi dădu drumul la mâini, îşi dezbrăcă mantaua şi o împachetă ca pe o pernă, nepăsându-i dacă se şifona.

— Uite, zise el, aşezând perna improvizată pe genunchiul lui şi mângâind-o ca să-i indice că-şi putea sprijini piciorul acolo.

Era şi generos, şi intim, iar ea îşi muşcă buza inferioară ca să controleze un val subit de emoţii – lacrimi sau râs, nu se putea hotărî care din ele. Cum putea un gest aşa de mărunt, nevinovat, să o scoată din ale ei?

— N-aş putea... insistă ea când avu încredere că poate să vorbească.

Mai întâi, pentru că piciorul ei era gol, cu excepţia bandajului, deoarece nu voise să o deranjeze pe Dinah să o ajute cu ciorapii după examinarea făcută de doctor; şi apoi, pentru că gândul de a sta în faţa unui bărbat în asemenea poziţie era şocant chiar şi pentru ea.

El nu o contrazise, dar nici nu mişcă haina împăturită. Trăsura se zdruncină trecând peste un şanţ şi mişcarea imprevizibilă făcu să-i pulseze glezna.

— Bine, zise ea după un moment, bănuiesc că ar fi în regulă pentru o vreme.

Îşi ridică fustele câţiva centimetri şi îşi îndreptă piciorul; el băgă o mână sub gamba ei şi-i puse delicat piciorul la loc, apoi îi aranjă cu grijă fustele pentru a acoperi glezna şi genunchiul. Degetele ei roz ieşeau pe sub marginea rochiei.

— Mai bine? Aşa mă gândeam şi eu.

— Unde ai învăţat cum să…?

„Cum să te porţi cu o lady”, aproape că spusese. Dar nu asta era de fapt. Domnii rareori erau chemaţi să facă pentru doamne genul de lucruri pe care le făcuse el în ultimele trei zile.

Cu excepţia, poate, a sărutării ei până la leşin.

El îşi înclină capul într-o parte şi ridică din sprâncene în aşteptare.

— Nu pot să răspund până nu-ţi termini întrebarea. Sau mai degrabă, sunt suficient de inteligent încât să ştiu să nu încerc.

— Mă întrebam unde ai învăţat despre coduri şi cifruri şi cum să le spargi. Dar bănuiesc că răspunsul este evident: în armată.

El frunzări hârtiile de lângă el, apoi ridică notiţele găsite de Dinah în acea dimineaţă.

— Armata a luat lucrurile pe care le ştiam şi le-a rafinat în ceva… ei bine, util, bănuiesc că s-ar putea spune. Dar bazele le-am învăţat de la tatăl meu. Latina, greaca, franceza, filosofia, matematica. Pe buze îi apăru un zâmbet. Şahul.

— Cred că a fost un om foarte educat.

— A fost preot. La un moment dat… Curbura gurii lui se adânci, deşi pierduse ceva din amuzament. La un moment dat, voiam să-i calc pe urme.

Nu era greu să-şi imagineze. Avea o blândeţe, o sârguinţă, o dorinţă de a ajuta. Ar fi fost foarte potrivit

pentru o viaţă de linişte şi pace.

În schimb, se făcuse soldat. Şi nu în întregime la alegerea lui.

Se gândi la drumul precedent cu această trăsură, la conversaţia lui cu lordul Thornton despre datorii şi zestre şi la insistenţa lui Jeremy că nu se va însura cu ea. Era obişnuită să creadă că bărbaţii erau liberi să facă ce voiau ei, că nu existau decât puţine lucruri care să le stea în cale.

Dar era clar că nu era mereu aşa.

Ce putea ea să spună în faţa unei asemenea revelaţii?

— Dora Pratt şi Emily Godfrey se vor bucura că te-ai specializat în spargerea codurilor.

El îşi studia notiţele sau mai degrabă se uita la ele. Gândurile păreau să-i fie departe. Dar când vorbi ea, ridică privirea şi o fixă cu acei ochi extraordinari.

— Şi tu, Laura? Tu te bucuri?

Ar fi putut să revină la a i se adresa cu „domnişoară Hopkins” Acum nu-i auzea nimeni. S-ar fi simţit ciudat şi impersonal, adevărat, dar ar fi acceptat lucrurile ca pe ceva inevitabil.

— Sunt… sigură că eşti foarte priceput la ceea ce faci, reuşi ea să se bâlbâie. Deducţia despre cartea de şah mi s-a părut chiar genială şi…

El aruncă hârtiile deoparte, dar nu se uită la ele cum fâlfâie în jos pentru a li se alătura celorlalte.

— Cred că ştii că nu la asta m-am referit.

— Eu… da. Înghiţi, brusc emoţionată, incapabilă – nedorind – să-şi ia ochii din ai lui. Mă bucur că eşti aici. Mă bucur că eu sunt aici – mă rog, nu mă bucur de gleznă sau de Thornton, desigur, dar… mă bucur că sunt cu tine. E mai mult decât bucurie, de fapt.

Dumnezeule mare, când devenise o bâlbâită? Stând aici, cu piciorul aşezat practic în poala lui şi cu ochii lui privind la ea precum cerul verii, simţea cum nevoia de el şi dorinţa se încâlceau în ea. Mai râu, chiar pe drumul înapoi spre Londra, spre vieţile lor obişnuite, separate, ea pierdea dorinţa de a face distincţie între a-l dori şi a avea nevoie de el. În plus, pierdea dorinţa de a continua să refuze că

simţea ceva mai mult pentru el.

— Şi eu.

Sunetul mărturisirii lui tăcute se pierdu în scârţâitul şi zdruncinatul trăsurii. Dar văzu cum buzele lui formară cuvintele, fiind sigură pe ceea ce spusese el chiar când se întreba la ce se referea el. Noaptea trecută simţise dovada clară că el o dorea. Dar avea oare nevoie de ea?

Şi cum rămânea cu ceva mai mult?

— Mă bucur că am fost trimis să te găsesc şi că am putut să joc rolurile pe care mi le-ai cerut cu un succes rezonabil. Un pic de improvizaţie face bine la suflet. Ţine şi mintea antrenată. Mă cam aglomerasem la mansardă, zise el, lovindu-se peste o tâmplă. Adică… poate n-aş fi scos-o niciodată la capăt cu cartea de bucate dacă nu erai tu. Când ai zis chestia cu paginile prea curate pentru o carte de bucate adevărată, totul s-a potrivit în sfârşit. Îmi venea să te sărut…

Renunţase la solemnitatea de moment în favoarea unui ton lejer şi vesel. Chiar şi aşa, când inspiră brusc după ultimele cuvinte, ea se întrebă dacă el dorea să-şi retragă cuvintele.

Ea înclină capul.

— De ce n-ai făcut-o atunci?

— Dinah ar fi fost scandalizată, zise el, după ce-şi drese vocea.

— Că vede doi tineri căsătoriţi sărutându-se? Mă îndoiesc. Mi se pare că-i o tânără care ştie câte ceva despre lume. Dar, dacă asta a fost scuza ta, zise ea, înfăşurând şnurul poşetei în jurul degetului, acum ce te opreşte?

Jeremy îşi mută privirea pe geam, trecând încet cu privirea peste Laura, privind cum înfăşoară şi dă drumul şnurului.

— Noaptea trecută, am căzut de acord că… Ar fi greşit…

— Bănuiesc că ai o obiecţie de natură religioasă.

Un muşchi tresări în maxilarul lui, nu furie, ci o altă emoţie, abia ţinută sub control.

— Nu, nu ca atare.

— Din câte am înţeles, pentru cuplurile care s-au certat – chiar şi o ceartă prefabricată – e ceva obişnuit să se sărute şi să se împace. Se întoarse din nou spre ea şi deschise gura ca să vorbească, dar ea ridică un deget ca să-l oprească şi continuă. Nu trebuie să-ţi faci griji în ceea ce priveşte reputaţia mea. Mi-ai spus deja clar că nu te vei căsători cu mine şi cred că-ţi înţeleg motivele. Dar ar trebui să mă crezi când spun şi că nu vreau – adică nu-s dornică să renunţ la independenţa mea. Sau la munca mea. Transformă gestul ei imperativ într-o fluturare nepăsătoare din mână. Unde aş găsi un soţ care-i dispus să-mi permită să continui să fiu Lady Sterling?

Buzele lui se deschiseră, dar, pentru un lung moment, el nu zise nimic, şi când în sfârşit vorbi, ea avu impresia clară că nu erau cuvintele pe care intenţionase să le spună iniţial.

— Greşit a fost poate un cuvânt prea puternic. Să zicem atunci imprudent. Se întoarse spre geam. Pentru că mă tem că nu mă voi putea opri la un sărut.

Ea inspiră adânc, aşteptându-se ca vocea aceea interioară care o mustra să o avertizeze ca să dea înapoi din faţa acestei prăpăstii. Dar, înainte ca aceasta să poată vorbi, zise simplu:

— Atunci nu te opri.

Aerul pe care-l inspiră părea să fi ieşit din pieptul lui. El aruncă pălăria deoparte şi se aplecă înainte într-o singură mişcare, de parcă-i era teamă să ezite. O mână puternică îi cuprinse ceafa, trăgând-o spre acel sărut care fu reluat de unde se opriseră în noaptea trecută: fierbinte, cu toată gura şi solicitant.

Ea întinse mâinile şi prinse reverele hainei lui ca să se echilibreze şi să-l tragă mai aproape. Mantaua lui alunecă grămadă pe podea cât ei se precipitară să se reaşeze în spaţiul limitat al trăsurii.

Când el i se alătură pe banchetă, îi cuprinse umerii cu un braţ, în timp ce ea îşi puse picioarele peste genunchii lui, cu glezna rănită suspendată în aer, cu vârfurile degetelor acelui picior aproape atingând geamul.

— Asta ar fi fost mai uşor azi-noapte, zise ea, gândindu-se la aşternuturile curate şi mari şi la patul din puf din dormitorul albastru.

— Prea uşor, zise el. Am fi fost tentaţi să mergem prea departe.

Prea departe. Semnificaţia acelor cuvinte era clară. Ar fi trebuit să fie pregătită ca el să fie raţional chiar şi în asta, dar nu-şi putea nega dezamăgirea.

El îi citi reacţia cu o uşurinţă neliniştitoare.

— Laura, dacă ar fi să rămâi însărcinată, în joc nu ar fi doar reputaţia ta, ci şi onoarea mea şi viitorul unui inocent. Nu-mi voi asuma acel risc.

— Bine, fu ea de acord. Din câte am auzit, există mai multe căi ca noi să ne bucurăm unul de compania celuilalt.

Ea îi simţi zâmbetul pe obraz cât el aluneca cu buzele de la gura la urechea ei.

— Câteva, aş zice eu. Dar ar trebui să te avertizez. Nu am prea multă experienţă practică în aceste chestiuni.

Vorbind, trecu cu o palmă lată, caldă, peste piciorul ei, peste fuste, cu degetele întinse de parcă nu-i venea să creadă norocul pe care-l avea şi se temea că, atingând-o, vraja se va rupe.

Ar fi fost mult mai uimită dacă el ar fi pretins că-i un afemeiat.

— Nu săruţi ca un bărbat fără experienţă, zise ea şi îşi reprimă un geamăt când buzele lui găsiră locul sensibil de sub ureche.

El răspunse cu un chicotit care-i vibră pe piele:

— Bine, cred că, atunci când un bărbat chiar vrea să ştie ceva, trebuie să se arunce cu inima deschisă în studiile lui. Apoi coborî pe gâtul ei cu un şir de sărutări. Şi eu mereu am învăţat repede.

Cândva, ea ar fi zis la fel despre ea. Dar tot fu uimită să descopere că acele sărutări puteau să fie jucăuşe şi pasionale în acelaşi timp, că simpla promisiune de plăcere era aproape suficientă să o conducă spre extaz.

Mâna lui alunecă peste şoldul ei şi se opri pe coastele ei, sub sânul ei drept. Voia să-l îndemne să continue, dar

gura îi fu ocupată chiar atunci cu un alt sărut, o amintire că mai aveau câteva ore înainte ca realitatea să-şi bage nasul. Acum îşi permitea să fie distrasă.

Degetele celeilalte mâini alunecară printre buclele ei, urmărind conturul capului, transmiţându-i scântei de senzaţie pe scalp. Fără bonetă nu-şi putea ascunde părul ciufulit şi oricine îl vedea putea să ghicească cu uşurinţă ce – sau cine – îl ciufulise aşa. Niciodată nu-i păsase aşa de puţin de înfăţişarea ei. Îşi murmură încurajarea în gura lui.

— Îţi place asta? Spune-mi ce-ţi place.

— Pari să fi ghicit deja.

Degetele lui erau încurcate în părul ei, buzele lui pe pielea ei, coborând tot mai jos în timp ce presăra un şir de sărutări de-a lungul gâtului ei.

— Mă străduiesc să fiu un elev silitor, murmură el, între sărutări. Dădu de o parte gulerul mantiei ei şi găsi un loc la întâlnirea dintre gâtul şi umărul ei care-i acceleră respiraţia. Dar, chiar şi aşa, mi-ar plăcea să te aud ce vrei.

Ea nu se putea decide ce-i plăcea mai mult, hotărârea lui de a-i oferi exact ce dorea sau posibilitatea ca lui să-i placă să audă lucruri şocante de pe buzele ei. Poate un pic din amândouă.

Cu mâna stângă, ea se jucă cu părul lui negru, mătăsos ce-i atingea gulerul, iar mâna dreaptă o puse peste stânga lui care i se aşezase într-o parte, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Mărturisesc că nici eu nu am prea multă experienţă practică. Cel puţin nu cu o altă persoană. Dar ştiu că-mi place cum mă săruţi. Pe buze, pe gât, pe…

Încercă să-i îndemne mâna mai sus, dar el rezistă.

— Spune-mi, insistă el chiar când cobora gura.

— Uneori, eu… Cumva i se părea pervers să spună asta. Uneori, îmi ating sânii. Sunt sensibili, şuieră ea când limba lui trecu de-a lungul claviculei. Mă joc cu sfârcurile şi…

Degetul lui trecu peste curbura laterală a sânului ei, parte tortură, parte răsplată.

— Şi?

— Îi ciupesc.

— Şi vrei să fac asta?

— Da, se arătă ea dornică, arcuindu-se spre gura lui. Şi să-i săruţi. Te… rog.

Cum putea să dorească o senzaţie pe care nu o trăise niciodată?

De data aceasta, când încercă să-i ghideze mâna, el o lăsă, punându-şi palma peste acea umflătură delicată. Pe măsură ce căldura se infiltra prin rochia ei, sfârcul i se întări, frecându-se nerăbdător de bumbacul cămăşuţei. El frecă blând cu podul palmei peste sânul ei, apoi mai ferm şi într-un final încercui sfârcul cu degetul mare chiar când gura lui ajunse la marginea corsetului ei.

— Spune-mi, Laura, unde te mai atingi?

— Îmm… între picioare.

Căldura îi aprinse obrajii, dar nu regretă onestitatea când el îi prinse sfârcul între degetul mare şi arătător în mod repetat, provocându-i un vârf de durere.

— Până termini?

— Da.

Îi simţi respiraţia fierbinte pe sân prin muselina subţire a rochiei când buzele lui îi cuprinseră sfârcul. Oricât de nesemnificativă era bariera din material, voia să-şi smulgă rochia, să fie goală pentru gura lui, limba lui.

— Arată-mi!

„O, Doamne!” Doar simpla lui voce o putea face să se cutremure. Nu dorea să nu se supună.

Precum regina obraznică de la şah, îşi adună fustele şi jupoanele cu o mână şi le ridică până aproape de talie, ezitând doar când degetele lui abile reuşiră să-i tragă corsetul suficient de jos să-i elibereze un sân. Mai mult simţi decât auzi geamătul lui de plăcere şi triumf când îi atinse marginile areolei maronii cu sărutări delicate, înainte de a-i lua sfârcul în gură.

Ea îşi cambră şoldurile când el începu să sugă, puterea neaşteptată oferindu-i o plăcere pe care nu o cunoscuse niciodată, iar senzaţia răsună în pulsul lacom al sexului ei, de parcă un cordon de mătase conecta cele două

părţi ale corpului ei.

La fel ca noaptea trecută, ea trecu cu degetele prin părul aspru, auriu-închis, ce-i proteja feminitatea, nedorind – nu, neputând – să se refuze. El ridică capul de pe sânul ei şi alunecă cu mâna pe o parte, oprindu-se în apropierea genunchiului ei, deschizându-i uşor picioarele. N-avea cum să-şi ascundă de privirea lui partea cea mai secretă din ea. În timp ce el privea, ea alunecă cu degetele între pliuri şi începu să încercuiască mugurele.

— Laura, şopti el cu respect şi îi simţi respiraţia pe pielea goală. Aşa de frumoasă. Peste tot. Degetele ei se mişcară mai repede. Tu nu te tachinezi niciodată? Să amâni senzaţia?

— Ba da, uneori. Dar acum…

— Şşş! Ridică gura spre a ei într-un sărut delicat şi apoi se uită în ochii ei, ai lui fiind întunecaţi ca nişte safire. Pot?

Ea încuviinţă din cap şi şi-ar fi retras mâna, dar a lui fu acolo înainte să apuce, atingând oasele delicate ale degetelor ei, alunecând peste ele în pliurile alunecoase, învăţând tot ce putea ea să-l înveţe. Şi o, chiar învăţa repede. Delicat, curios, sigur, preluând conducerea când ea slăbi din cauza dorinţei, tachinând-o când ea s-ar fi grăbit spre punctul culminant, ocolindu-i intrarea în corp până când ea începu să implore cu suspine incoerente şi făcând-o în sfârşit să termine şi să vadă stele.

O chemă încet înapoi pe pământ cu sărutări delicate, dar fierbinţi, aranjându-i fustele înapoi pe picioare înainte să pună o mână posesivă pe şoldul ei.

Nu anticipase că plăcerea va fi diferită dacă era împărţită, că atingerea altuia putea să găsească locuri, senzaţii pe care ea nu le descoperise. Ar face-o praf să ştie că a-l dori şi a avea nevoie de el erau una şi aceeaşi chestie.

Mai rea era descoperirea că voia să fie făcută praf.

— Jeremy, şopti ea pe buzele lui, rostindu-i numele ca întrebare şi răspuns. Pot să te văd? Să te ating?

Râsetul lui uşor îi mişcă buclele de pe frunte.

— Cred că ştii deja că nu-ţi pot refuza nimic.

Ea se îndreptă şi reuşi să îngenuncheze lângă el pe bancheta capitonată, uitând complet de glezna rănită în timp ce-i cerceta corpul cu privirea. Haina lui, deşi nu era ultima modă, era prea strâmtă ca să fie scoasă cu uşurinţă în interiorul trăsurii. Multitudinea de nasturi ai pieptarului dublu şi nodul lavalierei erau la fel de intimidând. Voia să-l poată atinge şi să-i vadă braţele, pieptul, spatele care o căraseră cu atâta uşurinţă în ultimele două zile.

— Hainele domnilor nu sunt favorabile întâlnirilor amoroase, declară ea pe o voce la un pas de bosumflare.

El îi răspunse cu un zâmbet viclean.

— Consideră că o parte din plăcere poate fi dezbrăcatul.

Ridicându-i mâna de pe umăr, unde-l apucase ca să aibă echilibru, o sărută delicat pe palmă şi apoi duse mâna aceea la pieptul lui.

Mâna ei alunecă cu uşurinţă pe sub mătasea vestei lui, oprim du-se peste inima lui. Ea trasă zidul tare de muşchi prin batistul subţire al cămăşii lui.

— Poţi să...? începu ea, cu gura brusc uscată. Poţi să legi la loc lavaliera fără ajutorul unei oglinzi?

— Mă descurc.

Degetele ei grăbite îi înnodară şi mai tare lavaliera la început şi ea şuieră de frustrare din pricina neîndemânării. Singurul lui răspuns fu să-i adune degetele ambelor mâini şi să le sărute pe rând, înainte de a le lăsa să-şi facă treaba, fără a-şi lua ochii de la faţa ei. După acea parte de magie, bucata de batist păru că se desface singură. Dând-o deoparte, ea desfăcu singurul nasture mic şi-i desfăcu gulerul, scoţând la iveală acea crestătură de la baza gâtului lui şi o bucată de piele presărată cu păr negru.

Desigur, văzuse asta şi noaptea trecută, dar acum avea libertatea să atingă, să se familiarizeze cu toate texturile lui moi, netede, delicate şi...

— Îmi doresc să nu-ţi fi cerut să te bărbiereşti, zise ea, dând cu dosul degetelor peste obrazul şi maxilarul lui.

El ridică mâna şi coborî cu primul deget pe gâtul ei şi

de-a lungul decolteului rochiei ei.

— Eşti la fel de delicată precum petala unui trandafir, draga mea. Barba mea ar fi lăsat urme pe oriunde te-am sărutat.

Ei i se tăie respiraţia.

— Da.

Şi apoi îl sărută, temându-se că spusese deja prea multe, temându-se să mai spună ceva. Acum, că era în poziţia dominantă, un pic deasupra lui, o apucă cu ambele mâini de talie pe sub mantie şi o ţinu ferm, eliberând-o ca să stabilească ritmul sărutărilor lor, eliberând-o să-i prade gura şi să descopere ce-i plăcea lui.

În interiorul cămăşii lui, degetele îi hoinăreau peste piept şi când unghiile ei îl zgâriară uşor prin părul de acolo, ea simţi un alt geamăt huruind prin el şi-l înghiţi cu o încântare dornică. El dădu drumul unei mâini doar cât îi luă să-şi scoată cămaşa din pantaloni ca ea să poată băga mâna pe sub ea, peste tot abdomenul lui, trasând conturul muşchilor şi oaselor, făcându-l să tremure de încântare. Când un deget alunecă în interiorul beteliei pantalonilor lui, el o prinse şi şoldurile lui se cambrară.

— Nu m-ai sfătuit tu să am răbdare? îl tachină ea, retrăgându-se pentru a studia umflătura din pantalonii lui sub unde era mâna ei. Nţ, nţ. Şi mai mulţi nasturi supărători de desfăcut.

— Te ajut eu.

Respira neregulat cât coborî mâna la fanta pantalonilor şi o desfăcu repede.

Bărbăţia lui ieşi din temniţa ei de bumbac şi lână, întunecată de nevoie, înconjurată de un cuib de cârlionţi negri.

— O, respiră ea, aplecându-se înainte, fascinată şi uşor uimită de imagine. Acum înţeleg.

— Ce? reuşi el să întrebe, părând uimit.

— Setul de şah al lui Thornton. Tu eşti ca piesa regelui.

Înclină capul, curioasă cum bagi aşa ceva în…

Pe pometii ei se întinse o nuanţă roz, deşi nu credea

că jena era cauza.

— Altă dată poţi să-mi faci complimente extravagante. Dar pentru moment atinge-mă, te rog, înainte să mă fac de ruşine…

Dornică şi nesigură în acelaşi timp, trecu cu un deget pe lungime, descoperind combinaţia extraordinară de catifea peste oţel.

— Tu cu mine avem nişte noţiuni foarte diferite despre ruşine…

— Pune mâna în jurul mădularului meu.

Ea făcu cum îi ceru el fără ezitare, aproape arzându-se cu căldura lui.

— Da, aşa. Mai strâns. Acum mişcă mâna în sus şi în jos. Ca şi în timpul meciului lor de şah, mâna lui le acoperi pe ale ei pentru a-i ghida mişcările. Oh, Doamne, mormăi el. E aşa de bine.

Mâna lui se dădu la o parte când ea prinse ritmul, învăţând viteza şi presiunea care-i plăceau lui mai mult, fiecare senzaţie intensificată de balansul constant al trăsurii.

Întinse picioarele încordate, împingând cu vârfurile cizmelor în baza scaunului opus. Recunoscând rictusul de climax, corpul ei răspunse; strânse instinctiv coapsele pentru a întări pulsaţiile din miezul ei.

— O să…

— Da.

Termină împroşcând, surprinzând-o şi încântând-o şi când corpul lui se lăsă, complet ostenit, cu ochii închişi, ea se aplecă înainte şi-i atinse buzele cu ale ei, încercând să pecetluiască momentul în amintirea ei.

„Altădată”, zisese el. Dar vorbiseră dorinţa, plăcerile desfrânate ale ultimelor ore împreună, într-una dintre ultimele zile însorite înainte de venirea toamnei, urmată la scurt timp de iarnă.

Şi câteva momente mai târziu, în timp ce el căuta prin buzunar după batistă şi şterse eficient dovada întâlnirii lor, ea pricepu că şi el înţelesese. După ce se uită pe geam şi anunţă că se apropiau de un sat, începu să-şi aranjeze

metodic hainele, băgând marginile cămăşii, încheindu-şi pantalonii şi făcând un efort să-şi lege lavaliera înainte de a se întoarce spre ea cu un zâmbet strâmb.

— Bănuiesc că ăsta nu-i unul dintre zecile de lucruri la care eşti în mod neaşteptat pricepută?

În timp ce ea se agită asupra nodului, el încercă să-i netezească buclele ciufulite.

— A fost minunat, Laura. Dincolo de cele mai îndrăzneţe închipuiri ale mele, zise el după un moment. Dar a fost nesăbuit?

— Ce întrebare, zise ea, aranjându-şi ultimele falduri şi apoi punând ferm şi stabil palma în centrul pieptului lui.

Din fericire, înainte să fie nevoie să mai spună ceva, trăsura se opri în Dartford, unde trebuiau să odihnească caii. Savurară prânzul pe pajiştea satului, cu un picnic din coşul doamnei Tenney şi vorbiră intenţionat despre alte lucruri. După aceea, Jeremy făcu o plimbare pentru a-şi întinde picioarele şi reveni cu o bonetă frumoasă şi o pereche de mănuşi din piele pe care ea se îndoia că el şi le putea permite şi pe care ştia că n-ar fi trebuit să le accepte, deşi o făcu.

Când îşi reluară drumul, el o invită să-şi sprijine capul de pieptul lui. Adormi în braţele lui şi se trezi descoperind că în curând soarele apunea.

Normal că fusese nesăbuit. Totul fusese astfel.

Dar refuză să piardă vreun moment cu regretele.

Capitolul 16

— Aproape am ajuns la Londra, şopti Jeremy în părul ei, reticent să o trezească, dar ştiind că nu avea de ales.

Doamne, da, fusese o greşeală să accepte jocul ei ridicol de prefăcătorie, să o sărute şi să o atingă, să o ţină cât dormea.

Şi ar fi făcut totul din nou într-o secundă.

Dar la orizont se ivise Londra, ceea ce însemna că nu

va avea ocazia. Era pe cale să devină iarăşi căpitanul Addison, în curând absorbit de îndatoririle lui obişnuite. Va inventa o scuză pe care să o spună mamei şi Juliei despre unde a fost şi de ce, pe care ele o vor crede, şi va inventa o altă scuză pentru generalul Scott, pe care acesta nu o va crede.

Şi Laura va continua cu munca periculoasă pe care trebuia să o facă. El o va asculta pe Julia când ea va citi despre aventurile lui Lady Sterling în ziare şi va încerca să nu-şi facă griji.

Nu-i va ieşi.

Mă rog, nu ar fi fost prima dată.

Laura se mişcă şi se îndreptă, îşi închise mantaua, apoi îşi înfoie părul înainte să-şi pună noua bonetă şi mănuşile, ascunzându-se sub o înfăţişare respectabilă.

El băgă mâna în buzunar după ciorapii pe care i-i dăduse jos noaptea trecută şi i-i întinse. Ca un prost îi păstrase asupra lui – sperase să-i păstreze pentru totdeauna.

— Ca să nu te duci în picioarele goale.

— Mulţumesc.

Ea întinse piciorul şi el trase grăbit ciorapul peste glezna rănită, fără să îndrăznească sa urce mai sus de gamba ei. Celălalt ciorap îl lăsase în poala ei. În tot acest timp, ea se uita afară pe geam, de parcă era în căutarea unor puncte de reper cunoscute.

— Unde mă duci?

— La casa generalului Zebadiah Scott.

Ea se întoarse să se holbeze la el; din fericire, ochii ei erau în umbră, aşa că el nu-i văzu expresia.

— Este ofiţerul superior al lui Fitz. Şi al tău, înţeleg.

Ştiind cât de iute era, ştiind că nu era nevoie de un răspuns, el nu mai zise nimic.

— El te-a trimis în căutarea lui Lady Sterling, nu-i aşa? continuă Laura după un moment. În căutarea unei înţelegeri mai clare a intenţiilor mele, parcă ai zis? De ce vrea aşa ceva?

El ezită un moment. Dar la ce folosea să ţină acest

secret, ţinând cont de ceea ce ştia ea?

— Are de gând să-ţi ceară să devii spion.

Ea păru gânditoare.

— Pentru Coroană? Sau pentru el?

— E acelaşi lucru.

— Oare? Se întoarse spre geam. Deci în seara asta mă predai lui. Vocea ei era plată, fără emoţii. După ce…

— Este în Brighton, în vacanţă. Jeremy vorbi peste ea, sperând că explicaţia o va linişti, deşi probabil că nu se întâmplă aşa. Distanţa era rareori un obstacol pentru generalul Scott. S-ar putea să-ţi aminteşti că lordul Sterling nu are o casă în Londra. Nu am vrut ca vizitiul lui Thornton să ştie unde locuieşti. Se uită pe geamul opus. Şi n-am crezut că umila căsuţă a mamei mele s-ar fi potrivit personajelor pe care le-am jucat.

Ea bâjbâi în jur după poşeta ei şi băgă ciorapul inutil înăuntru, fără a dezvălui ceva din ceea ce simţea.

— Crezi că servitorii generalului ne vor oferi acoperire?

— Să sperăm.

Când ajunseră în strada Audley, în biroul generalului ardeau luminile, ferestrele biroului fiind spre stradă, şi, pentru un moment, Jeremy simţi un junghi de nelinişte. O condusese pe Laura direct într-o cursă, aşa cum se temea ea?

Aşteptă nerăbdător ca vizitiul să desfacă treptele, apoi le coborî în grabă pentru a o ajuta pe Laura să iasă, cât servitorul aduna bagajele lor.

— Bate, om bun, îi ordonă el bărbatului, încuviinţând spre uşa de la intrare. N-am avut timp să-i anunţ de sosirea noastră.

Vizitiul făcu cum i se ceru, în timp ce Jeremy o ajuta pe Laura să urce treptele largi de piatră. După o aşteptare interminabilă, uşa se deschise şi de partea cealaltă apăru un servitor.

— Aranjează-te, îi zise vizitiul, dându-i bagajele. Iată-i pe domnul şi doamna ta.

Inima lui Jeremy palpită când servitorul se holbă şi

clătină din cap nevenindu-i să creadă şi negând. Trei zile de subterfugii pe cale să fie anulate.

Apoi se auzi o voce din spatele servitorului:

— Du bagajele înăuntru!

După ce acesta dispăru, majordomul păşi în prag.

— Milord! zise el către Jeremy şi făcu o plecăciune. Milady! Ce bine că sunteţi acasă!

Pentru a ascunde absenţa cailor şi a trăsurii lui Scott, trăsura şi vizitiul lui Thornton fură trimişi la cele mai apropiate grajduri cu scuza că grăjdarul domnului primise liber să-şi viziteze mama bolnavă. Simţind că Laura începea să se moleşească lângă el, Jeremy o luă în braţe şi o trecu pragul în casă, iar majordomul închise uşa în urma lui.

— Căpitanul Addison, nu-i aşa?

— Da…?

— Highsmith, domnule. Ştiţi că generalul Scott nu-i acasă?

— Da. Şi îţi sunt recunoscător că te-ai prins în mica noastră şaradă. Am fost… Ei bine, ea este…

— Laura Hopkins, zise ea fără ezitare. Sora locotenentului Fitzwilliam Hopkins. Şi dacă nu-i prea mare deranjul, aş zice că căpitanul Addison ar vrea să mă lase jos.

— Desigur, doamnă, zise Highsmith şi-i conduse în biroul lui Scott.

— Mi-am scrântit glezna când călătoream, vedeţi, explică Laura în timp ce Jeremy o aşeza într-unul din scaunele de piele de lângă foc şi trăgea un taburet brodat. Generalul l-a trimis pe căpitanul Addison în provincie într-o misiune, dar, când m-a găsit, a lăsat totul să mă aducă înapoi la Londra.

— Nu puteam s-o las pe sora unui coleg ofiţer la ananghie. Highsmith se uită de la unul la celălalt, neştiind ce să creadă din povestea lor sau de ce i-o spuneau lui. Jeremy recunoscu un grad de scepticism pe chipul altfel impasibil al bărbatului.

— Domnişoara Hopkins va avea nevoie de o cameră în seara asta? întrebă el.

Jeremy observă că el fusese omis din întrebare; normal că majordomul generalului Scott ştia foarte bine că Jeremy avea unde să doarmă.

— Nu, zise ea înainte ca el să răspundă. Dacă chemi o birjă, mă întorc la mătuşa mea în Clapham.

— Prea bine, doamnă. Între timp o să trimit ceaiul.

— Nu ne crede, îi zise Laura lui Jeremy când Highsmith se îndepărtase şi nu mai putea auzi. În Kent am dat o reprezentaţie mai convingătoare.

El îşi mişcă buzele încercând să zâmbească. Adevărul era că şi el era îngrijorat. Nici răceala aristocratică, nici îngrijorarea frăţească nu justificau sentimentele lui prezente pentru Laura.

— Dormeai când am făcut planul ăsta şi n-avem nimic din cele mai proaste piese din sezonul trecut după care să mă ghidez.

— Şi cele mai bune piese nu sunt prea utile oamenilor care s-au trezit în genul de situaţii improbabile în care am fost noi în ultimele zile, fu ea de acord.

Durerea, sau oboseala, sau ambele estompaseră sclipirea vioaie din ochii ei.

— Te doare glezna. El băgă din nou mâna în buzunar, de data asta scoţând sticluţa cu tonicul lui Phelps şi îngenunche ca să i-o ofere. Când ajungi acasă, ia una sau două picături înainte de culcare.

Ea luă sticluţa fără să-l contrazică sau să fie de acord.

— Mi-ar prinde bine o noapte fără vise, zise ea, băgând sticluţa în poşeta ei.

Se lovi delicat de ceasul furat de la Penhurst.

— Ar trebui să mă apuc de treabă. Se lovi peste buzunarul de la piept, unde erau ascunse notiţele lui şi scrisoarea lui Thornton. Nu prea cred că am să dorm mult în următoarele câteva nopţi, cu sau fără vise.

— Îmi vei spune, zise ea, întinzându-se după mâna lui, ce iese din toată povestea?

— Dacă am dreptate, veştile despre ce a făcut Thornton vor apărea în toate ziarele. Dar da, cedă el, strângându-i degetele, voi găsi o cale să-ţi spun ceea ce

pot.

— Şi generalul Scott? Ochii ei îi cercetară chipul. Oricât era ea de obosită, ochii nu-şi pierduseră precizia. Ce-i vei spune?

— Că în ceea ce o priveşte pe Lady Sterling, misiunea mea a eşuat. Neputând să-i susţină privirea, frecă cu degetul mare peste articulaţiile ei, privind cum pielea subţire se mişcă peste acele creste delicate, dorindu-şi să nu-i fi cumpărat blestematele de mănuşi. Nu voia ca între ei să fie ceva. Dacă asta doreşti să-i spun.

— Ai risca să-ţi nemulţumeşti ofiţerul superior? Ca să mă protejezi?

Jeremy privi prin cameră, observând intimitatea întunericului, amintindu-şi cum se simţise stând în faţa biroului imposibil de aranjat al lui Scott şi primind acele ordine nedorite. În sfârşit, ridică ochii la ea.

— Nu ţi-am arătat deja disponibilitatea mea de a-mi asuma riscuri în ceea ce te priveşte?

— Ba da, recunoscu ea, cu un zâmbet neastâmpărat jucându-i pe buze. Cu anumite excepţii nobile.

— Laura.

Era tentat, chiar şi acum, să renunţe la ultimele precauţii, să-i scandalizeze pe servitorii lui Scott şi să o facă a lui pentru totdeauna chiar acolo pe covor. Să-i spună de ce se păstrase în toţi aceşti ani. Să o ruineze – să ruineze totul.

Ea înghiţi în sec.

— Măcar sărută-mă de rămas-bun, Jeremy, zise ea, înclinându-şi chipul spre el.

Nu putea să-i refuze o cerere aşa de simplă sau, mai degrabă, nu şi-o putea refuza lui însuşi. Sărutul lui va trebui să spună ceea ce el nu putea. Când buzele lor se întâlniră, el înţelese cu o claritate bruscă acea expresie veche şi ciudată de a sta cu sufletul la gură. Era teamă, da, dar şi speranţă şi foame, tot ceea ce dorea să-i ofere şi nu putea.

Ea îşi mută gura pe obrazul lui, oferindu-i gâtul. Firele de barbă crescute în timpul zilei îi zgâriară pielea delicată, aşa cum o avertizase în trăsură.

— Ai grijă, o îndemnă el, deşi Dumnezeu îi era martor că s-ar fi îngropat cu bucurie în moliciunea ei.

Pe buzele lui vibra un râs amar.

— Prea târziu.

Sunetul paşilor pe holul de la intrare îl făcură să-şi revină, întrerupse sărutul, dădu drumul mâinii ei şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, draga mea.

— Ştiu, încuviinţă ea din cap.

După uşă dădu de majordom, care venea cu tava de ceai. Bănuia că mare parte din personal primise liber în absenţa generalului.

— Datoria mă cheamă, îi zise el lui Highsmith, care încuviinţă înţelegător din cap. Ai grijă ca domnişoara Hopkins să ajungă în siguranţă acasă?

— Desigur, căpitane. Îl voi trimite pe Searle să o însoţească.

Îi stătea pe vârful limbii să-i ceară lui Highsmith să nu-i spună nimic despre asta lui Scott când se întorcea. Dar nu era treaba lui să ceară aşa ceva din partea unui servitor onest şi credincios.

— Mulţumesc, zise el în schimb.

Deschizând singur uşa de la intrare, ieşi în noapte.

*

În drumul cu trăsura spre Clapham, Laura îşi dădu seama că durerea de gleznă fusese înlocuită de o nouă durere. Ce ciudat!

Ani de zile se devotase protecţiei altora. Nu se gândise niciodată – nu-şi permisese niciodată să piardă timpul cu posibilitatea că de fapt încerca să se protejeze pe ea însăşi. Cu cât vedea mai mult cât de depravaţi erau bărbaţii, cu atât mai hotărâtă fusese să nu devină vulnerabilă. Să nu se lase rănită.

— Prea târziu, şopti ea din nou în întuneric pe măsură ce străzile Londrei treceau pe lângă, indiferente la suferinţa ei.

Avea toate intenţiile să continue ceea ce începuse, să-i ajute pe cei maltrataţi, să facă dreptate. Lady Sterling va fi mereu un aliat pentru cei dintr-o lume ce părea plină de duşmani.

Dar acum ştia că mai voia şi ceva diferit, ceva mai mult de atât. Voia un viitor cu acel bărbat care nu-i impunea limite în cine era sau în cine ar fi putut deveni. Desigur, cu excepţia faptului că nu va fi niciodată Lady Sterling în fapt.

Într-un fel, îi înţelegea reticenţa. Şi ea petrecuse aşa de mulţi ani gândindu-se la ceea ce ar pierde dacă s-ar mărita vreodată: independenţa ei, libertatea ei, mare parte din averea ei. Nu-şi permisese să viseze ce ar putea câştiga: sprijin real, tovărăşie reală, iubire adevărată. Dar zărise toate acele lucruri la Jeremy.

Ce-l împiedica să-şi imagineze un viitor cu ea? Ceva sau cineva îl alungase în umbre, unde învăţase să sălăşluiască, dar uitase cum să trăiască. Dacă l-ar putea convinge vreodată să fie complet onest cu ea despre ce anume îl tulbura, ar mai putea el să se uite în ochii ei şi să-i spună că nu se potriveau? Că nu era mai fericit şi nu avea mai mult succes cu ea alături de el? Că nu le era mai bine împreună decât le fusese vreodată separaţi?

El era prea logic şi raţional să ignore mult timp adevărul, dacă ea ar găsi o cale să-l ajute să vadă asta. Ar realiza că nu era nevoie ca lordul Sterling să continue să muncească singur.

Trei zile mai târziu, fără vreo veste despre soarta lordului Thornton sau despre orice altceva, Laura se duse la masa pentru micul dejun şchiopătând uşor şi se ocupă de corespondenţa neglijată pentru Lady Sterling. Nimic nu ajuta pe cineva mai bine să intre într-o stare de spirit adecvată cu privire la bărbaţi decât un teanc de implorări disperate, pătate de lacrimi.

O aşteptau doar câteva scrisori. Prima era o critică usturătoare pentru răul făcut bunilor, integrilor domni ai naţiunii, însoţită de o colecţie de tăieturi din ziare. Laura le aruncă în foc. A doua era de la menajera unui preot, care,

în cuvintele ei, „îl prinsese pe stăpân jucându-se cu fata de la bucătărie”. Laura se gândi cum ar fi putut fi ruşinat un astfel de bărbat ca să aibă un comportament mai bun. Cu siguranţă, un preot n-ar vrea ca enoriaşii sau episcopul să afle ce făcuse. Scrise un răspuns în acest sens, adresat menajerei, cu un post-scriptum în care-i spunea că trebuia să-i scrie din nou dacă el îndrăznea să dea fata afară sau dacă amândouă doreau ajutor ca să găsească noi poziţii. Înainte de a închide scrisoarea, puse una din cărţile ei de vizită, dând de înţeles că ar putea fi lăsată cu uşurinţă prin jur ca angajatorul să dea de ea.

Mai mulţi deveniseră smeriţi când văzuseră cuvintele Lady Sterling, prinzătoare de hoţi.

Când rupse sigiliul celei de-a treia scrisori, încă îşi imagina veselă faţa preotului când va zări cartea de vizită lăsată pe poliţa şemineului. Trecură câteva momente până când îşi dădu seama că ţinea o altă scrisoare scrisă tremurat de la Emily Godfrey.

Draga mea Lady,

Ştie. Când s-a făcut curat în camera albastră în pregătirea pentru oaspeţii săi, una dintre servitoare a găsit o carte de vizită. Neştiind să citească şi crezând că ar putea să fie ceva important, i-a arătat-o doamnei, care i-a spus soţului său, care-i foarte nemulţumit. A vorbit cu toate servitoarele, încercând să afle cine v-a contactat. Regret să spun că nu ştiu să mint. A scris imediat pentru a întârzia sosirea prietenilor săi şi s-a întors la Londra în căutarea dumneavoastră şi a soţului dumneavoastră. Draga mea doamnă, vă rog să aveţi grijă.

E.G.

Laura refuză să-şi lase propria mână să tremure. Thornton savura frica femeilor şi nu avea de gând să-i ofere satisfacţie.

Se ridică în picioare, reveni în dormitorul ei şi scoase poşeta acum ponosită din ascunzătoarea ei din spatele oglinzii de pe masa de toaletă. O scutură şi vărsă conţinutul

pe pat. Ceasul lui Penhurst sări pe cuvertură, lovindu-se de sticluţa cu tonicul lui Phelps şi câteva monede. Cu un alt scuturat căzură ciorapul desperecheat şi o batistă mototolită.

Cartea de vizită pe care o băgase în buzunarul lui Penhurst, cea pe care i-o returnase Jeremy, nu era de găsit. Probabil că-i căzuse pe podea cu scrisoarea de la domnişoara Godfrey şi nu observase.

Cu mişcări măsurate, puse acele obiecte în ascunzătoarea lor. Într-o poşetă curată puse a doua scrisoare de la domnişoara Godfrey, o batistă curată şi câteva alte obiecte. Apoi îşi puse mantia şi boneta, îşi luă mănuşile şi coborî în bucătărie, unde o găsi pe Betty cu ceilalţi servitori ai mătuşii Mildred: doamna Whyte, care era bucătăreasă şi menajeră, şi fiul ei Daniel, un băiat frumuşel de doisprezece ani care făcea treburi stranii prin casă şi visa să crească suficient de înalt să fie servitor într-una din casele elegante din piaţa Grosvenor.

Betty, care stătea la masă tăind legume, sări în picioare.

— Dumnezeule, domnişoară Hopkins, ce este? Laura ştia că presiunea scrisorii de la domnişoara Godfrey i se vedea pe faţă, văzuse asta de când se uitase în oglindă pentru a-şi lega panglicile bonetei. Aţi primit veşti proaste de la doamna Hayes?

— Nu. Nu-s veşti de la mătuşa mea sau în legătură cu ea, dar nu sunt veşti fiind bune. Se uită la cele trei chipuri neliniştite cât vorbi. Trebuie să ies. Cât timp sunt plecată să nu ieşiţi din casă. Dacă bate cineva la uşă, să nu răspundeţi. Nu spuneţi nimic despre mine sau mătuşa mea nimănui, nici măcar cuiva în care aveţi încredere. Aici se uită cu subînţeles la Betty, gândindu-se la servitorul lui Penhurst. Şi, adăugă ea întorcându-se spre Daniel, să nu încercaţi să fiţi curajoşi. Trebuie să fac ceva, dar trebuie să-mi promiteţi că nu veţi interveni.

Doamna Whyte şi fiul ei se uitară unul la celălalt înainte de a încuviinţa solemn din cap. Betty era aproape în lacrimi când o urmă pe Laura la uşă.

— Are de a face cu…?

— Da, recunoscu Laura înainte să fie rostit numele. Cineva o caută. Mă caută. Şi, după cum poţi ghici, nu-i genul de bărbat care să aibă scrupule în a face rău.

— N… nu căpitanul Addison?

Era pentru prima dată când fata menţiona întâlnirea ei cu Jeremy.

— Nu. De fapt, el s-ar putea să fie într-un pericol mai mare ca mine. Tocmai de aia trebuia să-l găsească. Să-l avertizeze. Acum, adu-mi unul dintre bastoanele mătuşii Mildred. Şi ţine minte.

Puse un deget pe buzele ei în semn de secret. Betty încuviinţă din cap că înţelege.

Într-o oră, Laura era într-o birjă care hurducăia peste Tamisa. Pe strada Audley, ceru birjarului să o aştepte, urcă treptele casei generalului Scott, câte un pas dureros pe rând, şi bătu la uşă cu capul bastonului din abanos al mătuşii Mildred.

Însuşi domnul Highsmith deschise uşa.

— Domnişoară Hopkins! Mă bucur să văd că v-aţi revenit aşa de bine.

Ea încuviinţă din cap în semn de recunoaştere.

— Pot să intru?

— Generalul şi doamna Scott nu s-au întors încă acasă.

— Am presupus şi eu asta. Cu tine vreau să vorbesc.

În ochii negri ai bărbatului apăru surpriza, deşi nimic altceva din expresia lui nu trădă vreo altă emoţie. Făcu o plecăciune, o primi în hol şi apoi o direcţionă spre birou cu o mişcare a mâinii. Ea clătină din cap, refuzând să meargă mai departe.

— Cum vă pot ajuta, doamnă?

— Vreau să mă îndrumi către căpitanul Addison, te rog.

— Mă tem că nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei?

Ea puse mâna liberă peste cea cu care ţinea bastonul.

— Este cam acelaşi lucru, domnişoară Hopkins.

— Dar noaptea trecută mi s-a părut că-l cunoşti.

Se luptă cu nota de disperare ce creştea în vocea ei. Ar fi putut fi înţeleasă greşit.

— L-am recunoscut pe căpitanul Addison ca fiind unul dintre ofiţerii care se află sub comanda generalului Scott, da. Dar, ca regulă, eu ştiu foarte puţin despre munca generalului. Este scrupulos în a păstra o separaţie între casa aceasta şi Gărzile călare. Şi chiar dacă nu ar fi aşa, tot n-ar fi potrivit pentru un om în poziţia mea să vorbesc despre treburile oamenilor lui.

Era dureros de conştientă de ironie: ea, care tocmai îi şantajase pe servitorii mătuşii ei să nu spună nimic nimănui, avea nevoie disperată ca majordomul generalului să trăncănească.

— Sigur că nu, fu ea de acord.

În mod normal, arma ei preferată pentru a dezarma un bărbat ar fi fost farmecul, dar nu şi-l putea aduna. Se simţea dezumflată, înfrântă. Apoi, în adâncurile gândurilor ei dezordonate, ceva zornăi liber. O inconsistenţă în cuvintele lui Highsmith.

— Dacă generalul Scott este aşa de atent să nu aducă munca acasă, atunci cum l-ai recunoscut pe căpitanul Addison?

— Păi… Highsmith strânse buzele, clar nefiind obişnuit să fie luat la întrebări. Cu o zi înainte să plece la Brighton, generalul a ordonat să fie chemat aici căpitanul Addison. Foarte neobişnuit. Eu l-am primit înăuntru.

Ea observă însă că majordomul intrase repede în povestea lui Jeremy seara trecută, de parcă era mai obişnuit cu spioni apărând la uşa generalului decât dădea de înţeles.

— A ordonat să fie chemat? repetă ea. Şi cum a fost livrat ordinul generalului?

Highsmith încremeni, aproape imperceptibil.

— Nu ştiu.

— Din casa asta nu a plecat niciun mesaj?

— Doar către tutungeria generalului.

Dădu numele unui magazin într-o parte a oraşului în

apropiere de Whitehall, pe o stradă mai puţin respectabilă, una pe care ea ştia că abundă saloane de jocuri şi bordeluri. Fitz menţionase o dată că se plimbase pe ea – fără să ştie că Lady Sterling cunoştea zona.

Fitz menţionase…

Sigur, ar putea să fie doar o coincidenţă. Poate că generalul, care era aşa de meticulos cu organizarea biroului său, era la fel de meticulos cu cine-i amesteca tutunul.

Dar se îndoia.

— Mulţumesc, domnule Highsmith. Nu-i reuşi decât o reverenţă superficială. Nu-ţi voi mai răpi din timp. Dacă ai putea – căută prin poşetă şi scoase o carte de vizită – să-i dai asta generalului Scott când se întoarce.

Redutabilul majordom luă cartea de vizită, se uită la ea, apoi o citi. Ochii i se măriră, plimbându-se de la ea la cartea de vizită şi înapoi.

— Desigur, milady, spuse el făcând o plecăciune.

Capitolul 17

Cu coatele pe masă, Jeremy îţi lăsă capul în mâini şi-şi prinse părul în pumni, sperând că durerea scalpului îi va face să se concentreze mai bine.

Asta nu însemna că înainte de asta s-ar fi simţit mai confortabil. Subteranul – locul de muncă şi de locuit pentru unii dintre cei mai buni ofiţeri de informaţii din serviciul lui Scott, ascuns sub o tutungerie într-o zonă respingătoare a oraşului – era mereu rece şi umed. Mobilierul din sala de lucru, lipsit de geamuri, era compus în întregime din scaune cu spătar drept şi mese din lemn. Patul lui, nu că l-ar fi văzut prea des, era un pat lăsat, făcut din frânghii, într-o celulă în care acesta abia încăpea.

Nimeni, inclusiv Jeremy, nu se plângea. Munca era un lucru important şi avea la dispoziţia lui toate materialele de care avea nevoie pentru a o desfăşura: creion şi hârtie, cărţi în mai multe limbi, o lupă care putea să facă diferenţa

între o pată de cerneală şi o fărâmă de muscă. Cineva îi găsise repede un exemplar din Cartea de bucate franţuzeşti, ponosită cât ar trebui să fie o carte de bucată apreciată, după descrierea lui Dinah. În două zile, reuşise să genereze o listă substanţială de schimbări subtile între original şi versiunea lui Thornton şi se apucase de descifreze cum ar putea funcţiona ca cifru, deşi nu aveau încă un text pe care să-l decodeze. Scrisoarea furată de pe biroul lui Thornton ori nu era criptată, ori folosise un alt cod.

Din fericire, mintea lui fusese prea ocupată cu alte lucruri… sau oameni. Şi când îşi permitea să se prăbuşească în pat o oră sau două, se asigura că era prea obosit ca să viseze. Planul lui merse bine până când se apucă să analizeze Nobilul joc de şah.

Era o treabă plictisitoare să compare literă cu literă, rând cu rând, pagină cu pagină dintr-o carte nemodificată cu notiţele făcute după exemplarul lui Thornton. Nu-şi putea permite să-i hoinărească gândurile. Cu toate acestea, la fiecare pagină găsea amintirea unei table de şah, a unei atingeri, a unui sărut. Îi era imposibil să nu vadă ochii scânteietori ai Laurei şi să nu audă râsul ei neastâmpărat de fiecare dată când dădea peste o notaţie pentru rege sau regină. Imposibil să nu se întrebe ce mai făcea şi dacă şi ea se gândea la el.

Descleştându-şi pumnii, încercă să facă gestul să pară că îşi dădea părul din ochi. Îl lăsase să crească prea mult. Era o minune că colonelul Millrose nu-l mustrase. Mama sigur o va face când îl va vedea.

Dar Laurei păruse să-i placă. Se jucase cu el, chiar şi absentă, de fiecare dată când el o cărase şi ea îşi petrecuse un braţ în jurul gâtului lui. Dacă închidea ochii, aproape că putea să-i simtă degetele…

— Căpitane Addison?

Doamna Drummond, care se ocupa de treburile interne ale Subteranului şi ocazional era vânzătoare în tutungeria de deasupra, fu nevoită să i se adreseze de trei ori înainte ca el să revină din gândurile lui la locul şi timpul

prezent şi să se ridice în picioare, băgându-şi mâinile în haină când se ridică.

— Iertaţi-mă, doamnă!

Era o văduvă frumuşică, nu cu mult mai în vârstă ca el. Jumătate din ofiţerii din Subteran o plăceau. Rochiile ei etern negre, atitudinea rezervată şi ochii de un albastru ca gheaţa îi ţinea însă pe toţi la distanţa cuvenită.

Făcu o plecăciune cu scuzele, apoi ridică privirea şi o descoperi că-l studia, cu o ridicare curioasă din sprânceana creionată. Colonelul Millrose îi ordonase să poarte o perucă, temându-se că extraordinarul ei păr blond ar fi putut atrage prea mult atenţia, dar, până acum, din câte îşi dăduse seama Jeremy, peruca de un castaniu monoton nu-i oferea o deghizare prea bună.

— Sus este o tânără, zise ea. Întreabă de dumneavoastră.

— De mine? Inima-i bătu nebuneşte şi palmele-i transpirară. Eu nu… cine?

Ea înclină capul, egalând scepticismul sprâncenei. Nu spuse nimic. Îşi marcă repede locul şi se apucă să adune cărţile. Codurile şi lucrul la ele nu erau niciodată lăsate neprotejate, nici măcar aici.

— Eu doar… Vin imediat.

Când încuie în siguranţă hârtiile pe care îşi notase observaţiile, ea era deja la baza scărilor şi el se grăbi să o urmeze pe lungimea holului. La jumătatea treptelor abrupte şi înguste se opri când ea deschise uşa spre magazin şi lumina soarelui se vărsă pe scări, jucându-i în faţa ochilor. Era dimineaţă? Pierduse noţiunea timpului. Trecând din nou cu o mână prin păr, încercă să-şi aducă aminte când îşi schimbase ultima oară cămaşa sau se bărbierise. În sfârşit, intră în tutungerie, inspirând adânc aerul cald, aromat, nefiind sigur pe cine urma să vadă şi abia îndrăznind să spere.

Singura clientă din tutungerie admira tabacherele smălţuite, cu capul aplecat în faţă aşa că el nu-i văzu decât vârful bonetei. Vârful unei bonete cunoscute. Una pe care el cheltuise ultimii lui bani.

Deschise buzele ca să vorbească, apoi ezită. Nu-i putea spune Laura. Mai bine să nu insiste cu acea familiaritate. Dar se îndoia că ea i-ar mulţumi să fie asociată cu numele de Sterling sau Hopkins. Nu public. Nu aici. Se hotărî să-şi dreagă vocea.

Când ea ridică chipul, oferi cea mai convingătoare interpretare că fusese târâtă fără să vrea de la analiza unei cumpărături importante. Enervare. Ezitare. Surpriză.

Apoi expresia ei se lumină şi-i zâmbi uşor.

— Bună dimineaţa! Mulţumesc, doamnă, strigă ea peste umăr la doamna Drummond, care, în absenţa altor clienţi, scria într-un registru. Laura îi vorbi lui pe o voce mai joasă: Putem vorbi?

El ridică secţiunea cu balamale a tejghelei ce forma trecere între partea vânzătorului şi cea a clienţilor şi veni spre ea.

— Da, desigur. Cum ai…?

— Nu acum.

Şoapta ei era tăioasă. Privind pe sub borul bonetei ei, el zări o licărire de îngrijorare în ochii ei gri.

— Thornton ştie.

Era posibil ca lordul Thornton să fi aflat multe lucruri, toate periculoase. Înainte ca Jeremy să poată întreba mai multe detalii însă, clopoţelul de deasupra uşii zornăi, semnalizând sosirea unui client. Doi domni, puţind a fum şi coniac, intrară – sau, mai bine zis, se împleticiră – în magazin, plecaţi evident dintr-unul din saloanele de jocuri de pe stradă.

— Unde-i Billy? întrebă unul dintre ei.

— Domnul Millrose este jos, îi informă doamna Drummond.

— Păi, cheamă-l. I-am promis prietenului meu cincizeci de grame din tutunul ăla de calitate pe care mi l-a vândut săptămâna trecută. Dar al naibii să fiu dacă-mi amintesc cum se numeşte.

— Sigur, domnule, fu răspunsul ei calm. Nu lipsesc mult.

În absenţa ei, cei doi bărbaţi se sprijiniră cu spatele

de tejghea şi începură să speculeze dacă cineva pe nume Kilburn va ajunge acasă cu punga sau fără sifilis. Laura îşi făcu nerăbdătoare de lucru cu poşeta – nu cea pe care o avusese în Kent şi care aparent nu mai conţinea ceasul furat al lui Penhurst. Degetele ei trasau acum o formă diferită, lungă şi subţire. Un ac de pălărie, dacă nu se înşela Jeremy. Cei doi domni puteau fi recunoscători pentru multe, mai mult decât îşi dădeau ei seama, când uşa din spatele tejghelei se deschise din nou şi apăru domnul Millrose.

Colonelul William Millrose era ajutorul de nădejde al generalului Scott, comandat al Subteranei, şi furnizor de tutun de calitate pentru fumat şi prizat, în ceea ce privea restul străzii. Când generalul Scott crease această vizuină secretă pentru a-i proteja de bănuieli pe ofiţerii de informaţii şi munca lor, insistase să continue şi funcţioneze ca magazin pentru a continua şiretlicul. Drept rezultat, colonelul Millrose şi câţiva dintre locuitorii din Subteran, cel mai recent doamna Drummond, fuseseră obligaţi să devină experţi în produse din tutun.

Pe chipul măsliniu al bărbatului apăru un zâmbet prietenos când se apropie de cei doi bărbaţi.

— M-aţi prins la micul dejun, domnilor, zise el, râzând din inimă. Jeremy se îndoia că era adevărat. Cum vă pot ajuta?

Cât ei îşi văzură de treaba lor, Laura reveni la analizarea tabacherelor. Jeremy nu-i putea vedea deloc profilul dincolo de marginea bonetei şi-şi dori să fi optat, în schimb, pentru pălăria micuţă şi înzorzonată pe care i-o arătase modista.

După câteva minute de du-te-vino, timp în care Millrose fu obligat să adune câteva borcane diferite de pe rafturile înalte aliniate pe pereţii magazinului şi cei doi domni le mirosiră, dezbătură şi aproape se certară, tranzacţia fu finalizată şi sunetul dur al clopoţelului de deasupra uşii semnaliză plecarea lor.

Abia se închise uşa când Jeremy spuse:

— Ştie… ce anume?

— Nu aici, declară colonelul Millrose înainte ca ea să

poată vorbi. Cu un ochi la ferestrele mari dinspre stradă, ridică secţiunea de tejghea şi gesticulă cu bărbia spre uşa spre Subteran. Domnişoară Hopkins, zise el încuviinţând din cap când ea trecu pe lângă el.

Jeremy nici nu ştia care dintre ei era mai surprins că acesta îi folosise numele: Laura sau el.

La baza scărilor, Laura ezită şi, neştiind ce altceva să facă, Jeremy gesticulă spre sala de lucru. După un alt moment, colonelul Millrose intră cu ei.

— Mă alarmează numărul de femei care au ştiut să ajungă aici în ultima vreme, zise el, sprijinindu-se de uşă după ce o închise şi încrucişându-şi braţele peste piept.

Jeremy ştia că nu se referea doar la doamna Drummond, care fusese plasată în Subteran pentru propria protecţie, ci se referea şi la incidentul din timpul verii, în care fuseseră implicaţi maiorul Stanhope şi Lady Kingston. Stanhope, un favorit al generalului Scott, se putea aştepta să fie iertat pentru încălcarea protocolului. Jeremy se îndoia că el va fi aşa de norocos.

Cu toate astea, colonelul Millrose fusese cel care o băgase în burta fiarei.

— Cum de o cunoaşteţi pe domnişoara Hopkins? întrebă Jeremy.

Laura, care se uita fătiş prin cameră, se întoarse cu privirea spre Millrose, de parcă era la fel de curioasă asupra răspunsului.

— Sunteţi singura soră a lui Fitzwilliam Hopkins. Mai mare cu unsprezece luni. Locuiţi cu mătuşa în Clapham şi sunteţi interesată activ de diverse activităţi filantropice. E treaba mea să ştiu punctele vulnerabile ale oamenilor mei, să zicem. Şi, înainte să întrebi, Addison, zise el, întorcându-se spre Jeremy cu o privire severă, le ştiu şi pe ale tale.

Toate? se gândi Jeremy, dar nu îndrăzni să întrebe cu voce tare.

Îşi îndreptă atenţia spre Laura.

— Ce nu ştiu este de ce vă aflaţi aici.

— Nu Hopkins a descoperit cartea de bucate, explică Jeremy. Ea a găsit-o. A crezut că-i o simplă carte de bucate

şi fratele ei nu i-a spus niciodată altceva. Mi-am dat seama de legătură în Kent, când ea… de fapt, când noi…

— Şi dumneavoastră aţi fost în Kent?

Colonelul Millrose se întoarse brusc spre Laura, în timp ce sprâncenele începură să urce de rău augur spre frunte. Ea încuviinţă din cap.

— Pot să întreb de ce?

— Ea… începu Jeremy, apoi se întrerupse din povestea pe care ar fi vrut s-o spună, lăsând privirea în podea.

— Pentru că guvernanta copiilor lordului Thornton mi-a scris şi mi-a cerut ajutorul. Vedeţi domnule, eu sunt cunoscută şi ca Lady Sterling şi…

— Acea Lady Sterling? Jeremy ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Millrose holbându-se. Cea despre care scriu în ziare?

— Una şi aceeaşi. Este evident că generalul Scott al vostru este interesat de munca mea şi l-a trimis pe căpitanul Addison să-mi descopere identitatea.

De ce-i spunea lucrurile astea lui Millrose? Nu că secretele n-ar fi fost în siguranţă cu colonelul. Dar era ca şi cum hotărâse ceva, luase o decizie cu privire la viitorul ei, pe care Jeremy nu o ştia.

Desigur, nu că ar fi avut vreun drept să fie consultat. Nu blocase el deja, ca un prost, posibilitatea unui viitor împreună?

— Eu şi căpitanul Addison am descoperit că avem un interes comun în a-l vedea pe lordul Thornton adus în faţa justiţiei, chiar dacă pentru crime diferite. Date fiind circumstanţele, am hotărât că ar fi benefic să ne ajutăm unul pe celălalt.

Jeremy ezită doar un moment înainte de a vorbi:

— Thornton crede – sau credea – că suntem căsătoriţi. Lordul şi Lady Sterling.

Sprâncenele colonelului se ridicară împreună, deşi nu neapărat neîncrezătoare.

— Lordul şi Lady Sterling, repetă Millrose, uitându-se de la unul la celălalt.

— A fost sugestia generalului Scott, domnule.

Auzind asta, privirea de cositor a Laurei trecu prin Jeremy, uimită, dar chipul lui Millrose se relaxă. Un râset ironic i se umflă în piept şi ridică din umeri.

— Normal că a fost.

— Thornton ştie ce i-am luat din birou? o întrebă Jeremy pe Laura.

— Nu sunt sigură. Sprijini bastonul de un scaun şi scoase o scrisoare împăturită din poşeta ce-i atârna la încheietura mâinii. Domnişoara Godfrey spune doar că a descoperit că nu spuneam adevărul despre identitatea noastră – mai degrabă, a mea – şi ne-a urmărit ca o furie în oraş.

— Cum a descoperit asta? întrebă Jeremy, cât Millrose întinse mâna după scrisoare.

După ce o citi rapid, colonelul ridică privirea.

— Ce-i asta, o carte de vizită?

— O, Doamne! zise Jeremy, dându-şi imediat seama ce se întâmplase. Cartea aceasta de vizită am luat-o de la Penhurst. A căzut pe podea cu scrisoarea, sub pat? N-am văzut-o…

Laura flutură din degete nepăsătoare la autoincriminarea lui, apoi mai căută o dată în mica poşetă din mătase şi-i dădu colonelului o carte de vizită nouă.

— Fete şi femei care lucrează ca servitoare o contactează pe Lady Sterling când angajatorul lor crede că are dreptul la… mai mult decât munca lor, să zicem. Fur ceva valoros de la el, ceva ce va acoperi nevoile materiale pentru tânăra femeie – şi deseori ale copilului ei – şi, de asemenea, mă asigur că domnul nu va mai fi tentat să mai comită asemenea prostii în viitor. Las o carte de vizită ca aceasta, zise arătând din cap spre ea, ca să-i reamintesc că ştiu ceva ce el ar prefera să nu se afle.

Millrose întoarse un colţ al hârtiei tari cu degetul.

— Faceţi trafic de secrete.

— Da. Buzele Laurei se curbară în ceva ce nu era un zâmbet. Cam ca un spion.

— Da, fu de acord Millrose, privind din nou de la unul

la celălalt. Din scrisoarea asta nu-i clar ce secrete ştie Thornton că aţi descoperit. Am putea încă să avem acest avantaj. Chiar şi aşa, continuă el, împăturind scrisoarea şi dând-o înapoi Laurei, dar păstrând cartea de vizită, nu-i va fi foarte greu să dea de Addison – sau de lordul Sterling, ar trebui să spun. Un viconte nu se poate ascunde aşa de uşor cum ar vrea unii.

Nu se înşela. Thornton avea legături. Câteva întrebări persoanelor potrivite şi va şti mult prea multe: numele debitorilor lui Jeremy, locaţia precisă a unei anumite case din Fulham.

— Mama şi sora mea, domnule, zise el păşind spre Millrose. Ar putea să fie deja în pericol. Trebuie să mă duc la ele.

— Doar dacă-ţi iei soţia cu tine.

Jeremy deschise gura ca să protesteze, dar, înainte să articuleze un cuvânt, Laura zise:

— Nu, nu. Trebuie să mă întorc acasă la mătuşa mea. Mi-am lăsat servitorii fără apărare.

— Scrieţi-le un bilet dându-le explicaţii. Millrose îi arătă tocul şi hârtia. Îl trimit cu doi bărbaţi să supravegheze lucrurile, promise el. Dar ştim unde se va duce cel mai probabil Thornton. Când va apărea acasă la Addison, vom fi pregătiţi pentru el.

— Poţi să trimiţi jumătate din armata britanică în Fulham dacă vrei, zise Jeremy, dar eu nu aştept aici ca să aflu dacă mama şi sora mea sunt în siguranţă.

— Absolut, du-te la ele, fu de acord Millrose, dându-se la o parte din faţa uşii. Dar vreau ca voi doi – arătă cu vârful cărţii de vizită mai întâi spre Laura, apoi spre el – să rămâneţi împreună.

— De ce? întrebă Laura.

Jeremy credea că ştie şi voia să-l trimită la dracu pe Millrose pentru asta.

— Să-i întindem o capcană.

O capcană mai bună decât bănuia Millrose. Jeremy putea să ghicească exact ce vor spune mama şi Julia, care nu înţeleseseră refuzul lui de a se însura, când el va intra în

căsuţa Briar cu Laura la braţ şi le va explica că ei doi se prefăcuseră căsătoriţi.

Millrose înclină capul.

— În parte, da. Dar şi pentru că va fi mai uşor să vă protejăm dacă sunteţi împreună. Dacă Thornton v-ar separa, s-ar putea să încerce să-l ameninţe că-i face rău unuia ca să-l scoată pe celălalt.

Jeremy voia să nege că o asemenea încercare ar funcţiona. Dar ar fi fost o minciună şi Millrose o ştia. „Este treaba mea să cunosc punctele vulnerabile ale oamenilor mei”, zisese el.

În ceea ce o privea pe Laura, Jeremy chiar devenise vulnerabil.

Obrajii ei se colorară în roz.

— M-am străduit ca nimeni din casa contelui să nu aibă impresia că ţin prea mult la căpitanul Addison.

Millrose ridică din umeri.

— Cu toate acestea, când aţi primit acea scrisoare, aţi venit fuga aici să-l avertizaţi.

În mijlocul frustrării şi al fricii ce se luptau în Jeremy se ridică scânteia unei posibilităţi. Colonelul avea dreptate. Laura venise să-l caute de data asta. Şi, fiind deosebit de inteligentă, îl găsise.

Putea el să fie suficient de inteligent ca să nu o piardă din nou?

Laura se ridică şi-i dădu lui Millrose biletul scris.

— Am scris şi numele, şi adresa celui care-mi face perucile pentru doamna de sus. Dacă are nevoie să se deghizeze, cum mi se pare că-i cazul, merită una mai bună.

În colţul gurii lui Millrose tresări amuzamentul.

— Mulţumesc, Lady Sterling.

— Bine, atunci. Să mergem! zise Jeremy, păşind lângă ea.

Când ea îşi puse degetele pe braţul lui, el fu nevoit să-şi calmeze valul egoist de regret că ea nu mai avea nevoie să fie luată în braţe.

— Trebuie să ajungem în Fulham înaintea lui Thornton.

Capitolul 18

Laura se prăbuşi pe scaunul unei birje care părea obişnuită, deşi ea bănuia că nu era. Glezna ei sucită, pe care abia o simţise la începutul zilei, începea să o doară iarăşi după tot urcatul şi coborâtul scărilor şi mersul pe holuri şi în trăsuri.

Jeremy urcă o clipă mai târziu, dându-i bastonul mătuşii ei.

— Aproape că ai uitat asta.

Ea îşi înfăşură degetele în jurul protuberanţei bastonului.

— Mulţumesc.

El se aşeză lângă ea, dar nu mai zise nimic şi trăsura se puse în mişcare. Priveliştea care defila pe lângă geamuri îi era în mare parte necunoscută ei, cu străzi ticsite de case, care treptat se răreau pentru a lăsa loc unor spaţii mai deschise. La periferii, Londra ar fi putut trece drept un sat.

— Ai crescut în Fulham? întrebă ea.

— Nu, am fost crescut în Oxfordshire. Când eu… când generalul Scott m-a adus la Londra, am vrut un loc în care mama şi sora mea să fie aproape de mine, dar să le amintească totuşi de acasă, zise el de parcă era nevoie de o explicaţie pentru destinaţia lor. Sigur, cred că Julia ar fi preferat ceva mai animat.

Nu se uita la ea, ci afară pe geam şi lumina amiezii, venită din spatele lui, deşi nu era orbitoare, îi scotea profilul într-un relief ascuţit. Era izbită de ceva familiar în acel profil, şi nu era prima dată. Unghiurile perfecte ale pometilor şi nasului.

— Julia, repetă ea gânditoare.

— Sora mea, da.

— Cea căreia îi place teatrul.

Vorbise de aşa de multe ori despre ea la conacul

Thornton, dar Laura îşi amintea auzindu-l rostindu-i numele doar o dată.

— Mă întreb... poate îi plac şi distracţiile de la Vauxhall?

El întoarse capul spre ea. Nu se îndoia că el ştie de ce întrebase.

— Uneori da, recunoscu el după un moment.

— Dumnezeule! Tu erai... în noaptea aia.

Se cutremură, simţind furnicături pe scalp la amintirea strânsorii nemiloase a lui Penhurst, restul corpului ei se furnică la amintirea lui Jeremy ţinând-o de braţ şi uşurarea la decizia lui neaşteptată de a-i da drumul.

— Fuseseşi trimis să mă găseşti, nu-i aşa?

— Nu. Acea întâlnire a fost doar... Un colţ al gurii lui se ridică. O simplă coincidenţă, voiam să zic. Abia în dimineaţa următoare generalul Scott mi-a spus că voia să fie găsită Lady Sterling şi că eu eram agentul ales pentru sarcină. Mi-a zis că-l amuză coincidenţa numelor noastre şi eu mi-am zis – privirea lui deveni distantă, expresia mai precaută – că nu cred în coincidenţe. Dar, când am vorbit cu Penhurst o oră mai târziu, mi-am dat seama că noi doi ne întâlniserăm deja.

— Coincidenţă sau nu, cred că ţi-ai blestemat norocul. M-ai avut şi mi-ai dat drumul.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei şi ea văzu o învălmăşeală de emoţii în adâncimile albastre.

— Aşa este, nu? Ce prostie! Eşti furioasă pe mine că nu ţi-am spus mai devreme?

Ea se gândi că poate ar fi trebuit să fie. Dar nu era.

Timp de o săptămână, fusese uimită de propria disponibilitate de a avea încredere într-un străin, ca acum să descopere că-l cunoştea de fapt. Ştia ce fel de bărbat era, cel puţin. În întunericul aleilor neluminate din Vauxhall, unde, din ce ştia el, ar fi putut să înhaţe o prostituată şi o hoaţă, nu fusese de partea lui Penhurst şi a tuturor celor care credeau că o femeie merita ceea ce primea. Jeremy o eliberase. Şi când se întâlniseră din nou în Kent, o parte din ea – o femeie sentimentală, dramatică, ce ar fi fost tentată

să spună că era inima ei – îl recunoscuse şi ştiuse că se afla în siguranţă în braţele lui.

Poate că alegerea ei de alias nu fusese o coincidenţă, ci ceva mai puternic. Poate că fusese soarta.

— Aş putea să mă prefac că sunt supărată pe tine, dacă vrei, îl tachină ea.

El zâmbi şi întinse o mână, cu palma spre exterior, de parcă pleda pentru clemenţă.

— Sub nicio formă. Încă sunt speriat de reprezentaţia ta de la conacul Thornton.

— Am încercat să mă revanşez, îi reaminti ea cu o privire vicleană, piezişă.

Reacţia lui nu o dezamăgi. Îi spuse Laura cu acea voce nehotărâtă între a fi scandalizat sau a o mustra, temperată de un mic zâmbet şi pete de culoare peste pometii lui cizelaţi.

Înduplecată pentru moment, ea schimbă subiectul.

— Şi locuieşte în casa Briar?

— Am o cameră acolo. Merg în vizită când pot. În ultima vreme am petrecut tot mai mult timp în Subteran – aşa le spun oamenii camerelor de sub tutungerie.

— Cu siguranţă, un nume potrivit. O adevărată ascunzătoare pentru un cuib de spioni.

— Ofiţeri de informaţii, o corectă el cu blândeţe. Mama şi Julia ştiu foarte puţin despre natura muncii mele.

Laura duse un deget la buze.

— Secretul tău este în siguranţă cu mine.

El îşi ţinu respiraţia, de parcă ar fi vrut să vorbească, apoi se gândi mai bine la ce voia să spună. Între sprâncenele lui apăru o mică încruntare.

— Şi al tău cu mine.

Dar, dacă cel mai important secret al ei nu era numele ei de împrumut?

Dacă era profunzimea sentimentelor pe care le nutrea pentru el?

El se întorsese deja la geam pentru a evalua progresul lor pe străzile înguste.

— Devotamentul tău pentru mama şi sora ta este

fermecător, zise ea, privindu-l.

— Am prea puţin să le ofer.

Nu voia să-i contrazică vorbele, ci să-l liniştească. Să-i spună că era destul. Ea ar fi fost entuziasmată dacă i s-ar fi oferit aşa un dar.

Trăsura încetini în sfârşit şi el cercetă împrejurimile, aplecându-se întâi într-o parte şi apoi în cealaltă, înainte de a deschide uşa şi de a coborî. Cu ochii ei mai puţini exersaţi, ea nu văzu nimic ieşit din comun. Nu se vedea niciun suflet. Strada în sine nu era remarcabilă, casele variau de la dărăpănate la pitoreşti. Trandafirii şi iedera urcau pe zidurile de cărămidă ale casei Briar, scoasă parcă dintr-o carte de poveşti.

Acceptă braţul lui Jeremy, sprijin în du-se mai mult pe el decât pe baston când se apropiară de casă. Din spatele unei draperii se ivi o faţă şi dispăru.

— Ai vreun plan în minte, un anumit scenariu pe care să-l urmăm? o întrebă el şi se uită la ea când ajunseră la uşă, unde ea se oprise pentru a inspira parfumul dulce al florilor.

— Cred că am terminat cu teatrul pentru moment. Cel puţin cu jucatul rolurilor.

Din nou, senzaţia că era tentat să vorbească, dar se abţinu. Înainte ca ea să-l îndemne, uşa se deschise.

— Jeremy! De ce nu ne-ai spus că vii?

Chipul care fusese la geam aparţinea probabil Juliei, al cărei păr castaniu, nu la fel de închis la culoare ca al fratelui ei, încadra un chip rotund zâmbitor. Laura ghici că avea în jur de şaptesprezece ani.

— Şi ea cine este?

— Dacă ne laşi să intrăm, probabil că îţi va spune chiar ea.

Julia făcu un pas în spate, făcându-le loc. Jeremy dădu drumul braţului Laurei ca să o lase să treacă pragul, apoi îşi dădu jos pălăria şi tot fu nevoit să fie atent la pragul de sus.

— Mama este în salon?

Julia clătină din cap.

— În grădină.

— Îi ceri, te rog, să intre?

Laura nu ratã privirea aruncatã peste umãr de el la strada goalã înainte de a închide şi încuia uşa în urma lor.

Când Julia ieşi să facă ce-i ceruse el, Laura zise cu o voce joasă:

— Sunt sigură că colonelul Millrose va trimite protecţia promisă.

— A făcut-o deja. Dacă i-ai putea zări cu uşurinţă, atunci ei nu şi-ar face treaba. Dar tot nu vreau să fiu luat pe nepregătite când soseşte Thornton.

Casa era un pătrat perfect, cu o scară urcând prin centru. La dreapta se afla o cameră cu uşi închise, în timp ce la stânga o încăpere cu geamuri se întindea cât casa, combinând funcţiile de sufragerie şi salon, ticsită de mobilier pentru diferitele sarcini. Oricât de fermecătoare era casa, dimensiunile ei modeste îi aminteau ceea ce Jeremy îi spusese lordului Thornton despre necazurile lui financiare.

Îl urmă pe Jeremy în camera din stânga şi abia se aşezase în scaunul indicat de el înainte ca el să-i fi adus un mic taburet.

— Îmi dau seama că te supără glezna.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— M-am agitat un pic mai mult decât am planificat astăzi.

O clipă mai târziu era iarăşi în picioare când Julia intră în cameră cu o femeie, probabil mama ei, care îşi desfăcea şorţul cu o mână şi-şi netezea părul cu cealaltă în acelaşi timp. Se grăbi să-l sărute pe Jeremy când o zări pe Laura.

— O! Julia nu mi-a spus că avem un oaspete.

Obrajii ei se îmbujorară cu aceeaşi culoare pe care deseori o văzuse luminându-i pe ai fiului ei şi era într-adevăr uşor să vezi de unde moştenise Jeremy trăsăturile sculptate şi frumuseţea, deşi doamna Addison era blondă. Era o femeie frumoasă şi, dacă Laura n-ar fi ştiut că avea în jur de cincizeci de ani, n-ar fi ghicit niciodată.

— Am zis că este o surpriză, răspunse Julia. Fratele meu cu greu se califică drept surpriză – deşi s-ar cuveni să

ne anunţe data viitoare, mai ales dacă are de gând să rămână la prânz.

— S-ar putea să stau mai mult de atât, doar ca să o chinui pe surioara mea, zise el, zâmbindu-i jucăuş. Dacă te uitai la el, n-ai fi ştiut niciodată ce multe ascundea sub acel zâmbet. Acum, continuă el, pot să vi-o prezint pe domnişoara Laura Hopkins, care e sora unui coleg ofiţer. Se pare că noi…

— Eu, îl corectă Laura, vorbind peste el, i-am provocat o problemă fratelui tău. Sper că mă veţi ierta pentru deranj, doamnă Addison, domnişoară Addison.

Făcu o reverenţă, dar oboseala făcu să-i cedeze glezna. Deşi reuşi să ascundă asta şi să-şi înăbuşe geamătul care i se ridică pe buze, Jeremy fu din nou alături de ea – un pic cam prea repede ca să treacă drept simplă politeţe, dacă era să judeci după privirea bănuitoare schimbată de mamă şi fiică.

— Orice prietenă a fiului meu este, desigur, binevenită, zise doamna Addison în timp ce el o ajuta pe Laura să se aşeze din nou pe scaun.

Laura îşi netezi fustele peste genunchi.

— Mă întreb dacă veţi simţi la fel şi despre soţia lui?

Doamna Addison se aşeză brusc pe scaunul cel mai apropiat de şemineu. Julia mări ochii şi-şi înăbuşi o exclamaţie – sau poate un chicotit – cu dosul mâinii înainte de a se aşeza lângă mama ei.

Jeremy, care stătea lângă scaunul Laur ei, se uită sever la ea, apoi începu să explice:

— Ce vrea să spună domnişoara Hopkins… Ei bine, noi… eu am fost trimis de ofiţerul meu superior într-o misiune. Să găsesc pe cineva. Am dat peste domnişoara Hopkins, care era la ananghie.

Laura îşi mişcă degetele ce se odihneau pe taburet şi regretă brusc gestul.

— Şi, ei bine, continuă el, un lucru a dus la altul, a devenit clar că, dacă ne prefacem că suntem un cuplu căsătorit, am beneficia amândoi.

Julia îşi înăbuşi un alt zgomot, de data asta un chicotit

clar.

— Am explicat că suntem proaspăt căsătoriţi şi că a dat necazul peste noi…

— Am spus că eu am fugit de tine. Pentru că m-am temut, ca soţie a lordului Sterling, că voi fi afectată de asocierea cu femeia care îşi spune „Lady Sterling”, zise ea ca să clarifice cu Julia şi doamna Addison.

— Cea din ziare? întrebă mama lui.

Sora lui încuviinţă dornică din cap.

— L-am tachinat de luni de zile cu ea. Cred că de asta nu s-a căsătorit încă.

Jeremy îi aruncă o privire de avertisment.

— Nu de asta. Acum, îmi daţi voie? Deşi sora lui nu părea teribil de mustrată, el continuă: Un domn ne-a primit acasă la el şi i-a adus un medic domnişoarei Hopkins. Dar acest domn are în general o reputaţie foarte proastă. Îşi tratează rău servitorii. Este… ei bine, bănuiesc că s-ar putea spune că-i un nemernic. Descrierea trezi vizibil interesul Juliei, ceea ce-i aduse o altă privire mustrătoare. Şi are în posesia lui informaţii pe care armata britanică şi Coroana consideră că nu ar trebui să le aibă.

— Şi probabil de asta tu ai fost trimis după el. Pe chipul mamei lui se văzu mândria şi Jeremy nu încercă să-i schimbe concluzia. Pare o responsabilitate importantă, dragul meu. Sunt foarte mândră de tine, deşi nu pare să fi fost neapărat sigur.

— Nu este, fu de acord Laura. De asta ne aflăm aici.

— Domnul, lordul Thornton, a descoperit şiretlicul la care am apelat pentru a-i câştiga simpatia şi pentru a intra în casa lui. Nu ştiu dacă bănuieşte tot ce am aflat despre nelegiuirile lui. Dar sunt sigur că se teme şi ar face rău imediat altcuiva, mai ales ca să-şi salveze propriul cap. A venit la Londra în căutarea noastră, explică gesticulând de la el la Laura.

— Bine, zise doamna Addison, fluturând nepăsătoare din mână, este puţin probabil să caute aici.

— De fapt, vorbi el pe o voce liniştitoare, apropiindu-se de mama lui, este probabil. Sunt destul de sigur că nu-i

va fi greu să descopere că lordul Sterling are datorii, că a fost obligat să accepte banii regelui şi că s-a alăturat armatei din cauza asta şi că nu poate să-şi permită mai mult decât să închirieze o casă în Fulham pentru mama şi sora lui.

— Jeremy!

Laura înţelese atunci de unde dobândise talentul de a-i rosti numele şi să-l încarce cu şase semnificaţii în acelaşi timp. Auzi exasperare, îngrijorare şi iubire amestecate în vocea mamei lui.

— Acum nu-i momentul să discutăm, mamă, zise el.

— Dar de ce, dacă-i aşa de periculos, l-ai ademenit aici? întrebă Julia.

Deşi ochii ei nu erau de acelaşi albastru strălucitor ca ai fratelui ei, aveau o parte din aceeaşi inteligenţă.

— Nu l-am ademenit. Ar fi găsit inevitabil casa Briar, nu vezi? Ofiţerul meu superior a zis că cel mai sigur lucru ar fi ca noi toţi să fim împreună, ca să ne pună pază pentru protecţia noastră.

Julia se grăbi la geam şi trase draperia ca să se uite afară, cum făcuse la sosirea lor.

— Eu nu văd pe nimeni.

— Nu vei vedea, îi spuse Laura. Cel puţin după spusele fratelui tău.

Buzele Juliei se strâmbară a dezamăgire. Se uită la stânga şi la dreapta pe stradă înainte de a lăsa jos draperia şi de a reveni la locul ei.

— Cât timp vom fi blocaţi aici?

— Aveai planuri? întrebă Jeremy, cu o duritate neobişnuită. Apoi regretul îi înmuie imediat vocea. Îmi pare rău. Doar că… şi eu îmi fac griji. Una-i ca un soldat să fie în pericol şi altceva, cu totul diferit, e să vă pun pe voi în pericol.

— Cred că ofiţerul tău superior te cunoaşte bine, zise doamna Addison. Mi se pare că acest Lord Thornton nu s-ar da în lături să folosească o ameninţare ca să ne ademenească afară. Comandantul tău ştie că vei vrea să le protejezi de pericol pe femeile la care ţii. Pe toate, adăugă

ea şi aruncă o privire cu subînţeles spre Laura.

Pentru un moment, Laura crezu că Jeremy, care începuse să se plimbe într-un mod familiar, ratase acea privire. Apoi el se opri.

— Mamă! Înţelegi că eu şi domnişoara Hopkins nu suntem de fapt…

— Dar aţi putea fi…

— Nu, noi…

— Eu n-am pornit la drum ca să pun mâna pe un soţ, doamnă, interveni Laura. Şi, spre meritul său, căpitanul Addison a fost destul de clar de la început că nu se poate căsători cu mine, chiar dacă jocul nostru de a ne preface ar putea duce la zvonuri şi bănuieli. Ar fi fost o prostie din partea mea să am orice aşteptare. Sau orice, ah… Aici, Laura făcu prostia de a se uita la Jeremy, pentru a întâlni acei ochi care aveau un fel de a vedea prin orice rol ar fi ales ea să joace. Ataşamente, termină ea jalnic.

Lui i se tăie respiraţia, deşi ea nu se putu hotărî dacă oftatul lui fu unul de uşurare sau de disperare.

— Doar nu vrei să… insistă el. Nu ştii…

— Julia, zise doamna Addison, de ce nu o duci pe domnişoara Hopkins sus? Sunt sigură că i-ar plăcea să…

Făcu un cerc fără rost cu o mână, de parcă căuta un cuvânt, o scuză, să o scoată pe Laura din încăpere.

— Să se învioreze? sugeră îndatoritoare Julia.

— Da. Exact. Să se învioreze înainte de prânz.

Jeremy păru agitat, de parcă nu se putea decide dacă voia să audă ce avea de spus mama lui şi Laura deschise gura ca să refuze să plece, pregătită să rămână şi să-l sprijine moral aşa cum el o sprijinise fizic. Dar înainte să apuce să vorbească, el gesticulă spre uşă cu bărbia, îndemnând-o să-i urmeze sora.

Cuprinzând mânerul bastonului şi inspirând hotărâtă, Laura se ridică şi ieşi din cameră.

Din fericire, scările nu erau abrupte, deşi asta însemna că şi tavanul de la etaj era jos. Cu siguranţă, Jeremy nu ar fi putut să stea drept. Căsuţa avea doar două camere sus, una pe câte o parte a casei, băgate sub

streşini. Laura era în acelaşi timp dornică să se aşeze din nou, să-şi odihnească glezna, dar îi părea rău că o văzu pe Julia conducând-o spre camera din dreapta, în loc de cea aflată deasupra salonului, unde ar fi fost posibil să audă ceva din conversaţia dintre doamna Addison şi fiul ei.

— Asta-i camera mea, explică Julia. Dacă vei petrece noaptea aici, şi se pare că aşa va fi, atunci poţi să dormi aici şi eu mă voi duce cu mama mea în camera cealaltă.

— Eşti aşa de amabilă. Îmi pare rău că v-am făcut probleme.

— Nu-i nicio problemă, insistă ea, începând să adune două grămezi de haine de noapte, una să o ia cu ea în camera mamei şi una pentru Laura, pentru că era evident că nu-şi adusese altă geantă în afară de poşetă. Pe lavoar sunt prosoape curate şi un pieptăn şi pe noptieră sunt cărţi, dacă doreşti ceva cu care să te amuzi.

În timp ce sora lui Jeremy îşi vedea de treabă, Laura făcu tot posibilul să se aşeze comod pe bancheta capitonată de la capătul patului, întinzând piciorul rănit de-a lungul ei, la îndemnul Juliei, şi aranjând la spate una dintre pernele joase.

— Am înţeles de la fratele tău că-ţi place teatrul.

— Da. Julia puse pe o grămadă o cămaşă împachetată. Mai presus de orice. Dacă nu ar fi aşa de scandalos, mi-ar plăcea să devin actriţă. Înclină capul şi păru gânditoare. De ce oare este scandalos?

Laura nu zise nimic. Teatrul avea o lungă istorie în a perturba graniţele între diferite straturi sociale, ierarhii pe care cei care beneficiau cel mai mult de ele voiau ferm să le păstreze. Presupunerea că actriţele erau la un pas de prostituţie, vânzând spectacolul corpurilor lor era doar o parte din ea. În ceea ce o privea pe Laura, totul era ridicol. Dacă teatrul oferea o distracţie respectabilă pentru doamne, de ce n-ar trebui să le ofere şi o existenţă respectabilă?

Dar nu era treaba ei să vorbească despre asemenea lucruri cu sora mai mică a lui Jeremy.

— Serios, continuă Julia, când te gândeşti cum fiecare

moment din viaţa unei femei este o reprezentaţie în beneficiul cuiva, nu înţeleg de ce a juca pe o scenă ar trebui privit mai sever decât a te preface interesată de opiniile unui domn într-un salon de bal sau a te preface pioasă la biserică.

Laura nu-şi putu ascunde zâmbetul. Îi plăcea foarte mult de Julia.

— Bine zis, domnişoară Addison. Sunt de acord. Femeilor li se cere să joace roluri care nu le oferă niciun avantaj şi de prea multe ori fără vreo remuneraţie.

— Nu ar fi minunat să nu trebuiască să te gândeşti deloc la chestiuni legate de bani? zise Julia cu un oftat. Atunci am putea face ce dorim. Eu aş putea fi actriţă şi să nu trebuiască să mă gândesc la reputaţia mea şi la opiniile viitorilor peţitori. Şi fratele meu ar putea… mă rog. Se întoarse pentru a cotrobăi printr-un sertar, lăsând impresia clară că aproape spusese prea multe. Bănuiesc că el ar putea să facă multe lucruri grozave.

— Cum ar fi să lase armata? Sau să se însoare?

Laura privi peste umăr, cu o expresie de timiditate şi surpriză amestecate la cât de directă fusese Laura.

— Îmi pare rău că el şi mama au ales ziua de azi pentru o altă discuţie despre aceasta chestiune. Sigur au discutat deja de vreo cincizeci de ori, mereu degeaba. Are un sentiment de datorie aşa de exagerat, după cum gândesc eu. Hotărât să plătească datorii care nici măcar nu sunt ale lui. Eu chiar am crezut că mama a renunţat să-i mai bage minţile în cap, dar bănuiesc că atunci când ai apărut tu… Oftă din nou în timp ce se întorcea la sertar. Niciodată nu a menţionat numele unei lady, nici mamei, nici mie. Bănuiesc că nu a vrut să ne facem speranţe. De asta am început să-l tachinez cu Lady Sterling din ziare. Şi apoi am început să cred că era interesat de… altceva.

Laura fu surprinsă să audă o tânără vorbind aşa de franc despre asemenea chestiuni.

— Te-am şocat, domnişoară Hopkins? Mama zice că mi se trage de la citit romane şi de la mersul la teatru. Bănuiesc că nu se înşală, dar eu… Vreau doar ca fratele

meu să fie fericit. Făcu o pauză, cât se ridică şi luă mica grămadă în braţe. Fratele tău este la fel de încăpăţânat, domnişoară Hopkins?

— Dacă este să-i comparăm, al meu e mult mai rău. Fratele tău a fost excesiv de bun şi atent.

— Asta-i destul de uşor de explicat. Ea îşi reprimă un alt chicotit când o luă spre uşă pentru a-şi duce lucrurile în camera mamei ei. Te place – şi eu una mă bucur tare mult să văd asta. Deşi cred că întrebarea mai importantă este dacă tu îl placi.

Primul impuls al Laurei fu să nege, deşi ar fi fost o minciună, înşelăciunea înseamnă protecţie. Se ghidase după această filosofie aşa de mult, încât refuzase să vadă pericolul din ea. Una era să născoceşti lucruri aşa încât mătuşa ta să nu-şi facă prea multe griji şi alta să joci un rol ca să ademeneşti bărbaţi precum Penhurst şi Thornton să dea informaţii ce i-ar putea distruge.

Dar, când venea vorba de sentimentele ei pentru Jeremy, era gata să nu se mai amăgească. Voia mai mult decât un mariaj fals cu el, mai mult decât câteva ore furate într-o trăsură care se zdruncina.

După ce pusese întrebarea, Julia nu aşteptă un răspuns. Când uşa se deschise scurt ca ea să iasă din cameră, murmurul slab al vocilor se ridică pe scări, deşi cuvintele lor nu puteau fi auzite. Mama lui Jeremy va avea mai mult succes de data asta în a-l convinge că îşi putea permite să atingă fericirea?

În ciuda a ceea ce spusese Julia, Laura simţea că ezitarea lui Jeremy faţă de căsătorie avea de-a face cu ceva mai mult decât banii. Ce secret mai ţinea încă ascuns?

Sau ce secret fusese ţinut ascuns de el?

Capitolul 19

Jeremy se aşeză pe scaunul eliberat de sora lui.

— Mamă, nu sunt sigur că-i cel mai bun moment

pentru o discuţie între patru ochi.

— Eu sper doar să nu fie prea târziu, răspunse ea, mai acerb decât îi stătea în fire. Jeremy, dragul meu, oricine poate să vadă din expresia ei că domnişoara Hopkins este îndrăgostită de tine…

Să fie adevărat?

— Eu n-aş zice…

— Şi tu, continuă ea, ignorându-l, clar ţii la ea. Chiar vă cunoaşteţi doar de câteva zile?

El se opri înainte de a răspunde. Să-i mărturisească mamei lui că-şi dăduse inima unei femei pe care o ştia de mai puţin de o săptămână ar fi fost o umilinţă de care ar fi preferat să fie scutit.

— Prima dată am văzut-o la ultima sărbătoare de Crăciun. Locotenentul Hopkins, fratele ei, a adus-o la balul ofiţerilor.

— Dar în această ultimă… misiune, parcă aşa i-ai spus, ai ajuns să o cunoşti bine? insistă ea.

— Da. Adică… nu. N-ar trebui să pretind că o cunosc bine. Aşa-zisa noastră relaţie a fost doar…

— O iluzie, termină ea pentru el, apoi se opri pentru a cugeta un moment asupra implicaţiilor. Şi eşti sigur că nu i-ai dat speranţe? Oricât a bravat ea, eu nu cred că a fost doar prefăcătorie pentru ea.

— Ce te face să spui asta?

Naiba să-l ia, dar nu-şi putea reţine nota de speranţă din voce.

— Femeile ştiu lucruri, dragul meu. Îi luă mâna şi-o mângâie. Nu totul, desigur. Aş vrea să ştiu ce te tulbură aşa. De ce insişti să pretinzi că o mână de datorii te împiedică să te însori şi să te aşezi la casa ta… te împiedică să fii fericit.

— Sunt mai mult decât câteva datorii, mamă. De-a lungul anilor încercase să ascundă faţă de mama şi sora lui cât de mare era necazul. Poate că era momentul să vorbească deschis. Concesiunea pe Everham nici măcar nu acoperă ipoteca. Fiecare clădire de pe moşie are nevoie de reparaţii. Terenul arabil este uzat – uneori cred că domnul

Gilty îl dă în arendă din bunătatea inimii lui, pentru că sigur nu poate aduce mai mulţi bani decât investiţia lui în seminţe şi muncă. Solda unui ofiţer nu-i aşa de mare încât să ne poată scoate din gaura aia.

Mama nu păru surprinsă, dar tăcu un moment, de parcă se gândea cum ar putea fi depăşită o asemenea problemă.

— Eşti frumos, arătos. Un viconte. Te-ai putea căsători cu o femeie cu avere, sugeră ea, nu pentru prima dată.

— Da. Negustori bogaţi îşi oferă fetele şi zestre suficientă ca să acopere şi nevoile celor mai zgârciţi nobili, zise el, repetând observaţia sardonică a Laurei în drum spre conacul Thornton.

Mama încuviinţă din cap, deşi expresia ei era prudentă, simţind clar că acordul lui aparent trebuia privit cu scepticism.

— Bănuiesc că nu pare o reţetă pentru iubire şi fericire.

— Ca să nu mai vorbesc de alte datorii, continuă el, ignorând încercarea ei de a se aventura pe un teritoriu tot mai periculos. Datorii făcute în numele Sterling.

— Datorii de onoare, datorii către negustori, zise ea în bătaie de joc. Nu eşti obligat să respecţi promisiunea unui alt bărbat, a unui străin.

— Şi să moară de foame familiile celorlalţi bărbaţi care nu avea de unde să ştie ce fel de om era fostul Lord Sterling? obiectă el. Dacă titlul i-ar fi revenit tatei în schimb, s-ar fi purtat el diferit de cum m-am purtat eu?

După cum îşi strânse buzele, el ghici că răspunsul era nu.

— Dar tatăl tău ar vrea şi să fii fericit, sublinie ea. N-ar vrea să încerci să treci prin lume de unul singur.

Jeremy încuviinţă din cap, fără să fie complet sigur că ea avea dreptate.

— Pentru că abia ai cunoscut-o, nu voi îndrăzni să spun că domnişoara Hopkins este cea care îţi va aduce fericirea. Dar cred că tu ştii că bărbatul care te-a învăţat despre onoare nu ar vrea să te vadă dezonorând o tânără

jucându-te cu afecţiunea ei sau punându-i reputaţia în pericol.

Neputând să stea nemişcat sub privirea ei de reproş, se ridică şi se duse la geam. Pe lângă casă trecu fericit un câine fără stăpân. Nu era niciun semn de fapt de vreun alt suflet de om. El spera măcar să-i fi spus Laurei adevărul despre paznici nevăzuţi.

— Din cauza tatei nu o pot cere, zise el în sfârşit.

Mama scoase un mic zgomot în spatele lui, care nu era exact un sunet de surpriză.

— Ce vrei să spui?

— Înainte să moară, m-a luat deoparte şi mi-a zis… Se întoarse de la geam, dar nu-i întâlni privirea, deşi bănuia că ea ştia ce era pe cale să spună. Că nu sunt fiul lui.

— O! Înţeleg. Cu mişcări nervoase, ea îşi netezi fustele în jurul ei, privindu-şi propriile degete apăsând materialul pe picioare. Mă întrebam eu dacă nu cumva a făcut asta.

Pentru un moment, el se gândi că ea se pregătea pentru cuvinte dure din partea lui, să fie judecată. Apoi ridică bărbia şi se uită la ea. Cum de se putuse îndoi de forţa ei?

— Şi pentru că prin venele tale nu curge sângele lui Richard Addison, tu simţi această… această vinovăţie pentru titlul moştenit? Îţi imaginezi că altcineva ar fi dus povara mai bine?

— Aş fi putut să o fac, recunoscu el, când aveam şaptesprezece ani şi ştiam mai puţine despre lume. Acum, însă, mă întreb dacă nu mi-a revenit titlul pentru că meritam povara mai mult. În doi paşi fu lângă ea şi se lăsă într-un genunchi lângă scaunul ei. Îmi pare rău, mamă. Îmi pare aşa de rău pentru că am fost cauză, oricât de inocentă, de tristeţe şi suferinţă.

Ochii ei fură înconjuraţi brusc de crevase şi-şi mişcă lent capul dintr-o parte în alta, confuză şi nevenindu-i să creadă.

— Tristeţe şi suferinţă? Te-a iubit cu inima unui tată – Doamne ajută ca într-o zi să înţelegi cât poate suferi, teme

şi iubi un părinte. Îi trasă conturul obrazului cu degetele reci. Era aşa de asemănător cu al ei. A fost mândru de tine ca băiat şi ar fi fost mândru de bărbatul care ai devenit – bucuros că a avut o influenţă în a te forma în bărbatul care eşti.

— Dar tu, mamă, cum rămâne cu suferinţa ta? Să te gândeşti că de fiecare dată când te uiţi la mine, îţi aminteşti… Se întoarse de la atingerea ei blândă. Nu. Sângele lui nu vreau să-l transmit unui copil. Şi în ceea ce o priveşte pe Laura, şi-a riscat viaţa şi reputaţia pentru a răzbuna tinere tratate prost şi abandonate ca tine. Cum i-aş putea vreodată propune să se lege de fiul unui…?

— Jeremy? Ea părea şi severă, şi nedumerită. Ce ţi-a spus tatăl tău?

El se ridică în picioare.

— Sunt sigur că nu doreşti să retrăieşti…

— Cred că trebuie.

Amintirea era mereu cu el, clară şi tăioasă de parcă conversaţia ar fi avut loc ieri şi nu în urmă cu mai bine de doisprezece ani. Încă simţea soarele strălucitor al unei după-amiezi din mijlocul verii, incapabil să încălzească casa friguroasă, posomorâtă în care fusese dată sentinţa morţii. Voise să se mişte, dar nu putea, închis în spaţiul dormitorului părinţilor lui în mica locuinţă parohială din piatră, cu tata stând în fund în pat, chipul lui deja sfrijit, dar vocea fermă, vorbind cu aceeaşi certitudine fermă cu care vorbea de la amvon.

— Prea bine. Mi-a spus că, atunci când aveai vârsta Juliei, locuind în Philadelphia cu familia ta, un soldat britanic… Se întoarse, neputând să se uite la ea. Mamă, trebuie să crezi că aş fi făcut orice în loc să îmbrac uniforma care cred că-ţi repugnă, dar ce altă alegere aveam? Legea, biserica – oricare altă cale ar fi luat ani de zile pe care eu nu-i aveam înainte de a aduce suficient venit ca eu să vă ofer un acoperiş deasupra capului.

Când vorbi, vocea ei era liniştită, dar egală.

— Ce anume se presupune că a făcut acest soldat britanic?

El fu nevoit să înghită de două ori înainte de a rosti cuvintele:

— Şi-a făcut de cap cu tine.

— Şi-a făcut de cap cu mine, repetă ea, de parcă limba era ciudată în gura ei. Adică m-a luat cu forţa. Tată tău ţi-a spus asta.

Nu erau întrebări, dar Jeremy încuviinţă oricum din cap.

— Tu-mi spui mie că, în tot acest timp, continuă ea, vocea ei devenind tot mai tăioasă, deşi era calmă, tu ai crezut că eşti rezultatul violenţei şi al urii? Nu al… pasiunii? Nu al iubirii?

El se întoarse lent spre ea, simţind că i se congelează sângele.

— Mamă?

— Şi tatăl tău nu era… confuz?

Avea mişcările rigide, nesigure ale unei persoane în şoc.

Boala care îl doborâse pe tatăl lui avusese un progres devastator, luându-i până şi minţile.

— Nu, o asigură el. Era cu cel puţin o lună înainte de sfârşit.

— O, Doamne! Respiraţia ei se cutremură. El chiar a crezut…? Îşi apăsă buzele cu degetele tremurătoare, înăbuşind un suspin. Bănuiesc că tata i-a spus – şi el n-ar fi întrebat niciodată – şi mie nu mi-a dat prin cap să spun… of!

Rosti frazele întrerupte, bâlbâindu-se, condusă de un fel de isterie. Nu le putea chiar uni, dar înţelese suficient cât să întrebe.

— Ce s-a întâmplat în urmă cu toţi acei ani?

Pentru câteva momente, ea se uită doar în şemineul gol. Când vorbi din nou, vocea îi era mai calmă, dar distantă, de parcă era pierdută în trecut.

— Locuiam la Philadelphia – partea asta a fost adevărată – când a început războiul. Bunicul tău era medic şi loialist. După bătălia de la Germantown, trei soldaţi britanici au fost cazaţi în casa noastră. Eu şi sora mea am

fost instruite să avem grijă de ei. Unul dintre ei, sergentul unui pluton, avea nevoie de supraveghere constantă. O vreme nu am crezut că va supravieţui. Dar era tânăr, cam de vârsta ta acum, şi sănătos per ansamblu şi şi-a revenit, deşi a fost nevoie de câteva luni. Şi pe durata acelor luni, noi… Se îmbujoră, de parcă tocmai îşi amintise rine asculta povestea ei. Ne-am îndrăgostit. Când a fost declarat apt să se întoarcă în Anglia, mi-a spus despre planul lui de a lăsa armata şi de a se întoarce după mine. Ne vom căsători, a spus el…

— Dar nu s-a mai întors niciodată?

Ea se uită în sfârşit la el, care se sprijinea de poliţa şemineului.

— De fapt, s-a întors… dar după mai bine de un an. Şi la acea vreme, eu eram deja căsătorită. Fără să ştim, când el a plecat, eu eram însărcinată… cu tine.

Jeremy încuviinţă scurt din cap, în semn că a înţeles şi o luă iar spre geam.

— Tatăl meu a fost nemulţumit când a descoperit, desigur, continuă ea. Furios ar fi o descriere mai bună. A decis ca toată familia să meargă în Anglia, pentru a ascunde mai bine secretul meu îngrozitor – cel puţin aşa îl vedea el. Pe drum s-a împrietenit cu un domn Addison, care tocmai primise o parohie în Oxfordshire şi se ducea să o accepte. Căuta o soţie şi, deşi avea dublul vârstei mele, a început să mă curteze, cum eram cea mai eligibilă tânără de pe vapor. Cu puţin timp înainte să acostăm, a vorbit cu tatăl meu. Probabil că tata i-a spus despre condiţia mea – oricum nu mai putea fi ascuns mult timp. Bănuiesc că a simţit că ar fi fost mai acceptabil pentru un domn să-şi imagineze că nu eram eu vinovata în treaba asta.

Cât de înspăimântată trebuie să fi fost, să schimbe o lume cunoscută cu una necunoscută, un vis de iubire pentru o căsătorie practică, necesară, aranjată de un tată disperat să acopere ceea ce considera o pată pe onoarea ei.

— Dragul, dragul de Richard, murmură ea, în ochi sclipindu-i lacrimile. Nu mi-a cerut niciodată detaliile, nu a

insistat niciodată. Nu mi-a reproşat niciodată. Te-a iubit, zise ea întorcând faţa spre Jeremy, să nu te îndoieşti niciodată de asta, dar bănuiesc că-l apăsa trecutul. A crezut că aveai dreptul să ştii şi sunt sigură că a crezut că-ţi spunea adevărul. O, îmi doresc să fi ştiut. Toţi aceşti ani...

— Şi tu? începu el, încă chinuindu-se să înţeleagă ce-i dezvăluise, ştiind că nu avea de ce să pună întrebarea la care voia cel mai mult răspuns. Se opri la raftul din colţ, lângă geam, plin cu bibelouri. Trasă cu un deget chipul perfect al unei ciobăniţe din porţelan, un vestigiu din viaţa în casa parohială de acum mulţi ani, în ceea ce lui i se păruse un timp mai simplu. L-ai iubit?

— Pe tatăl tău? Ea încuviinţă atentă din cap, dar nu ezitant. Cu timpul, da. Era prea bun, prea blând ca să nu inspire afecţiune. Nu în felul primei mele iubiri, desigur. Dar poţi să crezi că suferinţa mea la moartea lui a fost autentică.

Jeremy ştia că era adevărat; fusese martor la devotamentul unuia faţă de celălalt. Se apropie, se aşeză pe marginea scaunului din faţa ei.

— Şi soldatul? Pot să-i ştiu numele?

De data asta, ea încuviinţă şi mai dornică din cap.

— Îl cheamă Arthur Remington.

— Este încă în viaţă.

— Da. Zâmbi, deşi nu spre Jeremy. După ce am încheiat doliul, mi-am permis libertatea de a întreba de el şi, spre surprinderea mea, am descoperit că locuieşte aici, în Londra. Ne-am reluat... prietenia. Obrajii i se colorară în roz şi, din îmbujorarea ei, el ghici că era mai mult decât prietenie. Poate asta explica de ce ea păruse mai întinerită şi plină de viaţă în ultima vreme. Chiar şi la lumina zilei, părul ei blond nu avea semne de fire albe şi tenul ei era la fel de neted ca al unei fete. De fapt, mâine-dimineaţă are de gând să vină în vizită.

Jeremy se uită spre geam, nefiind sigur dacă era pregătit să-l înfrunte pe bărbat.

— Julia ştie?

— Nu istoria noastră, desigur. Dar îl cunoaşte. Se

înţeleg bine. Din nou, acel zâmbet secret. Are un fel de a fi – unii i-ar putea spune şarm, bănuiesc, deşi pentru mine cuvântul mereu sugerează ceva fals şi el este negreşit de direct. Este şi foarte inteligent. Cu tot respectul faţă de tatăl tău, bănuiesc că unele din talentele tale le-ai moştenit de la Arthur. Cred… sper că vei ajunge să-l placi.

Jeremy reuşi să încuviinţeze o dată din cap în semn de recunoaştere.

— Mai este în armată?

— Nu, deşi a revenit acum câţiva ani să servească în calitate de civil, ca ajutor personal pentru… O, cum îl chema pe acel domn? Se lovi cu un deget peste buze. Maiorul Laurens, cred.

— Ducele de Raynham?

Jeremy recunoscu acel nume. Până în urmă cu şase ani, când renunţase la uniforma de ofiţer în favoarea responsabilităţilor de duce, Raynham fusese unul dintre cei mai buni agenţi de teren ai generalului Scott.

Ceea ce însemna că acest Remington avea şi aprobarea lui Scott.

— Da, fu ea de acord, aşa este. Acelaşi. Şi înainte de asta, s-a ocupat de treburile marchizului de Ashborough – cel despre care se spune că-i foarte rău, adăugă ea într-o şoaptă care exprima mai mult entuziasm şi interes, decât şoc, deşi Arthur nu acceptă aşa ceva. Şi apoi, spune că marchiza îşi ţine bine soţul în frâu acum. E irlandeză, să ştii.

— Şi o scriitoare faimoasă, adăugă el, fără să-şi ascundă surpriza. Domnul Remington al tău se mişcă cu siguranţă în cercuri înalte.

Nu o spusese doar cu intenţia de compliment. Jeremy fusese mereu un pic bănuitor cu privire la bărbaţii care se împrieteneau cu banii şi puterea, cu atât mai mult după ce petrecuse câteva zile în compania lui Thornton.

— Cum ai putea face şi tu, dacă ai accepta că eşti un viconte, îi reaminti ea. Apoi se înmuie şi-i zâmbi iarăşi cu blândeţe. Sigur, „căpitanul Addison” suna la fel de bine.

Jeremy îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi studie tavanul. Mintea îi vibra de la revelaţiile mamei lui. Zece ani

în care îşi spusese că nu trebuie să se gândească vreodată la iubire, căsătorie, copii, pentru că sângele unui netrebnic îi curgea prin vine, că nu merita onoruri nici în prezent, nici în viitor. Tot ceea ce crezuse el că ştia despre cine şi ce era, totul fu dat peste cap într-o conversaţie de câteva momente.

Acum va trebui să hotărască ce să facă cu informaţia. Să decidă din nou cine era menit să devină.

Mama lui se ridică, îl sărută pe obraz şi se întoarse spre scări.

— Te las un pic singur. Ai fost foarte bun că ţi-ai făcut griji pentru mama ta în toţi aceşti ani, dar uneori trebuie să te gândeşti la tine şi la ce vrei tu. Nu mi-aş dori să fiu singura doamnă Addison din viaţa ta. Doar dacă nu cumva – privi peste umăr şi în ochii ei licări neastâmpărul – ai prefera o Lady Sterling?

Capitolul 20

Când doamna Addison apăru la prânz cu ochii roşii şi Jeremy nu veni deloc, Laura ghici că conversaţia fusese una dificilă. Era imposibil de determinat cât de dificilă, pentru că doamna Addison se retrase în dormitorul ei după ce mânca – „o mică durere de cap, nimic îngrijorător” – şi Jeremy rămase ascuns.

— Aşa face deseori, explică Julia, ridicând privirea de pe broderia ei pentru a arăta din cap spre uşa închisă vizavi de intrarea în salon. Acolo are jumătate din biblioteca tatei şi Mary i-a dus o tavă.

— Nu-mi făceam griji, se apără Laura, revenind cu atenţia la cartea din poala ei, doar ca să descopere că o ţinea cu susul în jos.

Casa Briar era ca o bulă, în care se simţea alternativ protejată şi captivă. Dorinţa de a ştii ce se întâmpla dincolo de uşile casei, chiar şi în afara salonului făcură ca mintea şi privirea să-i hoinărească toată după-amiază.

Până la urmă, doamna Addison coborî să scrie o scrisoare. Jeremy ieşi la scurt timp după, părând uşor şifonat – Laura era aproape sigură că dormise şi degetele-i tresăriră de la dorinţa de a-i netezi părul – dar per ansamblu era el însuşi. O senzaţie de normalitate pătrunse în casă, în ciuda ameninţării de afară.

Doar Laurei îi căzu cartea când vântul bătu printre frunzele din copacul de dincolo de geam sau se sperie când Mary, servitoarea, anunţă că cina era gata. Jeremy îi vorbi pe o voce joasă când o însoţi la masă.

— Thornton nu va da buzna peste noi. Eşti în siguranţă aici. Promit.

Seara trecu cam în acelaşi mod ca după-amiaza, toată lumea ocupată cu conversaţie politicoasă sau vreo treabă domestică confortabilă. Lămpile se aprinseră şi draperiile fură trase când amurgul se transformă în întuneric. Până la urmă, doamna Addison anunţă că era pregătită să se retragă şi, o clipă mai târziu, Julia sări în picioare ca să o urmeze. Laura nu se prea putea decide dacă mişcările ei grăbite erau rezultatul unui îndemn din privirea mamei sau dacă îşi imaginase schimbul de priviri. Laura lăsă cartea necitită şi vru să se ridice.

— Ce aş putea să fac ca să te tentez să rămâi?

Vocea lui Jeremy era joasă, seducătoare.

Laura se prăbuşi la loc în scaunul ei, deşi îi era imposibil să se relaxeze din cauza aceleiaşi tensiuni neliniştite ce-i agitase membrele toată ziua.

— N-am nevoie să fiu tentată. Dacă doreşti, cu siguranţă rămân.

El se tolănise în scaunul de lângă focul care trosnea vesel în urmă cu o ori, dar acum mocnea. Întinsese picioarele încălţate cu cizme în faţă, cu gleznele încrucişate şi părea însăşi imaginea relaxării.

Dar când, în sfârşit, îşi ridică privirea cu care studiase modelul covorului de lână, intensitatea privirii lui aproape că-i tăie ei respiraţia.

— Eşti amabilă. Mă întrebă dacă n-ar fi trebuit să-mi doresc ceva mai mult decât compania ta?

— Cum ar fi?

Vocea ei abia se auzi peste zgomotul pulsului ei.

În loc să răspundă, el se ridică din scaun, se duse spre un raft din colţ plin cu bibelouri şi reveni cu o cutie frumos încrustată. De data asta piese obişnuite, făcute din fildeş. Detaliile sculpturilor erau tocite de anii de folosinţă.

— Eu în continuare nu ştiu nimic despre joc, îl avertiză ea când el făcu loc pe micuţa masă de lângă scaunul ei şi începu să scoată piesele din cutie. Am fost pierdută şi cu ajutorul lui Stamma.

— De data asta, te învăţ eu.

După ce goli masa, deschise larg cutia şi lucrătura elegantă din interior se dovedi a fi însăşi tabla. Ea privi cum degetele lui lungi aranjează rapid piesele în pătratele potrivite. În sfârşit, el trase unul din celelalte scaune mai aproape de masă şi se aşeză pe marginea scaunului, ca genunchii lor să se atingă.

Ea se aşteptase ca jocul să fie un pretext pentru conversaţie, dar, timp de un sfert de oră, el nu zise nimic decât ce era relevant pentru mişcarea pieselor, când să capturezi şi când să renunţi. Aşezase piesele negre în faţa ei, pentru a o familiariza cu strategiile defensive, zise el, deşi pe moment el părea să fie în spatele unui scut.

Scuturând din cap, el îi captură calul de lângă regină cu unul dintre nebuni şi apoi îi ridică piesa, oprindu-se pentru a o studia sub lumina lămpii în loc să o adauge grămezii crescânde de piese negre la capătul îndepărtat al tablei. Nările fremătânde şi ochii goi ai calului ieşiră în relief, apoi trecură în umbre.

— Am operat în baza unei neînţelegeri, zise el.

— Despre joc?

— Despre mine. Strânse degetele în jurul piesei care dispăru în palma lui. Am plănuit o apărare elaborată împotriva unui adversar care n-a existat niciodată. Mâna care ţinea calul căzu pe piciorul lui. Şi acum, că sunt liber să fac alte mişcări, mă simt un pic pierdut. Credeam că ştiu cine sunt, dar se pare că m-am înşelat.

Ea se întinse instinctiv spre el, strângând ambele

mâini în jurul pumnului sprijinit pe coapsa lui.

— Eu nu. Eu am ştiut de la prima noastră întâlnire că eşti un bărbat bun, grijuliu, inteligent. Eu mereu am avut o minte independentă, cum zice mătuşa mea.

Colţurile gurii lui se ridicară la acea descriere, deşi privirea îi era încă concentrată pe tabla de şah.

— M-am mustrat pentru că am avut încredere în tine, un străin complet. Dar nu m-am înşelat să o fac. Nu m-am înşelat în ceea ce te priveşte.

Vorbi cu încredere. Sigur, se întreba ce anume îi spusese mama lui mai devreme în acea zi. Orice ar fi fost, cu siguranţă părea să-i fi schimbat viziunea asupra viitorului. Dar nu trebuia să audă cu urechile ei ca să ştie că bazele lui nu se modificaseră. Ştia exact ce fel de bărbat era, genul de bărbat care fusese mereu, genul de bărbat pe care ea niciodată nu visase să-l găsească vreodată.

— Mulţumesc. Puse cealaltă mână peste ale ei. Deşi bănuiesc că nu va conta prea mult. Sunt în continuare sărac ca un şoarece de biserică. Şi tu ai în continuare… o minte independentă? Acesta era termenul?

Zâmbetul lui se adânci pe măsură ce devenea tot mai autocritic.

Ea îşi muşcă buza cu dinţii.

— Îmi dau seama că genul ăsta de independenţă este un lux pe care puţine femei şi-l pot permite.

— Permite, repetă el. Din pieptul lui ieşi un sunet batjocoritor. Bănuiesc că n-ai să-mi spui că eşti putred de bogată?

— Păi, n-aş folosi termenul putred. Deşi din partea mătuşii Mildred sunt singura… Oricum, cum spui tu, nu va conta prea mult, din moment ce majoritatea banilor mei sunt legaţi de zestrea mea şi tu mi-ai spus deja că nu voi fi niciodată realmente Lady Sterling.

— Laura! Acea voce minunată, mustrătoare, din nou scandalizată, care adăuga o notă de amuzament în vocalele numelui ei. Ai zis că nu vrei să te măriţi.

— Nu. Dacă-ţi aminteşti, am zis că nu cred că voi găsi vreodată un bărbat dispus să mă lase să continui să fiu

Lady Sterling – adică un bărbat dispus să mă lase să fiu... eu însămi.

— Cu alte cuvinte, la fel de schimbătoare precum vântul de primăvară.

— Da, cedă ea.

N-avea sens să nege ceea ce el ştia deja că era adevărat.

El îi dădu drumul mâinilor doar ca să-şi ducă palma spre obrazul ei şi să o tragă mai aproape.

— Anotimpul meu preferat, şopti el pe gura ei înainte de a o săruta.

Ea duse mâinile la pieptul lui, apoi urcă cu ele pentru a le petrece în jurul gâtului său. Piesa de şah alunecă din degetele lui, căzu pe podea şi scoase un sunet înfundat. Când el întinse cealaltă mână după ea, ea se aplecă înainte, tot mai aproape, până când cel mai natural lucru din lume fu să cadă în poala lui.

— Sunt destul de sigur că asta-i tot o nebunie, îi zise el, trecând cu buzele spre urechea ei.

— De ce? În scurta istorie a mariajului nostru fals, am trecut deja peste principalele provocări: în vreme de bogăţie şi sărăcie, în caz de boală şi în timp de sănătate, zise ea, numărându-le pe degete. Eu zic că am debutat promiţător.

— Un mariaj adevărat implică un pic mai multe complicaţii.

— Şi, îl contră ea, jucându-se cu nasturii vestei lui, câteva beneficii în plus.

— Vai, Lady Sterling. Sugerezi ceea ce cred eu că sugerezi?

— Chiar aşa.

— Cred că ar fi bine să oficializăm lucrurile mai întâi.

— O! Ea nu-şi putu ascunde dezamăgirea din voce. Ai dreptate, sigur. Mai bine aşteptăm până când suntem realmente căsă...

— După toate prin câte am trecut, nici măcar eu nu sunt pregătit să fiu atât de încuiat, zise el, după ce-i opri cuvintele cu un sărut. Mă mulţumesc cu răspunsul tău la

asta: Laura, vrei să te căsătoreşti cu mine? Pentru că mi-ai furat inima, aşa cum mi-ai furat titlul. Mi-ai întors lumea mea ordonată, logică, studioasă cu susul în jos şi eu nu mai vreau altfel. Poate că-i o nebunie să o spun, dar m-am îndrăgostit de tine şi nimic nu m-ar face mai fericit decât să-mi petrec restul vieţii întrebându-mă ce va urma.

Lacrimile o înţepară în ochi şi în gât.

— Jeremy! Asta-i mai frumos decât orice am auzit vreodată în vreo piesă. Da. Da, mă căsătoresc cu tine, strigă ea, presărând sărutări pe fruntea lui, pe obraji, pe buze. Am încercat să nu te doresc, să nu am nevoie de tine. Dar n-am reuşit… şi acum ştiu de ce. Pentru că şi eu m-am îndrăgostit de tine.

— Parcă ar fi ingredientele unei căsătorii scandaloase, zise el.

Ea recunoscu referinţa provocatoare la piesa pe care o sugerase prima dată ca model pentru reprezentaţia lor în Kent – povestea celor doi oameni încercând şi nereuşind să-şi ascundă adevăratele sentimente pentru celălalt.

— Eu anticipez un sezon de succes şi critici pozitive chiar şi de la cei mai mofturoşi critici.

— Între timp, te-ar interesa prologul? Se numeşte O logodnă scandaloasă. O începe cu un sărut delicat în golul de după ureche. Toată acţiunea are loc în dormitorul de jos al unei căsuţe modeste de la periferia Londrei.

— Interesant. Spune-mi mai multe.

Simţi muşchii umerilor şi ai picioarelor lui încordându-se când el o strânse mai aproape, apoi se ridică în picioare luând-o în braţe.

— Prefer să-ţi arăt.

*

Jeremy deschise uşa dormitorului lui împingând-o cu şoldul. Singura lumină din interior era cea a lunii, strecurându-se ca argintul viu prin deschizătura îngustă dintre draperii. Când se aplecă să o pună pe pat, muşchii lui tremurau, tensiunea şi grija cedând în faţa dorinţei.

El dădu repede jos haina şi cizmele înainte de a i se alătura.

— Eşti sigură, Laura? şopti el, aplecându-se peste ea.

După ani de lepădare de sine, autoincriminare, gândul unui viitor cu ea era încă aşa de nou, aşa de fragil, ca primii lăstari ai unei plante care dormitaseră mare parte din viaţă, întinzându-se acum cu precauţie spre soare.

— Sigură cu ce? Tonul ei era de tachinare. Că te iubesc? Că vreau să mă mărit cu tine? Că vreau să faci dragoste cu mine în noaptea asta? În lumina de la geam, ochii ei scânteiau când ea încuviinţă din cap: Da. Da. Da.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se întinse să-l sărute.

Buzele ei erau fierbinţi şi dulci – aproape că se convinsese că visase asta înainte, visase ardoarea lor moale, micile sunete scoase de ea, felul în care simpla atingere a limbii ei de a lui îi transmitea un val de dorinţă direct până în miezul lui.

O sărută mai apăsat, chinuindu-se să-şi controleze foamea, un bărbat înfometat care brusc se găsea la un banchet. Devenise a doua lui natură să-şi nege dorinţele. Dar nu putea, nu va nega ce simţea pentru ea.

— Te doresc, Laura. Am nevoie de tine.

— Da, şuieră ea în întuneric, bâjbâind cu nasturii vestei lui. Şi eu am nevoie de tine.

— Dă-mi voie.

Se îndreptă să-şi dea jos vesta şi cămaşa, aruncând hainele încâlcite în timp ce palma ei trecea peste pieptul şi spatele lui, apoi începu să tragă de pantalonii lui, devorându-l cu atingerea ei.

— Uşurel, iubito, şopti el, prinzându-i degetele hoinare. Lucrurile oricum vor merge prea repede.

— Atunci o vom face din nou, zise ea, alunecând din strânsoarea lui.

Respiraţia lui şuieră printre dinţi când ea îi atinse erecţia în graba ei de a-i desface fanta, plăcerea fiind aşa de acută că aproape fu dureroasă.

— Hai să te dezbrăcăm întâi, zise el, îndepărtându-se

cât ea să nu-l poată atinge.

Fâţâindu-se nerăbdătoare, ea se ridică şi se întoarse cu spatele la el.

— Grăbeşte-te!

Întunericul era un obstacol, dar, în timp ce închizătorile rochiei ei cedau, îşi aminti de pielea ei perfecţi. Îşi lipi buzele de vârful umărului ei, sărutând-o în jos în timp ce-i deschidea corsetul şi dădea la o parte straturile de muselină şi în. Îşi imagină sânii ei cu sfârcuri roz când îi cuprinse şi se întăriră şi mai mult la tremuratul ei de plăcere când el trecu cu degetele mari peste sfârcuri.

Dându-i pe moment drumul cu o mână, îi împinse hainele peste şoldurile suple, ascultând cum foşnesc pe podea înainte de a-şi da şi el pantalonii jos. Apoi o cuprinse în braţe, lipindu-se de corpul ei, fierbinţeala mădularului lui arzând-o pe fundul comparativ rece.

Când ea se cutremură cu un geamăt de nevoie, el îşi lipi buzele de urechea ei.

— Glezna ta… te doare să stai aşa? Buclele ei dansară pe obrazul lui când ea clătină din cap. Bun. Atunci deschide picioarele, zise el, trecând cu palma de la burta ei spre vârful coapsei.

Ea se conformă imediat, invitându-l în căldura şi umezeala ei. El închise ochii, ca să-şi amintească mai bine cârlionţii ei şaten-aurii şi pliurile roz şi alunecoase, să-şi amintească cum ea se atinsese şi-i arătase cum să-i ofere plăcere.

În timp ce degetele lui explorau, ea se arcui neajutorată spre el, petrecându-şi un braţ în spatele lui pentru a se apropia şi mai mult.

— Te rog. Te vreau în mine. Vreau să fiu a ta.

— Eşti a mea, îi reaminti el, însoţind acea mustrare blândă cu ciupitura unui sfârc. Şi ştiu că simţi cât de mult te doresc. Îi tachină miezul cu degetul mijlociu al celeilalte mâini. Dar mai întâi termină pentru mine.

— Da. E aşa de bine, suspină ea în timp ce el îi clădea plăcerea.

— Am avut o profesoară excelentă.

Întregul ei corp se cutremură în timp ce punctul culminant se apropia, apoi deveni rigidă de la extaz înainte de a se prăbuşi în braţele lui. Cu o uşurinţă exersată, el o aşeză din nou pe pat, apoi îşi eliberă piciorul de pantaloni şi puse un genunchi pe saltea lângă ea.

Orice fantezii avusese el ca adolescent excitat, orice crezuse el că-şi refuza în toţi acei ani de atunci, niciodată nu fusese aşa de aproape de asta, de imaginea Laurei lui, viitoarea lui soţie, conturul feţei ei, abia vizibil în lumina lunii, somnoros şi nevoiaş, căutându-l.

— La ce te gândeşti? şopti ea.

— Există un moment – bănuiesc că fiecare spărgător de coduri l-a trăit – când ceva ce a fost un mister cu doar un moment în urmă brusc se deschide şi toate secretele sunt dezvăluite. Trecu cu degetele peste buzele ei, apoi urcă să dea la o parte o buclă rebelă de pe fruntea ei. Un moment frumos, înspăimântător – cam ca acesta.

El simţi mai mult decât văzu fruntea ei uimită.

— Înspăimântător?

— Nu vreau să te rănesc. Nu vreau să te dezamăgesc. Dar mi-e teamă că în nerăbdarea şi ignoranţa mea le voi face pe amândouă.

Cuta de pe fruntea ei se netezi.

— O, iubirea mea. Singura cale prin care m-ai putea dezamăgi sau răni ar fi dacă ai încerca să-mi spui că n-ai nevoie de mine cum am eu de tine. Braţele ei se ridicară pentru a-i cuprinde umerii, îndemnându-l să se apropie. Te rog.

Alunecă peste corpul ei, sfârcurile ei întărindu-se în frecarea de pieptul lui, în timp ce ea deschise picioarele mai mult pentru a face loc şoldurilor lui.

— Ghidează-mă, murmură ea şi degetele ei reci îi cuprinseră mădularul pulsând, ghidându-l prin cutele ei umede, poziţionându-l la intrare şi ridicând şoldurile ca o invitaţie.

Pe cât de lent suporta să se mişte, împinse înainte în miezul ei topit, exercitând o presiune uşoară, în timp ce corpul ei se pregătea pentru invazie. După un moment,

tensiunea ei scăzu şi el intră mai adânc, până la capăt.

— O, zise ea, mişcându-şi experimental şoldurile. E plăcut.

Plăcut? Chiar şi el, care era fluent în şase limbi, nu avea cuvinte pentru senzaţia de a fi complet în ea, înconjurat de ea. Descoperirea că ceva ar putea fi aşa de perfect şi de primitiv în acelaşi timp.

— Trebuie să…

Şoldurile lui se împinseră înainte instinctiv până să termine gândul.

— Da, şuieră ea, ridicându-se să-l întâmpine. Te vreau cu totul. Să nu îndrăzneşti să te reţii.

El nu era sigur că ar fi putut şi cu siguranţă nu trebuia să fie impulsionat de două ori. Se predă momentului, dorinţei de a o avea, temându-se că actul în sine se va termina prea repede şi totuşi savurând ideea că aveau o viaţă împreună să construiască iubirea dintre ei. Un geamăt profund de satisfacţie bubui în pieptul lui când o simţi cutremurându-se sub el, pulsul orgasmului ei declanşându-l pe al lui.

După aceea, s-ar fi rostogolit de pe ea, dar ea îl prinse.

— Sper că a meritat să mă aştepţi.

Cuvintele se auziră înăbuşite pe umărul lui, dar el tot auzi o notă neobişnuită de ezitare în vocea ei.

Se ridică într-un cot ca să o poată săruta pe frunte.

— Iubirea mea, a meritat totul ca să o găsesc pe singura şi unica mea Lady Sterling.

Apoi se întinse lângă ea, zâmbind când ea se cuibări lângă el într-o satisfacţie somnoroasă. Cu corpurile încolăcite, el îşi permise să aţipească – cel puţin până îşi recupera energia să-i arate din nou cât de mult o iubea.

Capitolul 21

Când Laura se trezi, camera era gri de la lumina matinală ce intra pe lângă marginile draperiilor. Întinzându-se cu grijă, ca să nu-l trezească pe Jeremy, se întoarse ca să poată examina ceea ce întunericul ascunsese mai devreme de ochii ei: o cameră mică, mobilată simplu, cu un pat băgat într-un colţ ca să fie cât mai mult spaţiu posibil pentru un birou, un scaun şi biblioteca plină de sus până jos. Îşi zâmbi sieşi, neputând să-şi imagineze o mai bună încapsulare a bărbatului.

Dacă s-ar fi apucat să proiecteze un bărbat care să i se potrivească, Jeremy Addison n-ar fi fost acel bărbat. Soarta – în persoana generalului Scott, care-l trimisese pe Jeremy în viaţa ei într-o toană aşa curioasă – avusese alte idei. Încă se încrunta la ideea că o femeie avea nevoie de un bărbat care să o completeze sau să o împlinească. Undeva în ultimele zile însă, descoperise că a avea nevoie de o persoană, de persoana potrivită, nu era un semn de slăbiciune, ci unul de putere.

Fusese întreagă înainte de a-l cunoaşte pe Jeremy. Dar cu el alături de ea era mai puternică.

De parcă conştient de locul lui în gândurile ei, el se mişcă un pic, deşi nu se trezi. Cuibărindu-se mai aproape, ea puse capul pe pieptul lui doar pentru plăcerea de a-i asculta bătăile inimii. Fiecare dimineaţă va începe aşa?

Fiecare noapte va fi precum cea trecută?

Bănuia că, în decursul vieţii lor împreună, vor petrece multe nopţi şi dimineţi în maniere mai puţin plăcute, înfruntând suişurile şi coborâşurile vieţii. Dar tot era curioasă la posibilitatea ca dimineţile şi nopţile viitoare să poată fi şi mai bune. Că spasmele ocazionale ale primei nopţi împreună sau stânjeneală de moment vor fi înlocuite de corpuri şi inimi care se cunoşteau cu un grad de intimitate posibil doar cu trecerea timpului.

Tocmai era pe punctul de a-l trezi pentru a testa cât avansaseră cu cunoştinţele într-o noapte când cineva ciocăni la uşă.

Nu la uşa dormitorului, ci la uşa casei. Deşi sunetul era înăbuşit, era inconfundabil.

— Jeremy, şopti ea, brusc nesigură. Jeremy, dragule, e cineva aici.

El se trezi imediat şi alert la sunetul vocii ei, niciodată mai soldat decât în acel moment, ridicându-se, indiferent că era gol şi scanând camera după vreun pericol nevăzut.

— S-a ciocănit la uşa de la intrare, explică ea, adunând cearşaful în jurul ei. Bănuiesc că este una dintre gărzile colonelului Millrose, pentru că cine altcineva ar putea...?

El ridică un deget, cerând tăcere, încercând să audă dacă se ciocănea din nou.

Nu se mai auzi.

Urcându-se peste ea, se opri pentru un sărut.

— Probabil că ai dreptate, dar verific oricum. Nu te mişca.

După ce-şi trase pantalonii, ieşi din cameră, lăsând uşa crăpată.

Deşi ordinul de a sta locului era aproape cu siguranţă pentru protecţia ei, era tentată să asculte pentru posibilitatea ca el să-i ofere plăcere când se întorcea. Dar cum era dimineaţă şi mama, şi sora lui se puteau trezi în orice moment, se ridică şi ea.

Luând prima haină care-i căzu în mână, cămaşa dezbrăcată de el, o trase peste cap şi se strecură pentru a privi pe după uşă. Intrarea era încă în umbră, dar ea îl privi cum trage zăvorul şi-l ridică.

— E cineva? întrebă el când deschise uşa. O, domnişoară Godfrey! Cum aţi ajuns aici?

Laura îşi reţinu o exclamaţie când auzi vocea guvernantei.

— Îmi pare aşa de rău, milord.

Şi apoi o voce mai groasă, masculină.

— Lasă-ne să intrăm şi ea nu va fi rănită.

Emily Godfrey intră în casa Briar cu contele de Thornton la doar o jumătate de pas în urma ei, cu un pistol în spatele ei.

Laura avu nevoie de toată forţa ca să se abţină să nu fugă lângă Jeremy. Instinctiv, ştiu că avea mai multe şanse să-l ajute dacă reuşea să-l ia prin surprindere pe Thornton.

— Ah, zise Jeremy pe o voce remarcabil de plăcută, de parcă se aştepta la sosirea lor. Ce cavaleresc, Thornton! Să iei o femeie ostatică pentru a trece de gărzi.

— Ştiam că proştii nu o vor împuşca. O slăbiciune fatală.

— Una pe care bănuiesc că francezii nu o au?

Răspunsul lui Thornton fu un râs fără umor.

— M-am gândit eu că te-ai prins când ai văzut scrisoarea pe care proasta aia mi-a udat-o cu cafea. Dar doar ca să fie clar, nici mie nu-mi plac broaştele – doar banii lor. Şi pentru asta, am nevoie de ceea ce ai furat. Scrisoarea, cartea de bucate, totul.

— Sau bănuiesc că o vei împuşca pe domnişoara Godfrey.

— Domnişoara Godfrey trebuie să mă ajute să plec, aşa cum m-a ajutat să intru. Dar o împuşc bucuros pe curva aia hoaţă ce s-a dat drept soţia ta. Unde-i? întrebă el, împingând-o pe domnişoara Godfrey în Jeremy, făcându-l să-şi piardă echilibrul, scanând camerele de-o parte şi de alta şi mişcând pistolul după arcul privirii.

Ea nu era sigură dacă el o văzuse sau văzuse doar uşa deschisă. Oricum ar fi fost, făcu un pas în direcţia ei, apoi se opri şi se uită în sus la scări.

Julia ţipă din capul scărilor.

— Jeremy, este un bărbat cu o armă!

— Ascunde-te! strigă Laura la ea în timp ce Jeremy profită de neatenţia de moment a lui Thornton pentru a o da pe uşă afară pe domnişoara Godfrey cu ordinul de a fugi.

În timp ce uşa se trânti deasupra lor, Thornton se întoarse, îndreptând pistolul spre Jeremy.

— Ştiu că tu crezi că ai dovada că am trădat. Dar acuzaţia nu va sta în picioare. Am prieteni foarte sus, căpitane Addison.

Îi scuipă gradul de parcă ar fi fost sub nivelul lui să-i şi

vorbească.

Ochii lui Jeremy scăpărară.

— Întâmplător, milord, şi eu am.

Mişcările lui fură neclare. Laura auzi pistolul căzând pe podea aproape înainte să vadă lovitura care îl trimisese pe podea. Pumnii începură să zboare. Primul pumn al lui Thornton îi lovi maxilarul lui Jeremy şi acesta răspunse cu un pumn puternic în burta lui Thornton, lăsându-l fără aer în plămâni.

Jeremy fu mai rapid, mai puternic – văzându-i braţele şi pieptul goale, ea nu se mai întrebase cum de o cărase cu aşa uşurinţă. Dar Thornton era mai greu şi mai disperat. Folosindu-se de greutatea lui, îl dărâmă pe Jeremy şi se chinui să-şi recupereze arma, care alunecase sub scaunul pe care ea stătuse noaptea trecută, chiar în afara razei de acţiune a contelui.

Ea nu-şi lăsă timp să gândească. Deschise uşa, ridică primul lucru care-i veni la mână pe care-l putea folosi pentru a-l apăra şi traversă podeaua cât de repede putu cu glezna ei. Ridicând bastonul de abanos al mătuşii ei, îl coborî în ceafa lui Thornton – o dată, de două ori. Contele căzu cu un geamăt şi rămase nemişcat.

— Eşti bine? întrebă Jeremy, ridicându-se în picioare şi grăbindu-se lângă ea.

Ea nu se putea opri din tremurat, chiar şi cu braţele lui care o cuprindeau strâns.

— E m… mort?

— Un drac împieliţat ca el? Mă îndoiesc. Dar, când se va trezi, îşi va dori ca tu să fi folosit acul de pălărie în schimb.

Şi apoi ea tremură, râse şi plânse, toate în acelaşi timp. Soldaţi, unii în uniformă şi alţii în civil, intrau pe uşa din faţă, cu ochii şi armele aţintite spre Thornton, cerându-şi scuze lui Jeremy. Şi Julia cobora tropăind scările.

— Jeremy, nu s-a dormit în patul domnişoarei Hopkins! Nu-mi dau seama unde… O!

Jeremy se întoarse spre sora lui, dezvăluind-o pe Laura în îmbrăţişarea lui.

— Bine, zise Julia, privind la Laura, apoi la piciorul gol de sub marginea cămăşii fratelui ei şi, în sfârşit, la fratele ei. Pare să fie bine.

— Sunt bine, fu de acord Laura, cuvintele auzindu-se înăbuşite în pieptul lui Jeremy.

Când Julia se retrase din nou la etaj, el o dădu la o parte pe Laura ca doi soldaţi să-l scoată pe Thornton. Unul îl apucă de cap, celălalt de picioare şi niciunul dintre ei nu părea deosebit de înclinat către blândeţe.

În timp ce aceştia ieşeau, doi oameni intrară: domnişoara Godfrey, însoţită de un domn mai în vârstă, sprinten, cu păr grizonant şi ochi luminoşi.

— O, Arthur, strigă doamna Addison de pe scări, înţeleg că nu ai primit biletul meu. Şi cine este ea?

Îi salută cu voce plăcută pe nou-veniţi, de parcă era ceva perfect obişnuit ca un intrus să-i intre în casă cu un ostatic la răsăritul soarelui şi să fie scos afară de soldaţi.

Jeremy îi dădu drumul Laurei şi făcu un pas în spate. Acum ea îi văzu pielea zgâriată din apropierea bărbiei, semnul lăsat de pumnul lui Thornton şi începu iarăşi să tremure.

Bărbatul mai în vârstă îşi dădu jos mantia cenuşie şi o puse pe umerii ei. Marginea i se târa pe podea.

— Această tânără domnişoară este Emily Godfrey, care tocmai îmi spunea povestea ei, zise el. A fost târâtă aici din Kent de individul ăla Thornton, care a prins-o scriind o scrisoare şi s-a gândit că ea îl va conduce direct la…

— Mine, zise Jeremy cu o voce notabil tăioasă.

— Ah, deci tu eşti Lord Sterling, zise bărbatul şi întinse mâna.

Spre şocul Laurei, Jeremy nu-i acceptă imediat mâna.

— Şi tu eşti domnul Remington.

Era clar că se măsurau unul pe celălalt, dar Laura nu-şi putea imagina cu ce scop. Începu să se întrebe dacă nu cumva urmau să mai fie împărţiţi pumni. După un timp care păru o eternitate, Jeremy încuviinţă brusc şi strânse mâna bărbatului.

— Mă bucur să te cunosc, domnule.

Ceva suspect de asemănător cu lacrimile sclipi în ochii albaştri ai domnului Remington.

— Şi eu pe tine, băiete. Se întoarse spre Laura. Şi ea trebuie să fie…

— Soţia lui, zise domnişoara Godfrey, apoi duse mâna la gură, pentru că evident nu intenţionase să vorbească.

Doamna Addison o luă de cot.

— De ce nu vii cu mine, domnişoară Godfrey şi o să-i cer lui Mary să ne facă un ceai, zise ea, conducând-o prin salon la masă.

— Aceasta este domnişoara Laura Hopkins, zise Jeremy. Petele de culoare din obrajii lui erau aproape la fel de roşii ca maxilarul lui. În curând, Lady Sterling.

Domnul Remington făcu o plecăciune.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Apoi se întoarse spre Jeremy, aplecându-se şi vorbind încet. Mi se pare că mai bine ai face-o cât mai repede. Poate chiar astăzi.

— Astăzi? strigă Laura. Cum am putea…?

— Cu licenţă specială, răspunse el, de parcă puteai culege una din cel mai apropiat copac.

— Înţeleg de la mama mea că domnul Remington are relaţii şi printre prietenii săi se numără ducele de Raynham, explică Jeremy.

Domnul Remington plecă capul în semn de aprobare.

— Aşa este. Deşi în chestiunile legate de posibilitatea unui scandal – pe chip îi apăru un zâmbet cunoscător – veţi vrea ajutorul lordului Ashborough.

Laura inspiră. Deşi zilele lui de glorie erau trecute, toată lumea auzise de cunoscutul lord Ash.

— Este în oraş pentru o chestie despre cea mai recentă cartea a lui Lady Ashborough şi bănuiesc că s-ar bucura de o distracţie. Aranjăm lucrurile înainte ca soarele să fie de o oră pe cer.

— O ofertă generoasă, sunt sigură, zise Laura privind pieziş la Jeremy. Dar eu speram să am măcar suficient timp să-mi iau o rochie.

— Mai bine să nu întârziaţi cu asemenea lucruri, îşi exprimă opinia domnul Remington, ridicându-se pe vârfurile

degetelor pentru a se uita în camera cealaltă unde stătea doamna Addison. Nu veţi vrea să regretaţi mai târziu.

Jeremy se uita cu o expresie ciudată la bărbatul care o privea pe mama lui.

— Mă întreb, domnule, de ce nu te-ai folosit de asistenţa matrimonială a lordului Ashborough?

Domnul Remington se întoarse şi întâlni privirea lui Jeremy. Pe faţa lui trecu o licărire de surpriză.

— Asta-i o idee genială, băiete. Crezi că episcopul ne lasă cu două nunţi la preţ de una? întrebă el făcând cu ochiul. Când Jeremy nu-i zâmbi drept răspuns, domnul Remington redeveni serios. Apoi puse o mână pe umărul gol al lui Jeremy şi-l zgâlţâi. Cu binecuvântarea ta, voi vorbi chiar acum cu ea, zise el şi o luă spre doamna Addison.

Probabil că pe chipul Laurei se văzu uimirea, pentru că, atunci când el dispăru, Jeremy veni la ea şi trase mantia bărbatului în jurul ei.

— Este… tatăl meu. Latura.

— Ah!

Brusc, ea înţelese natura conversaţiei de ieri cu mama lui.

O suferinţă cunoscută se văzu în ochii lui Jeremy.

— Contează?

— Pentru mine? Deloc. Dar pentru tine?

Răspunsul păru să aibă nevoie de un moment de reflecţie.

— A contat, zise el în sfârşit. Mult. Mulţi ani l-am considerat un nenorocit. Dar se pare că am greşit. Se uită spre uşa cealaltă. Şi acum mama mea are o altă şansă să fie fericită.

Mâna ei o acoperi pe a lui acolo unde el o luase de reverul hainei.

— Ca şi tine. Te iubesc, Jeremy Addison.

Chiar atunci când el se aplecă să-i răspundă cu un sărut, Julia apăru la cotul ei, punând o pătură de lână pe umerii lui Jeremy.

— Dacă şi tu o iubeşti, frate, o laşi să stea jos.

— Dumnezeule, da. Îmi pare rău, draga mea.

Ea protestă când el vru să o ducă până în salon.

— Sunt bine, serios. Nu mă mai doare glezna.

Privi precaută spre baston, încă pe podea între camere, aşteptându-se să fie pătat de sânge, deşi, de fapt, arăta exact ca întotdeauna. Chiar şi aşa, se cutremură când îl văzu.

— Cred că poţi să scapi complet de baston.

Julia îl ridică cu vârfurile degetelor mâinii şi-l duse, în vreme ce Laura îl lăsă pe Jeremy să o conducă la un scaun, cel pe care stătuse el noaptea trecută. Tabla de şah era încă desfăcută, deşi unele dintre piese căzuseră pe jos în timpul bătăii. El se apucă să le îndrepte, apoi se aplecă şi ridică calul ce căzuse din mâna lui şi se rostogolise sub masă.

Când se întinse să-l pună la locul lui, încremeni, uitându-se de la piesă la tablă şi înapoi.

— Oare se poate?

— Ce să se poată? zise o voce în spatele lui.

Laura ridică privirea şi-l văzu pe colonelul Millrose stând acolo.

— Îmi cer scuze că am intrat. Uşa era deschisă şi nu cred că m-a auzit cineva ciocănind.

— Domnule, zise Jeremy, speriat din reveria lui. L-am prins pe Thornton.

— Da, ştiu. Una dintre gărzi m-a alertat că a fost prins.

— Nu, adică, l-am prins, zise el şi ridică calul negru. Cifrul pentru scrisoare este Nobilul joc de şah.

Şi se apucă să-i explice colonelului Millrose ce descoperise, ceva despre şabloane, mişcări alternative, tabla întoarsă.

Pentru Laura, la fel de bine ar fi putut să fie greacă, dar Millrose părea impresionat.

— Pentru Dumnezeu, înţeleg la ce te referi, exclamă el. Excelentă deducţie, Addison. Dar ne-ai făcut să muncim al dracului de – iartă-mă, domnişoară Hopkins – mult în plus. Va trebui să întoarcem biblioteca lui Thornton cu fundul în sus şi…

— Mă scuzaţi, colonele Millrose, zise ea. Dar mă tem că lordul Sterling o să fie ocupat. Ne căsătorim în această dimineaţă.

— În dimineaţa asta? Măi să fie! Colonelul întinse mâna. Felicitările mele amândurora! Scott o să-mi ia capul, să ştii, zise el şi râse când Jeremy îi strânse mâna. Asta înseamnă că ai de gând să renunţi la uniformă?

— Nu... ştiu, zise Jeremy, aruncându-i ei o privire dezorientată. Nu am discutat încă.

Ea îi zâmbi.

— Avem timp pentru această decizie, sper. Dar vom fi în drum spre Bath fără întârziere, dragul meu.

— Da? zise Jeremy.

— Da, să o vizităm pe mătuşa mea, Mildred. Cred că merită să audă în persoană anunţul. În drum putem să ne oprim la Everham.

Ochii lui se măriră şi mai mult şi deschise buzele, dar nu vorbi.

— Dumnezeule, ăla-i Arthur Remington acolo? zise colonelul Millrose. N-am vorbit cu el de secole.

După ce colonelul se îndepărtă pentru a le permite să vorbească, Jeremy se aşeză în scaunul opus şi se aplecă spre ea pentru a-i spune pe o voce joasă.

— Şi de ce mergem la Everham?

Laura ridică emoţionată una dintre piesele de şah, dându-şi seama că s-ar putea să fi perturbat aranjamentul care dusese la revelaţia lui Jeremy despre cifru, şi puse piesa la loc la fel de emoţionată.

— Păi, mi-a venit o idee. De ceva vreme doream să existe un loc unde să pot trimite fetele şi femeile salvate de Lady Sterling, un loc sigur, unde să-şi poată vindeca sufletele, să zacă dacă-i nevoie, chiar să primească educaţie pentru a-şi găsi poziţii noi şi mai bune. Şi din ce ai spus tu, Everham pare ideal pentru un asemenea scop, stând acolo în mijlocul pustietăţii, gol...

În vreme ce ea vorbea, el se întinse după mâinile ei şi le cuprinse cu ale lui, având articulaţiile la fel de rănite ca maxilarul. Frecând pielea delicată de pe dosul mâinilor ei cu

degetele mari, ascultă atent fiecare cuvânt, cu o uimire crescândă pe faţă.

— Ca o chestiune practică, personalul din casă ar fi numai femei? întrebă el când ea se opri.

— Ah. Păi, nu mă gândisem la…

— Pentru că, continuă el, dacă sunt permişi şi bărbaţi în planul tău, mă gândesc că domnul Remington s-ar putea să cunoască câţiva foşti soldaţi care să aibă şi ei nevoie de un loc să se recupereze după rănile de război şi să înveţe noi meserii în timpul ăsta.

În ochii ei izbucniră iar lacrimile. Nimic din ceea ce auzise, citise sau văzuse vreodată despre îndrăgostit nu o pregătise pentru cantitatea de plâns implicată, pentru revărsarea de lacrimi de bucurie.

— Sună perfect, dragul meu, zise ea, trăgându-şi nasul. Orice plan aş avea, tu reuşeşti să-l faci mai bun.

El se întinse ca să treacă cu degetul mare peste pometele ei, dorindu-şi să îndepărteze urma de lacrimi.

— Dar această afacere va însemna sfârşitul zilelor tale precum cea care prinde hoţi?

Ea reuşi să-i zâmbească înlăcrimată la întrebare – nu la solicitare. Chiar voia să o lase să aleagă? Normal că da. Nu s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat care ar fi vrut să o schimbe.

— Nu sunt sigură, zise ea sinceră. Mai am una sau două promisiuni pe care trebuie să le ţin. Dar cea mai importantă promisiune este cea pe care ţi-am făcut-o azi-noapte, să fiu singura Lady Sterling.

Aplecându-se, el o sărută delicat pe buze.

— Rolul pe care ai fost născută să-l joci, iubirea mea.

Epilog

Câteva săptămâni mai târziu

Jeremy se aplecă înainte, pentru a vedea mai bine ce

se afla în faţă în timp ce drumul coti şi peste vârfurile copacilor se iviră primele sugestii că Everham era acolo. Fără cuvinte, Laura îşi împleti degetele cu ale lui şi strânse.

— Nu trebuie să te aştepţi la mult, îi aminti el, poate pentru a zecea oară de când trăsura fusese anunţată în acea dimineaţă şi el se ridicase reticent de la micul dejun, din casa din Bath a doamnei Hayes – mătuşa Mildred.

— Aşa mi s-a zis. El îi auzi zâmbetul din voce, deşi nu se întoarse să se uite la ea. Dar nu mă pot abţine – vezi tu, mă aştept să fiu foarte fericită aici. Pentru că voi fi cu tine.

Fericirea. În urmă cu o lună, fusese total departe de el sau bine ascunsă măcar, în spatele a ceea ce părea un zid insurmontabil de secrete, dureri de cap şi datorii. Răspunse la presiunea degetelor elegante ale Laurei, admirând forţa lor surprinzătoare. Ea se prinsese de acel zid, mai mult decât capabilă să-l urce dacă era nevoie. Apoi râsese, dădu o lovitură bine plasată fundaţiei şi-l dărâmase, făcându-l praf.

Unde, se temea el, se alăturase la ce mai rămăsese din Everham.

— Linia acoperişului arată în mare parte solidă de aici. El îşi lungi gâtul până când atinse geamul cu fruntea. În voce i se strecură surpriza. Se pare că încă rezistă. Deşi, desigur, nu trebuie să te aş…

Degetele celeilalte mâini a ei se curbară în jurul maxilarului lui, întorcându-l de la geam şi oprindu-i restul de cuvinte cu un sărut. Când se retrase, ochii ei erau ca oţelul topit, o mustrare seducătoare.

— Din fericire, ştiu pe dinafară cea mai recentă actualizare a domnului Remington. Nicio daună structurală semnificativă, începu ea să recite lista, subliniind fiecare element cu o apăsare rapidă a buzelor ei peste ale lui. Câteva plăci de ardezie pe acoperiş stricate – înlocuite. Geamuri sparte – refăcute.

Nou descoperitul lui tată avea o serie extraordinară de talente. Mai repede decât îşi putuse imagina Jeremy şi imediat după propria nuntă, Remington adunase o echipă de foşti soldaţi – bărbaţi în putere, dornici să înveţe noi

meserii şi bărbaţi slăbiţi din cauza rănilor, dar care erau încă în stare să înveţe şi să se pregătească – şi pornise cu ei spre Wiltshire. Trimisese actualizări regulate, liniştitoare, insistând că munca la casa principală avansase aşa de repede că majoritatea bărbaţilor se apucaseră acum să repare casele chiriaşilor în care urmau să locuiască. În ultima scrisoare, raportase chiar şi că petrecuse ceva timp învăţând doi bărbaţi care se arătaseră interesaţi să devină valeţi pentru domni, capacitate în care şi Remington îl servise cel puţin nominal pe lordul Ashborough.

— Tencuiala – în lucru, continuă Laura, apoi se opri pentru un sărut mai apăsat care reuşi să îndepărteze îngrijorările lui. Apartamentul pentru lordul şi Lady Sterling – gata să fie ocupat.

— Mmm, da. El îi cuprinse obrazul în mâna lui şi întâlni privirea ei aprinsă cu propria privire. Acum că ai menţionat, îmi amintesc ceva despre asta. Dar cu mobilier puţin. Doar un pat, din câte îmi amintesc…

Simţi curbura păcătoasă a zâmbetului ei sub buzele lui.

— Şi dacă domnul Remington este aşa de inteligent cum îl cred eu, nu va găsi niciodată un altul.

Şi brusc, o călătorie interminabilă, una care în urmă cu câteva momente părea plină de spaimă, acum era prea scurtă. Nu avea suficient timp să-i amintească de nenumăratele plăceri pe care le poţi avea fără să ai un pat.

Când vizitiul bătu în acoperişul trăsurii pentru a-i anunţa de sosirea iminentă la Everham, Jeremy trecu cu mâna peste coapsa Laurei şi promise făcând obraznic cu ochiul că nu va uita unde rămăsese.

Apoi inima îi bubui la scrâşnitul pietrişului de sub roţile trăsurii dintr-un cu totul alt motiv. În loc să se uite pe geam, se uită la soţia lui.

Obrajii lui erau roz şi, deşi credea în mod rezonabil că ar putea să fie şi meritul lui pentru asta, privirea ei se concentra momentan dincolo de umărului lui, dincolo de limitele trăsurii.

— O, Jeremy. Suntem… În ochi îi sclipiră lacrimile.

Suntem acasă.

Nehotărât între dorinţa de a vedea ce văzuse ea şi a se uita doar la ea, el se întoarse treptat, trăgând-o cu el, în timp ce uşa trăsurii fu deschisă şi Everham se ridică în faţa lor.

Pereţi de piatră gri. Stâlpi albi. Ferestre în rânduri pe faţadă. Putea să o vadă doar pe bucăţi. Acasă. Casa lor. Şi casa pe care o vor construi pentru toţi cei care caută adăpost şi pace.

Cât o ajută pe Laura să coboare, un tânăr şchiopătând înaintă. Avea partea stângă a chipului plină de cicatrici. Se opri în faţa lor şi făcu o plecăciune rigidă.

— Bine aţi venit, milord! Milady. Îmi pare rău, dar domnul Remington nu-i aici. Vă aştepta abia peste o oră.

— Nu-i nimic… zise Laura, pauza ei cerând numele bărbatului.

— Babcock, milady.

— O, da. Domnul Babcock, repetă ea şi zâmbi. Tânărul, un fost sergent, era acum maistru. Mi-a vorbit de tine în scrisoarea sa.

— Să vă arăt locul? întrebă el.

— Mulţumesc, domnule Babcock, zise Jeremy, întinzându-se după mâna Laurei, dar voi face eu onorul.

Amintirile lui despre Everham erau superficiale; fusese în vizită doar o dată. Dar, când o conduse în interior, emoţia dispăru, înlocuită de un amestec curios de recunoştinţă şi mândrie. Fără zestrea Laurei – şi fără intervenţia generalului Scott înainte de asta –, Everham ar fi fost tot o epavă incoerentă. Dar acum era pe cale să devină…

— Frumoasă, zise ea, ridicând privirea la ceea ce rămăsese dintr-o pictură murală cu cerul de vară, ce împodobea tavanul înalt din holul de la intrare.

Fiecare suprafaţă posibilă era acoperită cu olandă aspră, cu un strat gros de praf deasupra. Dar era nevoie de foarte puţin ca să-şi imagineze cum va fi într-o zi, în curând.

— Vom folosi acest spaţiu pentru festivităţi, prezise Laura când intrară în ceea ce probabil fusese un salon

elegant de bal.

— O masă pentru recoltă, fu el de acord. Un zid de ferestre dădea spre o terasă de piatră şi spre rămăşiţele unei grădini superbe la parter, acum plină de buruieni. Când vom avea o recoltă.

— Anul viitor, atunci. Gândeşte-te. Grădinarii vor putea să muncească, Femeile ocupate în cămară, scriind reţete şi remedii, vindecându-se în timp ce învaţă să-i vindece pe alţii.

În timp ce urcau treptele, treceau prin holuri, se uitau în camere pe ici, pe colo, şi viziunea ei prinse viaţă. Agitaţia oamenilor muncind şi odihnindu-se, recuperându-se din traumele trecute, învăţând noi meserii, reconstruind o casă, şi vieţi, care fuseseră abuzate şi aproape abandonate.

— Vreau să o angajez pe domnişoara Godfrey, îi zise ea în pragul camerei de studiu.

Ştia şi el că unele dintre servitoarele tratate rău care vor veni la ei voi fi probabil însărcinate, ca Betty.

— Dar vor trece probabil câţiva ani până când vom avea nevoie de o guvernantă, sublinie el.

— Sunt hotărâtă ca toată lumea care vine la noi pentru ajutor să plece ştiind măcar să citească, să scrie şi să calculeze. Vocea ei fu fermă, de parcă se aştepta să o contrazică. Ştiu că este controversat să educi servitorii, dar…

— Aşa-i corect. O vom pune pe Betty să se ocupe de camera copiilor, atunci, draga mea? întrebă el, gesticulând cu capul de partea cealaltă.

— Ea îşi doreşte cel mai mult să înveţe cum să aranjeze părul doamnelor. Ochii Laurei scânteiară când îşi agită buclele ei scurte. Dar mă întreb ce ai zice să le luăm pe fetele Pratt pe post de bone?

— Pe Dinah? Şi pe… Dora?

Încă vedea cafetiera căzând din tavă când alunecase din mâinile fetei.

— Eu nu cred că-i neîndemânatică. Aş avea încredere în ea… chiar cu un copil al meu.

— Al… tău. În pieptul lui înfloriră entuziasmul şi

speranţă. Nu eram sigur că vrei…

— Nu pot să promit că voi fi cea mai convenţională mamă, îl avertiză ea, dar îmi plac copiii. Şi te iubesc. Şi dacă – obrajii i se îmbujorară – continuăm să ne iubim cum am făcut-o, nu cred că vom mai avea mult de aşteptat până să ne fie trimisă o mică binecuvântare.

Senzaţia de plin care creştea în pieptul lui i se ridică în gât. Va deveni tată? Încă un aspect pe care nu şi-l putuse niciodată imagina.

Un copil, copii, alergând pe scări, culegând flori din grădină şi jucându-se de-a v-aţi ascunselea în spatele statuilor din galerie.

În timp ce ea vorbea, coborau scara largă şi intrară în bibliotecă, îşi putu imagina rafturile aproape goale pline cu cărţile lui Richard Addison, fiecare volum pe care-l salvase din casa parohială, adevărata lui moştenire de la tatăl lui – o moştenire despre cunoaştere, compasiune şi iubire.

— Cea mai recentă într-un şir foarte lung de binecuvântări, îi spuse el, când putu vorbi din nou.

Binecuvântări care, ironic, porniseră cu cuvinte pe care la acel moment Jeremy le privise ca pe un blestem.

„Vreau să te însori cu ea.”

Slavă Domnului pentru generalul Scott.

— Şi aici, bănuiesc, vei munci tu, se aventură Laura, trasând cu degetul colţul unui birou mare, aflat sub o pânză prăfuită.

— Da. Treburile moşiei. Chirii. Contabilitate.

Acele treburi banale vor fi o plăcere acum.

— Şi… spart de coduri? se aventură ea.

— Eu… Lumea din Subterană păruse foarte distantă de la Everham, până când intraseră în această cameră prăfuită, slab luminată. Prea slab luminată ca să-i citească expresia. Nu vrei să renunţ la asta?

— Nu este decizia mea. Vrei să renunţi?

Îşi cântări un moment răspunsul, deşi ştia că nu se va schimba.

— Nu. Nu vreau. El mai făcu un pas spre ea, îi ridică mâna şi trecu cu degetul mare peste articulaţiile ei. A

devenit parte din mine. Dar credeam că poate tu nu vrei…

Ea ridică ochii la el.

— Uiţi? Eu m-am îndrăgostit de un ofiţer de informaţii.

El zâmbi deşi nu voia.

— Millrose o să fie uşurat.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi ai să fi foarte deranjat dacă… Privirea ei coborî la mâinile lor unite. Dacă uneori va veni câte o scrisoare din Subteran sau de unde sunt trimise asemenea lucruri, adresată nu ţie, ci mie?

— Ţie, repetă el. Adică eşti dispusă să fi de acord cu planul lui Scott?

În tăcere o auzi înghiţind.

— Lady Sterling ştie… unul sau două lucruri care s-ar putea dovedi de ajutor în efortul de război.

— Încă dornică să joci un rol, văd, o tachină el. Dar eşti pregătită, draga mea, să jonglezi cu totul? Casă, familie, treburile tale aici şi… O cuprinse în braţe şi-şi lipi şoldurile de ale ei. Un agent secret lângă tine?

— Pare intriga uneia dintre piesele alea ridicole pe care le adoră mătuşa Mildred şi Julia.

— Pare un final fericit, zise el, sărutând-o pe creştetul capului.

*

Generalul Zebadiah Scott închise ochii şi murmură câteva cuvinte neinteligibile, dar, când se uită din nou, teancul de corespondenţă de pe biroul lui nu dispăruse. De fapt, părea să se fi făcut mai mare – sau cel puţin, o parte căzuse într-un fel de avalanşă şi acum acoperea mai mult teren. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că-i la biroul lui de la Gărzile Călare, şi nu acasă.

Aşa era pedepsit pentru indulgenţa de a petrece aproape o lună la mare cu soţia lui.

Oftând, se apucă să sorteze scrisorile. Alunecarea de teren – sau mai degrabă de scrisori – stricase ce ordine încercase Highsmith să facă. Dar în timp ce se întindea după ochelari şi se pregătea să înceapă, zări o carte de

vizită ivindu-se dintre două scrisori groase. Scott o scoase cu un deget.

Lady STERLING
Prinzătoare-de-hoţi

Multe se petrecuseră în absenţa lui. Un curier livrase rapoartele regulate ale colonelului Millrose la Brighton, inclusiv unul despre sosirea neaşteptată a surorii locotenentului Hopkins în Subteran şi afirmaţia ei ulterioară că ar fi cunoscuta hoaţă de buzunare, Lady Sterling. Mai recent, Scott citise cu satisfacţie anunţul căsătoriei căpitanului Addison, Lord Sterling, cu domnişoara Laura Hopkins.

Dar nici măcar el nu se aşteptase la asta.

Cuvintele prinzătoare de hoţi fuseseră tăiate cu o linie. Şi cu o caligrafie delicată, cineva scrisese un singur cuvânt pentru a le înlocui: spion.

Luă cartea de vizită cu gândurile pierdute şi îndoi un colţ cu unghia. Pe buze îi apăru un zâmbet. Apoi băgă pătratul din carton în buzunar şi se apucă iarăşi de sortarea corespondenţei, de data asta cu interes. Următorul articol ce-i căzu sub ochi era un bilet de la un vechi prieten, vorbind despre sănătatea şubredă a bătrânului duce de Harwell. Scott se gândea ce să răspundă când soţia lui, Helen, intră în cameră, cu o scrisoare în mână. Evident, şi ea fusese ocupată cu acelaşi lucru.

— Este de la Lady Chesleigh, îmi mulţumeşte pentru prietenia noastră pe timpul şederii la Brighton, explică ea, cocoţându-se pe un colţ al biroului şi clătinând din cap. Biata fată! Probabil că se simte teribil de singură dacă îi este dor de mine ca parteneră de vist. Vocea ei coborî la nivel de şoaptă confidenţială. Mi-a spus că soţul ei este plecat de aproape şase ani.

— Se va întoarce acasă destul de curând, răspunse Scott, întinzând degetele pe scrisoare şi întorcând-o uşor ca soţia lui să poată citi. Bunicul lui este pe patul de moarte.

Helen miji ochii.

— Lord Chesleigh este unul de-ai voştri?

— Nu pot să răspund la asta. Nu, se grăbi el, preîntâmpinând protestul ei, pentru că sunt aşa de prost să încerc să ascund secrete de tine, draga mea, ci pentru că nu mai sunt sigur de partea cui este lordul Chesleigh. Cândva am crezut că o tânără mireasă frumuşică va fi exact ce-i trebuie să-l mai cizeleze un pic, poate chiar să-l ţină în Anglia. Dar apoi s-a întors în Franţa şi…

Ridică din umeri. Soţia lui miji ochii.

— Tu ai aranjat căsătoria lor?

— Este posibil să fi împins lucrurile în direcţia aia, da, mărturisi el cu o privire la scrisoarea de la Lady Chesleigh, aflată acum în vârful grămezii de corespondenţă. Dar se pare că am făcut o greşeală.

— Atunci trebuie să o repari, declară Helen, ridicându-se din nou. Eu aveam de gând să-ţi spun că-i pot găsi o tovarăşă lui Lady Chesleigh ca să nu mai fie nevoită să petreacă o altă iarnă singură. Dar la cum vorbeşti despre lordul Chesleigh, mă întreb dacă n-ar avea la fel de mult nevoie de o însoţitoare când se întoarce el.

Generalul Scott încuviinţă din cap, întâi gânditor şi apoi cu nerăbdare.

— O sugestie excelentă, draga mea. Adu o bonetă.

Helen ridică o sprânceană, încă neagră în ciuda firelor argintii din părul ei.

— Dar abia am ajuns acasă. Unde mă duci?

— O, nu departe. M-am gândit la însoţitoarea perfectă pentru Lady Chesleigh, zise el, lăsând ochelarii în timp ce se ridica. Dar voi avea nevoie de ajutorul tău ca să o conving pe doamna Drummond să accepte misiunea.

Mulţumiri

Concentrarea, energie şi creativitatea sunt ingrediente necesare pentru a scrie o carte şi pentru mine au fost cam puţine în această pandemie. Sunt datoare cu multe, multe mulţumiri pentru terminarea acestei cărţi mai ales faţă de editorul meu, Esi Sogah, pentru răbdarea ei; faţă de Amy, care a scos povestea asta de la mine capitol cu capitol; faţă de familia mea, mai ales soţul meu, pentru sprijinul şi încurajările fără sfârşit; şi faţă de cititorii mei, al căror entuziasm pentru această serie m-a ajutat să continui.

Nota autoarei

Uneori „cercetarea” seamănă foarte mult cu norocul. Când cartea de coduri a fost menţionată prima oară în cartea în căutarea iubirii, am descris-o ca pe o carte de bucate franţuzeşti, am menţionat reţetele pentru „prăjituri elaborate” şi am crezut că acolo se va termina cu ea. Când mi-am dat seama că detalii din carte vor juca un rol important în Mai bine căsătoriţi, am încrucişat degetele şi m-am apucat să caut o carte adevărată care să se potrivească cu cea pe care am descris-o. *Le cuisinier françois* (1653) de Pierre La Varenne a fost prima carte de bucate franţuzească publicată în engleză; a introdus o serie

de termeni din bucătăria franceză care acum sunt uzuali în engleză şi au rămaşi populari la începutul secolului nouăsprezece – atât de populari încât volumele deseori erau distruse de la atâta folosit (lucru pe care l-am întors în favoarea mea în intrigă). Dar cum rămâne cu referinţa mea improvizată la prăjituri? Pentru asta. *Le Pâtissier françois* (1653) a lui La Varenne mi s-a părut un model mai potrivit. Din păcate, traducerea sa în engleză, în 1656, de Marnette nu s-a prea potrivit cu descrierea mea iniţială. Din fericire pentru mine, cartea se referă la ea însăşi (oriunde, numai pe copertă nu), iar la vremea respectivă oamenii ar fi ştiut-o drept *Cofetarul francez.*

Pentru că am învăţat, măcar temporar, să nu sar fără să mă uit, am căutat ghiduri de şah înainte să adaug acel element în poveste. Maestrul de şah Philip Stamma a inventat notaţia algebrică în Nobilul joc de şah (publicată întâi în franceză, în 1737 şi tradusă în engleză, în 1745). Deşi (cum a notat Jeremy în poveste) stilul său de notaţie nu a mai fost la modă în secolul optsprezece, era foarte similar cu stilul folosit astăzi. Paginile şi coloanele de numere şi litere (vizibile în Google books) mi s-au părut locul perfect pentru a ascunde un cifru.

Titlurile de cărţi din Mai bine căsătoriţi sunt adevărate. Piesele de teatru menţionate de Laura şi Jeremy nu sunt, deşi câteva detalii din intrigă se aseamănă cu diferite comedii obscene din perioada restauraţiei. Poveştile despre iubire şi spioni sunt toate inspirate, mai mult sau mai puţin, de serialele de la televiziune din anii ’80 şi piesele inventate sunt salutul meu către Remington Steele. Eroul şarlatan din acel serial adora filmele noir şi găsea mereu o cale de a face legătura între mister şi filmele lui preferate. Pentru fermecătoarea mea eroină din 1808, jocul este totul!